

မှဲး မှဲး (အင်းလှဝး) အမှတ် ၈၇

၀ ဣတို့ ပြိုင်ပွဲ

ဆုရ

၀ ဣတို့ များ

၁၉၉၆

မြတ်သစ်ကြည်
လုံမငြိမ်းချမ်း
ခက်စိမ်းခင်
ဒေါင်းစေမင်း
မင်းတင်ထွန်း
စူးကျော်
ဦးဆွေ (ဒယနိက)
ခံကားဝါအောင် (မအူပင်)
စိုးမြင့်ဟန် (မိုးကောင်း)
ယဉ်ယဉ်န (မန္တလေး)

မာတိကာ

၁။	မြတ်သန်ကြည်	(ပထမ)	လက်ဆောင်	၁
၂။	လှပငြိမ်းချမ်း	(ဒုတိယ)	သိုးကျောင်းသူနဲ့ ရွှေအင်္ကျီ	၃၅
၃။	စက်စိမ်းစင်	(တတိယ)	အရပ်ထဲစာတ်ပွဲကနေတယ်	၅၁
၄။	ဒေါင်းနေမင်း	(အထူးဆု)	ထောင်ဝင်စာ	၆၁
၅။	မင်းတင်ထွက်	(အထူးဆု)	ဇာတမ်း	၈၁
၆။	ဇူးကျော်	(အထူးဆု)	နောက်ဆုံးအင်္ကျီ	၁၀၁
၇။	ဦးဆွေ-ဒဿနိက	(အထူးဆု)	လေဆာဇာတ်ပြား မဟုတ်ပါ	၁၃
၈။	ခံကားဝါအောင်-မအူပင်	(အထူးဆု)	ပျောက်ဆုံးသွားသော အဖြူရောင် အလင်းတန်းများ	၁၂၇
၉။	စိုးမြင့်ဟန်-မိုးကောင်း	(အထူးဆု)	ဣန္ဒြေချေး	၁၄၅
၁၀။	ယဉ်ယဉ်နု-ဗန္ဓုလေး	(အထူးဆု)	အတွင်းသား ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသူများအကြောင်း	၁၆၃

၂-၂ ခန့်ကတ်ဆက်တွဲ

တတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ
၁၉၉၆ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာပေလောက စာတည်းအဖွဲ့၏
စွမ်းလင်းတင်ပြချက်

တတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား) အမှတ်တရ ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ
၁၉၉၆ ဆုရရှိသူများကိုယ်စား ပြန်ကြားလွှာ

ပထမအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား) အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ ဆုရရှိသူများနှင့် ဝတ္ထုများ

၁၉၉၄ ခုနှစ် ပထမအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရရှိသူများ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဒုတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား) အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ ဆုရရှိသူများနှင့် ဝတ္ထုများ

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရရှိသူများ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

တတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား) အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ ဆုရရှိသူများနှင့် ဝတ္ထုများ

၁၉၉၆ ခုနှစ် တတိယအကြိမ် မိုးမိုး(အင်းလျား)အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရရှိသူများ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

စာပေလောကစာအုပ် အမှတ် ၂၆၀

မိုးမိုး(အင်းလျား) အမှတ်တရ
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ ဆုရဝတ္ထုတိုများ
(တတိယအကြိမ် - ၁၉၉၆)

စာပေလောကစာအုပ်တိုက်
အမှတ်: ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
[ဖုန်း: - ၂၈၅၀၆၆]

စာအုပ်စာတမ်း၊ စာနယ်ဇင်း၊
ကြို့တင်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြု အမှတ်
[၄၂၂/၉၇ (ဂ)]
စာအုပ်စာတမ်း၊ မျက်နှာခုံး၊
ကြို့တင်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြု အမှတ်
()

●
မျက်နှာခုံး၊
ခေတ်မောင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း၊
ပထမအကြိမ်
(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း၊
အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၇

စာအုပ်ချုပ်
ကိုပြန်

●
ဟောင်ချိုပြင် (၁၇၁၀၀)၊ ခရမ်းရောင်စာစဉ်
အမှတ် ၂၇၊ ကောင်းဝါလမ်း။ နင်းထီကုန်း။ သယ်နိကျွန်း၊
ရန်ကင်းမြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဆာဒင်လှ (မြို့ ၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း။ ရန်ကင်းမြို့တွင်
မျက်နှာခုံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

လက်ဆောင်

မဲဇာ မာန်လျော့သွားပေပြီ။ နိရဲနောက်ကျိနေသည့် မဲဇာချောင်းရေ တို့သည် မိုးပိုင်းတိုက်နေသော တောင်ရိုင်းတို့ဆီမှ ဒေါသတကြီး ပြေးဆင်းလာပြီးနောက် နေ့ဝက်ကျော်လာသည့်အခါ ရေကျသွားကာ အိ၍နေပေသည်။ 'တဖြုန်းဖြုန်း' ပြိုကျမြဲ မဲဇာကမ်းပါးစောက်များပင် ရေအိကျသွားသဖြင့် အပြိုရပ်သွားပြီး ကမ်းပါးမှ စီးဆင်းသွားသော ရေစီးကြောင်းများကြောင့် တင်ကျန်ရစ် ကျောက်ဖြုန်းကလေးများဖြင့် ကမ်းပါးဆင်ခြေလျော့သည် ချော မနေတော့။

နန်းထွေးမှုန်သည် ပလိုင်ထဲမှ ကြိမ်ဖူးညောင်များ၊ ဟင်းပြင်း ရွက်များ၊ မျှစ်စို့ပေါက်များ၊ ဝင်ပြုန်းသီးများ၊ ခရုများ၊ ဖားများကို ကျောက်တုံးပေါ်တင်လိုက်ကာ ရေဆေးနေသည်။ တွယ်ကပ်နေသော 'ကျွတ်' များကို သပ်ချရေဆေးနေလေသည်။ မျှစ်များ၊ ကြိမ်ဖူးညောင် များ၏ အပေါ်ဖတ်များကိုခွာချကာ ရွှံ့သလဲများ ပြောင်သည်အထိ ရေဆေးပစ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် ပလိုင်ထံသို့ ခုံပြုထည့်လိုက်ကာ ဆင်ခြေလျော့
အတိုင်း ကမ်းပါးစောက်ပေါ် အပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ကမ်းပါးပြတ်
မှာ မြင့်မားလျော့စောက်လှပေသည်။

အိဝင်းတို့၊ အိတူးတို့တစ်သိုက် ရွာပြန်ရောက်ကြပြီလားမသိ။
ဟင်းရွက်တွေ ရေမဆေးကြဘဲ ရွာပြန်နှင့်ကြပြီလား မသိ။ တာပကျိင်း
ရွာကတည်းက လမ်းကွဲသွားသည်။ နန်းထွေးမွန်က ရွာထဲအမျိုးတွေဆီ
ခဏဝင်နေရင်သည်။ တောင်ကျရေမိနေသဖြင့် ကလပ်ချောင်းကို
မကူးနိုင်သောကြောင့် အချိန်လင့်သွားခဲ့သည်။ ကလပ်ချောင်းကူးနိုင်ပြန်
တော့ မဲဇာချောင်းရေက ချောင်းကြီးရေဟိုးချိန်နှင့် မိနေပြန်သည်။
အဝါ (အဖေ) နှင့် အမယ် (အမေ)တို့ကတော့ မျှော်နေရောမည်။
အမယ်က အားကြီးနေကောင်းလှသည် မဟုတ်။ မနက်မိုးမလင်ခင်
ကတည်းက ထ၍ တောထဲ ဟင်းရွက်ကောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။
အချိန်ပင် အတော်လင့်လှပါပကော။

'ဝိုး ဝေါ'

ဆင်ခြေလျော့ထိပ် မည်းမှောင်းအကောင်ကြီး၏ ဝမ်းရုတ်သံ။

ပန်းပြောက်နီများထနေသည့် ကြီးမားသော ဦးခေါင်းကြီး။

လှုပ်ရှမ်းတွန့်လိမ့်နေသည့် နာမောင်းကြီး။ ဖြူစပွေးနေသည့် အစွယ်
ကြီးများ။ ကျွန်းပက်ကြီးများလို ပြန်ကားနေသည့် နားရွက်ဖားဖား
ကြီးများ။ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်း၍ ရက်စက်တတ်သော ပျက်လုံးများ။

နန်းထွေးမွန် လန့်တုန်သွားသည်။ မှောက်ပြန် လျော့ဆင်းပြေး
ခဲ့သည်။ အဆင်းမြေစေးတို့ကြောင့် ချောကာ ဆင်ခြေလျော့အောက်
လျော့ကျသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေပေကုန်ပြီ။ တံတောင်ဆစ်
တွေ ပွန်းသွားသည်။ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းခံစားရသည်။ အထက်ကို မော့မကြည့်

တော့။ မဲစာချောင်းအောက်ပိုင်း ရေစပ်ဆင်းကြွေသည်။ ရုန်းပင်ကောထံ တိုးဝင်ပြေးခဲ့သည်။ ရုန်းပင်များကို ဆွဲကာ ကမ်းပါးကို အတင်း တွယ်တက်ခဲ့သည်။ မြင့်လိုက်သည့် ကမ်းပါး။ ရုန်းဆူး၊ ကြိမ်ဆူး၊ ဆူးပတ်လည်ဆူးများကြောင့် အင်္ကျီများ ဆုပ်ပြိကျန်ရစ်သည်။ ဆူးခြစ် ရာ များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်လျက် သွေးစတွေ ထွက်လာ သည်။

«လေဖိုး။ ပြေးနိုင်မှလွတ်ပေမည်။ ဆင်ဦးစီးမှ ပါရဲ့လားမသိ။ ဗလေဖိုးမှာ ဆင်ဆိုးကြီး။ သံခလောက်ဆွဲ၊ လုံကိုင်နှစ်ယောက်ထိန်း ဆင်ကြီးဖြစ်သည်။ လူသတ်ဖူးသည့် ဆင်ဆိုးကြီး။»

မဲစာ ချောင်းတစ်လျှောက် သစ်ရေချ ဆင်ပိုင်းငါးပိုင်းတွင် အဆိုးဆုံး အကောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ မျှစ်ချိုး ဟင်းရွက်စု၊ ရွာသူ ရွာသားများ၊ တောင်ယာလုပ်ရွာသူများကို မကြော်ခဏ လိုက်လေ့ရှိ သည်။ နေ့၊ ထူးအစုံ ခတ်ထားသော်လည်း ဆင်လိုက်လျှင် အလွန် မြန်သည်။

‘မပြေးနဲ့ ညယါ မပြေးနဲ့ ဝေ’

ဗလေဖိုး ဆင်ဦးစီးလော့ရှည်၏ အသံ။ နန်းထွေးမှုန် လှည့် မကြည့်တော့။ ပန်းတောရွာဆီ အားကုန်ပြေးခဲ့သည်။ ပလိုင်လည်း ဘယ်ကျနေခဲ့ပြီမသိ။ ရုန်းဆူးများဒဏ်ကို နာကျင်ရမှန်း မသိတော့။ မောရမှန်း မသိတော့။

တစ်ကိုယ်လုံး ဆူးခြစ်ရာများကြောင့် သွေးတွေ စိမ့်ယိုနေသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ကျွတ်များတွယ်ထား၍ သွေးတွေစီးကျနေ

သည်။ ဆေးရွက်ကြီးစိမ်ရေဖြင့် ကျွတ်များပေါ် လောင်းချသည်။
ကျွတ်များ ကွာကျကုန်သည်။

'မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ညယ်၊ ဦးထိန်း (ဦးစီး)
မပါဘူးလား ညယ်'

'ဦးထိန်းပါတယ် အဝါ၊ ဖလေဖိုးဆိုတော့ ကြောက်တာပေါ့
ညယ်'

'ဦးထိန်းလော့ရှည် မတွေ့လား၊ လော့ရှည်မှ နိုင်တာပါ။
ဖလေဖိုးကို ဘယ်သူမှ ထိန်းရတာ မဟုတ်ဘူး ညယ်၊ အားကြီးဆိုးတယ်၊
ဆင်ကောက်ပြန်လာတာနေမှာပါ ညယ်'

ဖလေဖိုးကို နန်းထွေးမှုန် မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပန်းပြောက်နီ
(ဆင်ပွေး) များ ပွေးနေသည့် ဦးခေါင်းကြီး။ နီရဲမှုန်တေ သေးငယ်စူးရှ
သော မျက်လုံးများ။ ကြီးမားသောငှက်ပျော့ကိုင်းကိုယ်တည် ခြင်္သေ့
ထိုင်။ ကြီးမားဝါညစ်နေသည့် ထိပ်ဖြတ်ထားသည့် အစွယ်တစ်စုံ။
လှုပ်ရှားခါရမ်းနေသော ပန်းဖြောက်ပွေးနေသည့် နှာမောင်းကြီး။
တံ့တံ့ မြည်လျက် ဆင်ဆိုးသင်္ကေတ သံခလောက်ကြီး။ တဖြောင်း
ဖြောင်း တချင်ချင်မြည်နေသည့် ဆင်ဆိုးချည် သံကြီးရှည်ကြီး။

ရွာထဲလမ်းမှ ဖလေဖိုး ဖြတ်သွားလျှင် ဆင်ဆိုးဖြတ်သွား
ကြောင်းသိစေရန် လူတစ်ယောက်က မောင်းထု၍ ဆင်ရှေ့မှ အပြေး
သွားနင်းသည်။ ဖလေဖိုးဘေးမှ စပါးဖုတ် (ပါးစောင်)ကို လှုံဖြင့်
ထောက်ကာ လှုံကိုင်နှစ်ယောက်က တစ်ဘက်တစ်ချက် ညှပ်လျက်
လိုက်ပါသွားလေ့ရှိသည်။ မောင်းထုသံကြားလျှင် ဆင်ဆိုးဖြတ်သွား
ကြောင်း သိပြီ။ ထိုအခါ နန်းထွေးမှုန်တို့ အိမ်ပေါ်တက်ကာ ပန်းကြည့်
နေမိတတ်သည်။

ပလေဖိုးကို မြင်ယောင်မိပါက ဆင်ဦးစီးလော့ရှည်ကို တွဲဘက်
 မြင်ယောင်တတ်သည်။ ထွားကျိုင်း၍ ယောက်ျားပီသသော မေးရိုးများ
 ပိုင်ရှင် လော့ရှည်သည်လည်း ဆင်ဆိုးနှင့်အပြိုင် မှန်တောနေတတ်သည်။
 အကျိုးရွတ်ထားသောအခါ အမြောင်းအမြောင်းထနေသည့် ကြွက်သား
 များထက် ကြမ်းတမ်းသော အမာရွတ်အစင်းကြောင်းကြီးများ အထင်း
 သား ပေါ်နေတတ်သည်။ ကြိမ်ခါးစည်းကြီးဖြင့် ပတ်ထားသော
 ကဒူး နှစ်ဖက်သွားဖားမြှောင်ကြီးကို တစ်ဖက်ဖော် ဝါးအိမ်ပြားတွင်
 ထည့်ကာ ခါး၏ ညာဘက်တွင် အမြဲတမ်း တွဲလောင်းဆွဲထားတတ်
 သည်။

နန်းထွေးမှုန်တို့အိမ်ကို ဈေးလာဝယ်တတ်သည်။ ဆင်ကျွေးရန်
 စပါး၊ ဆား၊ မန်ကျည်းမှည့်များ လာဝယ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ မေး
 တစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းကလွဲ၍ စကားပို ပြောလေ့မရှိ။ ပြောမိပြန်တော့
 လည်း အဝါနှင့် မထတမ်းပြောတတ်သည်။ နန်းထွေးမှုန်၏ အမယ်နှင့်
 အိမ်ထောင်မကျခင်က ဆင်ဦးစီးလုပ်ခဲ့ဖူးသော အဝါသည် လော့ရှည်နှင့်
 ဆင်အကြောင်း၊ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း တွေ့ရှိကြုံခဲ့ရ
 သည့် ဒေသန္တရဗဟုသုတများကို နှုတ်ဖြန့်စွာ ပြောနေတတ်သည်။

အဝါက အင်္ဂလိပ်မင်းလက်ထက်က အနှိမ်ခံ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
 နေခဲ့ကြရသော ဆင်သမားများအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ လော့ရှည်
 က ယခုခေတ် ဆင်သမားများဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံများ ပြောပြသည်။
 အဝါနှင့် လော့ရှည်သည် စကားပြောမိပါက ညဉ့်နက်သန်းလွဲအထိ
 ပြောနေတတ်သည်။ အင်တွဲမီးတစ်ထုပ် ကျွမ်းသည်အထိ ဆေး
 တစ်ဝန်းကုန်သည်အထိ စကားပြောနိုင်ကြရန်ကော။

ရယ်ခဲသော ။ ကံနှုတ်ကြောင့် လောရည်ကို ကြောက်ရွံ့မိသည်။
 အဝါက သဘောကောင်းသည်ဟု မကြာခဏ ပြောသော်လည်း
 နန်းထွေးမှုန် မယုံ။ ဆိုးသွမ်းသောဆင်ကြီး ဖလေဖိုးကို စီးရသော
 စင်ဦးစီးသည်လည်း ဆင်နှင့်အတူ သို့မဟုတ် ဆင်ဆိုးကြီးထက်
 ဆိုးရပေမည်။ ဆင်သည် ဖုန်းဆိုးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ကျားသည်
 အသားကို ဘယ်တော့မှ မရှောင်။ ကျွဲသည် ဘယ်တော့မှ မဖြူ။
 ဆင်ဆိုးစီး ဆင်ထိန်းတစ်ဦး၏ မရယ်မပြုံးသော မျက်နှာသည်
 ဘယ်တော့မှ တွယ်တာစရာကောင်းမည် မဟုတ်။

'လောရည်ကို အားကြီးမုန်းတယ် အဝါ'

'လောရည်က ဆင်ထိန်းကောင်းတစ်ဦးပါ ညယ်၊ သဘော
 ကောင်းတယ် ညယ်၊ ပါးစပ်မများတာ (စကားမပြောတာ)ပဲ ရှိတာပါ၊
 တစ်နေ့က အိမ်ဖို့ သစ်အယ်သားတစ်တုံး ဆွဲလာပေးတယ် ညယ်၊
 တောင်ယာတဲတိုင်ဖို့ပေါ့'

'အို အဝါကလည်း အားကြီးခက်တယ်၊ ဆင်ဆိုးစီးရတဲ့လူက
 ဆင်ဆိုးထက်ဆိုးမှာပါ ညယ်'

လူသာခြင်း (လူပစ္စည်းထည့်ရန်ခြင်း) ရက်နေသည့် အဝါ
 သည် နန်းထွေးမှုန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှ ဝါးမြစ်
 ဆေးဆုံကို ချွတ်ကာ ဆေးတစ်ချို့ သိပ်ထည့်နေသည်။

'ဆင်ဆိုးစီးတိုင်း လူဆိုးတာမဟုတ်ဘူးပါ၊ လမိုင်းကပ်တဲ့လူမှ
 ဆင်ဆိုးကိုစီးရတာ ညယ်၊ ဆင်ဝိုင်းမှာ ဆင်ခြောက်ကောင် ခုနစ်ကောင်
 ပါပေတဲ့ ဆင်ထိန်း။ ပဲခိုတ်၊ လှဲကိုင် လှဲတစ်ကျိပ်လောက်ပါတယ်၊
 ဒါပေမယ့် ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်နဲ့ ဆင်ထိန်းတစ်ဦးသာပါတယ် ညယ်၊
 ဆင်ဆိုးစီးရတဲ့လူ စီးတဲ့လူမရှိဘူးပါ၊ ဆင်ဆိုးစီးရမှ လက်ဆောက်

ဆင်ခေါင်း (လက်ထောက်ဆင်ခေါင်း) ဖြစ်မှာ၊ လက်အောက်
 ဆင်ခေါင်းဖြစ်မှ၊ ဆင်ခေါင်းကြီး (ဝိုင်းခေါင်းဆောင်) ဖြစ်တာညည်း၊
 ဆင်ထိန်း ဆင်ဦးစီးတွေ အားကြီးပေါပေမယ့် ဆင်ဆိုးစီးရတဲ့လူမှ
 ဆင်ခေါင်းတက်ဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါကြောင့် ဆင်ဆိုးကို လူတော် သတ္တိ
 ရှိတဲ့လူမှ စီးကြရတယ် ညည်း၊ တခြားဆင်တွေထက် ဆင်ဆိုးက
 အလုပ်ပိုလုပ်တယ်၊ တခြား ဆင်တွေ နိုင်းမရတဲ့ မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေ
 သူတို့ပဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ကြတယ် ညည်း'

အဝါပြောတာ ဟုတ်ပေမည်။ နမ့်ခေါင်ဟူးဘက် ဆင်ဝိုင်းတွေ
 သစ်ဆွဲစဉ်က တွေ့ဖူးသည်။ ဆင်ပေါက်များ၊ ဆင်မများသည် သစ်ရွက်
 သစ်ငယ်များကို လွယ်ကူသောနေရာတွင် ဆွဲချသည်။ ပလေဖိုး၊
 ဟန်ကြီး၊ တောင်လုံးစသည့် နာမည်ကြီးဆင်ဆိုးကြီးတို့သည် ဒန်ဒင်
 (ကျောက်ဆောင်)အမြင့်ကြီး၏ ရေထိုးချ (ရေတံခွန်)ထက်မှ ဧရာမ
 သစ်ကြီးများကို သက်ခွန်ဆဲများ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆွဲချ၊ အောင်းချ
 ကြသည်ကို ခဏ ခဏ တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။ တခြား ဆင်များ၊ လူများ
 မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်များကို ဆင်ဆိုးများက အဆပေါင်းများစွာ
 သာလွန်၍ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ကြိမ်ဖူးခဲ့ပြီ။

ဒါပေမယ့် ဆင်ဆိုးစီး ဆင်ဦးစီးသည် ဆင်ဆိုးကဲ့သို့ မဆိုး
 မမိုက်ဆိုသည်ကို နန်းထွေးမှုန် မယ့်။

'ဟေး အဝါ၊ ငါ့စန်း (ငါ့ညီမ)၊ ပလိုင်းကျွန်ခွဲလို့ လာပေးတာ
 ညည်း'

နန်းထွေးမှုန် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပလိုင်းတစ်လုံး၊
 လှံတစ်ချောင်း တစ်ပက်တစ်ချက်ကိုင်လျက် ခြံထဲဝင်လာသော
 လောရည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

'လာပါ၊ ညည်း၊ ထိုင်ပါဦးပါ'

အဝါသည် ကြိမ်ကြော့ဖျာတစ်ချပ်ကို လှမ်းချခင်းပေးသည်။
လောရှည်က ပလိုင်းကို ဆင့်ကြမ်းပေါ်ပစ်တင်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

'အဝါ၊ ဖလေမိုးကို တာပကျိုင်းနဲ့ ကလာပ်တောင်ခြေက
ရှာကောက်ခဲ့ရတာ၊ နမ့်ခေါင်ဟူးဘက်လွတ်ထားတာ၊ နန်းထွေးမွန်နဲ့
မဲစာဘေးမှာ တွေ့တာပါ၊ ညည်း၊ အားကြီး ကြောက်တတ်တယ်၊
ပြေးလိုက်တာပါ၊ ပလိုင်းကျန်ခဲ့တာပါ၊ ညည်း၊ ဟင်းရွက်တွေတော့
မရှိတော့ဘူး၊ ငါကောက်ထားတဲ့ ဟင်းရွက် အစားလာပေးတာပါ'

လူကြမ်းကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရသည်ကို ပလေမိုး
တွေ့သည့်နယ် ကြောက်မိသွား၏။

'အိနိုင်း (ကလေးမ)၊ ရေ ကွမ်းထုပ် ချခဲ့ပါ ညည်း၊ ဆေး
တောင်းလဲ ယူခဲ့ပါ'

'ဟုတ် အဝါ'

နန်းထွေးမွန် အိမ်ပေါ်တက်၍ ဆေးတောင်းနှင့် ကွမ်းထုပ်ယူလာ
သည်။ လောရှည်ရှေ့ ချပေးလိုက်၏။ ကွမ်းသီးမရှိတော့၍ 'မျောက်
လက်ခေါက်' နှစ်တို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

'ငါ့စန်း၊ အတာရုပ်စီးပါလား'

နန်းထွေးမွန် လန့်သွားသည်။ လောရှည်က ကတူးစကားဖြင့်
'ထမင်းစားပြီးပြီလား ငါ့ညီမ'ဟု မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငြောက်
ရှမ်းနီလူမျိုးက ကတူးစကားတောင် တော်တော်တတ်နေပြီပဲ။

'အရုပ်ရွန်း'

'မစားသေးပါဘူး'ဟု ပြောလိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုးနှင့်
ပန်းကန်များ ချပေးလိုက်သည်။

'ဆေးလိပ်ရွန်း၊ လမ်းပစ်ဆူလေး'

'ဆေးလိပ်သောက်ပါ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ပါဦး'ဟု အိမ်ရှင် လောကဝတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'အမယ် နေမာလား'

'အမေ နေကောင်းလား'ဟု ထပ်မေးလာပြန်သည်။

'အမယ် နေရုပ်ရာမား'

'အမေ နေမကောင်းပါ'ဟု နန်းထွေးမှုန်က ဖြေကာ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ တောကြောင်သည် မည်သည့်အခါမျှ ကြင်နာတတ်သည့် နှလုံးသားရှိမည် မဟုတ်။

ခြိုင်းလော် တောင်ရိုးထက် ငွေလဝန်း နွယ်တက်လာသော ညများ။ တောင်ယာတဲများ၌ စပါးယမ်းသော ညများ။ ထိုညများ၌ အဝါသည် နန်းထွေးမှုန်တို့ တစ်သိုက်နှင့် ဆင့်ကြမ်းပေါ် ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း ဆင်သမား၏ စွန့်စားခန်းများ။ တောရိုင်းတောင်ရိုင်း၏ ပရိယာယ်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြတတ်လေသည်။

ထိုအခါ နန်းထွေးမှုန်တို့ လူသိုက်၏ မျက်ဝန်းများထဲ၌ တောရိုင်း၏ နိမိတ်ပုံများ။ သရုပ်ပုံများကို လျှပ်စီးလက်သလို တဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာခဲ့ ရသည်။

အဝါ၏ပုံပြင်များကို နားထောင်နေရစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ လဝန်း သည် အနောက်ဘက် နှိုင်းကွန်ဂျာတောင်ရိုင်းသို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်ကို သတိမထားမိခဲ့ကြ။ တောကြက်များ၏ နာရီမောင်းခေါက်သံသည် မည်သည့်အချိန်ကို ညွှန်းသည်ကို သတိမမူမိကြ။

*ဟိုး အဝါတို့ငယ်ငယ် အင်္ဂလိပ်မင်းခေတ်ကပေါ့ကွယ်၊ အဝါ
ဆင်ဆိုး ကိုးလောင်းကို စီးခဲ့ရစဉ်ကပေါ့*

အဝါ၏ ပုံပြင်များသည် အသံအနိမ့်အမြင့်ကို လိုက်၍
နန်းထွေးမှုန်တို့ လူသိုက်ကို စီးမျော ရောက်ရှိသွားစေလေသည်။

ဝန်းကျင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။ လစန်းသည် အရောင်မရှိ
သော ဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းကြီးအဖြစ်သာ မြင်နေရသည်။ နှင်းဖိုင်း နှင်းလှိုင်း
တို့ကို လရောင်သည် မထိုးဖောက်နိုင်။ တောကြီး တောင်ကြီးတစ်ခု
လုံးနှင့် နှင်းစက်မိုးသံများကြောင့် တဖြောင်းဖြောင်းမြည်ဟီးနေသည်။

ဝါဆို၏ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းခါးရိုက်ထားသဖြင့် စိန့်နေသည်။
လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက် ကျင်ကိုက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသော်လည်း အချမ်းဒဏ်ကို ဂရုမစိုက်အား။

လက်မှ မီးရှူးရောင်ကြောင့် နှင်းလှိုင်း နှင်းဖွားတို့ကြားမှ
သစ်ပင်မားမားကြီးများကို ဝါးတစ်ရိုက် မရှိတရှိသာ မြင်နေရသည်။
ညာဘက်မှ လှံတံရှည်ကို မြဲမြဲဆုပ်ရင်း ရှေ့သို့တိုးသွားနေရ၏။

ဝါဆို၏ တောကိုးသံကြောင့် တောကြက်များသည် အိပ်တန်း
တက် သစ်ပင်များမှ တဝန်းဝန်းထပျံသွားကြသဖြင့် 'ကတော်' သံများ
ထူညံသွားသည်။

မပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ထဲမှ မျက်လုံးနှီရဲရဲနှစ်ခုသည် ဝါဆိုကို
စိုက်ကြည့်နေကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်ပြောက်ကွယ်သွားသည်။ တော
ကြောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများဖြစ်ကြောင်း ဝါဆို အလှိုလိုသိသည်။

သည်အချိန် တောကြောင်နှင့် ကျားများ မိတ်လိုက်ချိန်ဖြစ်သည်။
 ဝါဆို သတိထားနေရ၏။ ဝါ ကျား၊ တောခွေး၊ တောဆင်တို့၏
 အန္တရာယ်များကို သည်လို မှောင်နှင့်မည်းမည်း၌ ပိုမို သတိထားနေရ
 သည်။ ပက်ပင်းတိုးလျှင် မလွယ်။ နေ့ခင်းဆိုလျှင် ပြေးသာ ခုခံသာ
 သေးသည်။ နေ့စဉ် ဆင်ကောက်သွားနေကျဖြစ်၍ ကျင့်သားတော
 ရနေပြီ။

မနေ့ နေ့လယ်က အလုပ်ပြီးချိန် ကိုးလောင်းကို မိုးတေ
 ချောင်းစပ်တွင် ရှေ့ထူးခတ်၍လွှတ်ခဲ့သည်။ သည်ကောင်ကြီး အတော်
 သွားနိုင်သည်။ ဘယ်အထိ ခံရိုးပေါက်နေပြီလည်း မသိ။ နှစ်တိုင်
 ကျော်အထိ အစအန မတွေ့သေး။ ထူးကြီးရာနှင့် မြေရာကိုသာ
 ကြည့်၍ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ကိုးလောင်းသည် ရှေ့ထူးခတ်ထားသော်လည်း တရှေ့ရွေ့
 တစ်ညလုံး အစာစားရင်း တောထဲခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေ
 တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးတိုင် (၆ မိုင်) လေးတိုင်ကျော်အထိ
 လိုက်ရသည်။ ရှေ့ထူးကြောင့် မသွားနိုင်သော်လည်း စုန်စုန်၍သွားလျှင်
 လူပြေးသည်ထက် မြန်သည်။

မီးရှူးဖြင့် ဆင်မြေရာ၊ ထူးကြီးရာများကိုကြည့်ကာ တောတိုး
 နေရသည်။ ဝါးနုများချိုးစားထားပြီး ကျန်သည့် အရင်းပိုင်းကို
 ထူးလမ်း၏ ဘယ်ပစ် ညာပစ်ကို ဂရုစိုက်မှတ်ရသည်။ ဟခြားဆင်
 နောက် လိုက်နေမိမည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာတွင် ဧရာမသန်းပင်ကြီး၏ အခေါက်များကို
 အစွယ်ဖြင့် ထိုးခွာစားထားသည်။ အခေါက်များ ဖွာလန်ကြီကာ
 ဆင်ချေးပုံများ ပြန့်ကြဲနေ၏။ ဧရာမ ဆင်တုံးပစ္စယ်ပင်ကြီးကိုလည်း

ကိုက်ဖြတ်စားထားသည်။ ညက သည်အကောင် ဤနေရာ၌ ခဏ
မှေးသွားခြင်းဖြစ်မည်။

ဆင်ချေးပုံများကို ကန်လိုက်ကာ မီးရှူးဖြင့် အသေအချာကြည့်
သည်။ ဆင်ချေးများသည် ဝါးများ၊ မိုးနှောင်းမျှစ်များကို အများဆုံး
စားထားသည်။ ချေးပုံတွင် အစာချေကျန် ဝါးအမျှင်မျှင်များကို
တွေ့ရသည်။ တစ်ညလုံး ဝါးတောထဲ လှည့်ပတ်စားထားပေမည်။

သည်အကောင် မိုးတေချောင်းဖျားဘက် သွားပေမည်။ ကိုင်း
မြက်များကိုစားရန် ချောင်းဖျား ကိုင်းတောထဲ သွားပေရောမည်။
ဆင်သည် အစာကို ဖျူဖျူတတ စားတတ်သည်။ ဝါးနှင့် အခြား
သစ်ရွက်၊ သစ်ခေါက်များ ညဦး၌ အစားများပါက မနက်ပိုင်း ကိုင်း
မြက်များ၊ ကျွဲမြက်များစားရန် ကိုင်းတောရှိရာ ချောင်းဖျားဘက်
ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

မီးရှူးတစ်တိုင်ပြောင်း၍ မီးတို့လိုက်သည်။ မိုးတေချောင်းဖျား
ဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ နားကို စွင့်နေမိသည်။ စိတ်သည်
ချောင်းဖျားကိုင်းတောဆီ အာရုံကျက်စားနေသည်။ မျက်လုံးကတော့
အမှောင်ထဲကို စူးကြည့်နေမိသည်။

သံခလောက်သံ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ မြောက်လေအနောတွင်
ပီပီသသ ပိုကြားရ၏။ မိမိဆင်၏ ခလောက်သံ ဟုတ်ပါလေစ။
နားယဉ်နေပြီ။ ဟုတ်သည်။ ကိုးလောင်း၏ ခလောက်သံ။ အသံကို
ကျက်မိနေပြီ။ ခလောက်သံကိုရောက်ရန် တစ်မိုင်ခရီးခန့် သွားရပေဦး
မည်။

ဝါဆိုသည် ဆိုနေကျ ကတူးသီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို
အော်ဟစ်ဆိုလာခဲ့သည်။ ဆင်ကောက်တိုင်း ဆိုနေကျသီချင်း။

'အန်းချန်နကော အကြီးဦးမရယ် လန်းဟန်မ....
အန်းချန်နကောရယ် အန်းချန်စန်းနကောရယ် ... ကျင်းပါလိမ့်
ကွယ် ဒဲနင်းမ'

...ယိပ်ဝမ်းဘေးဆိပ်လာဂါမ.... တန်ဝမ်းထုဖေးကွဲလမ်း
ငါကျ၊ လပါအိုဆိပ် လာဂါမ.... မုန့်ဝါးသုန်းကန်း နန်းတုန်....
လမ်းငါကျ....

(ဆင်ကြီးစီးကာ သွားတတ်တဲ့အစ်ကိုကွယ်၊
အိမ်ကကွယ် ညီမ မျှော်နေမယ်၊
တောင်ယာခုတ်မယ့်သူနဲ့ ရှောင်ကွယ် ဓားစွဲထမ်းလို့
လိုက်ပါမယ်၊
လယ်ယာလုပ်မယ်ဆိုရင်ကွယ်၊ နွားတစ်ရှဉ်းဆွဲကာ
လိုက်ပါမယ်။)

ဆိုနေကျ သီချင်းသံကို ကိုးလောင်းအဝေးမှ ကျက်မိပေမည်။
ဝါဆိုလာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုးလောင်းကို အသိပေးခြင်းဖြစ်သည်။
ချောင်းဖျားရောက်သောအခါ အရက်ကျင်းပြီ။ အလင်းရောင်
ပြေးစပြုပြီ။ သို့သော် အမှောင်ရိပ်က လွှမ်းတုံးပင်။ ချောင်းဖျား
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် ရပ်လိုက်သည်။ လှံကိုကိုင်လျက် တော
ကြီးထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သီချင်းကိုတော့ မပြတ် သီဆိုနေ
ရသည်။

ဆင်တစ်ရပ်မြင့်မားသော ကိုင်းတောကြီးထဲမှ ဆင်ခလောက်
သံက တာဒံဒံ ထွက်ပေါ် ရွေ့လျားလာနေသည်။ ကိုးလောင်းသည်
မိမိအသံကို ကျက်မိပြီ။

ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်ကို ပါးစပ်တွင်တပ် ၈ မီးညှို့၍ ကျောက်တုံး
တွင် ထိုင် ဖွာနေလိုက်သည်။ ပွတ်ချွန်းနှစ်လိပ်ကုန်သွားသော်လည်း
ကိုးလောင်း ရောက်မလာသေး။ ဝါဆိုသည် 'လာ လာ လာ လာ'ဟု
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လှမ်းအော်ခေါ်နေ၏။

ဝါဆို အဆက်မပြတ် ခေါ်သံကြောင့် ကိုးလောင်းသည်
ကိုင်းတောကြီးထဲမှ ထွက်လာနေသည်။ ရောင်းစပ်တွင်တွေ့၍ ရပ်နေ
ပြန်သည်။ ဝါဆိုခေါ်နေသည့် အသံကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ရောင်းထဲမှ
ပြတ်ကူးလာသည်။ သောင်ပြန်တွင် ရပ်နေပြန်သည်။

'ဟောင် နော်၊ ဟောင် ဟောင်'

ကျောက်တုံးမှဆင်းကာ ကိုးလောင်းဆီ လာခဲ့သည်။ နှုတ်မှ
'မလုပ်နဲ့'ဟု ရွတ်အော်နေရသည်။

'မက် မက် မက် မက်'

ဝါဆိုက ဝပ်ခိုင်းသည်။ ကိုးလောင်းက ဝပ်ချလိုက်၏။
ပါးစပ်မှ 'ဟောင်နော်၊ ဟောင် ဟောင်'ဟု အော်ရင်း ဆင်ကြီးဆီ
တိုးသွားနေသည်။ လှဲကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ထားရ၏။

'လွတ် လွတ် လွတ်'

ကိုးလောင်းကို အထုခိုင်းသည်။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းမှ စ၍
စုံရပ်ကာ ထလိုက်၏။

'ဟောင် နော်၊ ဟောင် ဟောင်'

ကိုးလောင်း ငြိမ်ရပ်နေသည်။ ဆင်ကြီးခေါင်းအောက်မှ ဝင်
လိုက်ကာ ဆင်ခြေနှစ်ဖက်ကို ခတ်ထားသော ထူးကြီးမှ ပင်လယ်ကွင်း
(အလယ်ကွင်း)နှင့် ခြေနှစ်ဘက် ချိတ်ဆက်သော ဗာပါးစပ်ကို

မြတ်လိုက်၏။ ချိန်းကြီးဆွဲကြီးနှင့် ထူးလန်ကို ဖြည့်လိုက်ကာ ထူးထိ ခတ်လိုက်၏။

‘ဟောင် နော်၊ ဟောင် ဟောင်’

‘မက် မက် မက်’

ကိုးလောင်း ဝပ်ချိုလိုက်၏။ ရှေ့ဦးတစ်ဖက်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ကာ ဂုတ်စီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးက စုံရုပ်လိုက်၏။ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို စုံကန် ခူးပေး လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို လှုပ်ရမ်းလျက် နားရွက် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန် သွားနေလေသည်။

ကိုးလောင်းကို ဆင်ခခန်းရောက်ပါက ဒိုးနွယ် များနှင့် ပွတ်သပ်ဆေးကြော ရေချပြီး ကကြီးတန်ဆာဆင်လျက် တောင်ပေါ် တစ်နေ့တာ အလုပ်ခွင်သို့ သစ်ဆွဲရန်သွားကြမည် ဖြစ်သည်။

ကိုးလောင်း၏ နာမောင်းကိုမြှောက်လျက် အော်လိုက်သည့် ဝမ်းခေါင်း လိုဏ်သံကြီးသည် ကျွန်းတောကြီးနှင့် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကြောင့် ပဲ့တင်ပျံလာသည်မှာ ဆင်အုပ်ကြီး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝိုင်းအော် နေသည်သို့ ကြားနေရသည်။

‘တက် တက် တက်’

ဝါဆိုသည် ကိုးလောင်းကို အားပေးလျက် ရှေ့ကို တိုးခိုင်း နေသည်။ ခြေထောက်များက ဆင်နားရွက်အစုံကို တဖျပ်ဖျပ် ထိလျက် ရှေ့သို့တက်ရန် အမျက်ပေးနေလေသည်။

ကိုးလောင်းသည် နာမောင်းကြီးကို အစွယ်ပွေးပွေးနှင့် အပြိုင် ဆန့်တန်း၍ အနံ့ခံကာ ရေများတဝေါ်တဝေါ်ထိုးကျနေသည့် ဒန့်ဒင် (ကျောက်ဆောင်)ကြီးဆီ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်နောက် ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

ဒန့်ဒင်ကြီးထက်မှ နမ့်ကျင်ချောင်းရေများသည် မြည်ဟီးလျက် ချောက်ထဲ ထိုးဆင်းနေပေသည်။ ဒန့်ဒင်ကြီးထက်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ အတောင်လေးငါးဆယ်ခန့်ရှိ ကညင်ပင်ကြီးများ၊ ကျွန်းပင်ကြီးများသည် ပုပြတ်သော ဆင်ခရမ်းပင်ကလေးများသဖွယ်သာ မြင်နေရတော့သည်။ နမ့်ကျင်ချောင်းသည် ဒန့်ဒင်ခြေရှိ ကျောက်တုံးကြီးများနှင့် ထိစိုက်ကာ ရေပန်းပွားကြီးများဖြစ်ပေါ်လျက် ဝဲကတော့ထိုးကျေ့ဝိုက် ပြေးဆင်းနေပေသည်။

ဒန့်ဒင်ထက်မှ တောင်ကြောပေါ်တွင် ဆင်များ သစ်ဆွဲ၊ နာမောင်းနှင့် အောင်းချနေပုံများကို အရပ်ကလေးများသဖွယ် မြင်နေရသည်။ သစ်လုံးများသည် မီးခြစ်ဆံကလေးများအလား နမ့်ကျင်ချောင်းထဲ ပြေးဆင်းရွေ့လျားနေကြသည်။

'တက် တက် တက်'

ဝါဆိုက ကိုးလောင်းကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ရှေ့တက်ရန် အားပေးနေသည်။

'ဝါဆို သတိထားဟေ့'

ဆင်ခေါင်းနှင့် သစ်အုပ်ကြီးက လှမ်းအော်ပြောနေသည်။ ကိုးလောင်းသည် ဒန့်ဒင်ပြန့်ကျယ်ပေါ် အရှိန်နှင့် စီးဆင်းထိုးကျနေသော ရေစီးထဲ နာမောင်းနှင့် တရွေ့ရွေ့ စမ်းလိုက်၊ ခြေတစ်လှမ်းချလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားနေလေသည်။

ဒန့်ဒင်ပေါ်မှ မြတ်စီးသော ရေပြင်သည် အတောင် ၁၀၀ ခန့် ပြန့်ကျယ်ပေမည်။ ဒန့်ဒင် ရေပြင်ထဲတွင် ကျောက်တုံးကြီးများသည် ရေညှိများတက်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးများသဖွယ် တွေ့နေရသည်။

တောင်စောင်းမှ တွန်းချထားသော ကျွန်းတုံးကြီးသည် ရောင်းထဲ ရေစီးနှင့်အတူ လိုက်ပါမသွားဘဲ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုနှင့် ဒန့်ဒင်ပြန့် အလယ်တည့်တည့်ပေါ် တင်နေသည်။ ထိုကျွန်းတုံးကြီးကို ကိုးလောင်းမှ အောင်းချရပေမည်။

အခြားဆင်များမလုပ်နိုင်သော ဤကဲ့သို့ ခဲရာခဲဆစ် အသက် အန္တရာယ်အလုပ်များကို ဆင်ဆိုး ကိုးလောင်းနှင့် ဆင်ဦးစီး ဝါဆို တို့သည် ဘက်ညီညီ စွန့်စားလုပ်ကိုင်တတ်သည်။ အခြားဆင်များသည် ဤကဲ့သို့ ဒန့်ဒင်ပေါ် မြတ်လျှောက်ဝံ့မည်ထား၍ ဒန့်ဒင်ဘေးတွင် တကျည်ကျည်အော်လျက် အသနားခံကာ ပေကတ်နေတတ်၏။ ဇွန်း၊ ဓားတိုဖြင့် ခိုင်းသည်ဖြစ်စေ ဆင်များသည် အသက်အန္တရာယ် သိသဖြင့် မသွား။

ကိုးလောင်းသည် ရေထဲပေါ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးကို နှာမောင်းဖြင့် လှုပ်ကြည့်သည်။ ခြေဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးသည် မလှုပ်။ စိတ်ချမှ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းတင်ကာ ကျော်ချလိုက်သည်။

မိုးတသံသံရွာလာပြန်သည်။ ဝါဆို၏ နားထဲ၌ ရေအော်သံများ ကြားနေရသည်။ အောက်ကို ငုံ့မကြည့်သော်လည်း တရိပ်ရိပ်ထိုးဆင်းနေသော ရေများကြောင့် ခေါင်းမှူးသလို ခံစားလာရသည်။

ကျွန်းတုံးကြီးသည် အလွန်ကြီးမားကာ ပထမတန်းစား အမျိုးအစားဖြစ်၏။ အလွန်ရှားပါးသော လုံးပတ်နှင့် အလျားရှိသည်။ နိုင်ငံခြားပို့ကုန် ပထမတန်းစားထဲပါသည်။

ကျွန်းတုံးကြီးဆီရောက်ရန် အတောင် ၅၀ ခန့် တရွေ့ရွေ့၊ စက္ကန့်တိုင်း သေမင်းကို ပြုံးပြရွှံ့သွားနေရသည်။ တစ်စက္ကန့်ကို တစ် ကမ္ဘာကြာသည်ဟု စိတ်ထဲ ကွေးထင်နေမိပြန်သည်။

ကိုးလောင်းသည် ကျွန်းတုံးကြီးနားရောက်သောအခါ ဓေတ္တ နားလိုက်သည်။ နှာမောင်းဖြင့် ကျွန်းတုံးကြီးကို စမ်းသပ်နေသည်။

မြိုင်ထဲမှ မိုးပြင်းအော်၍ သွန်းချသံ၊ ထိုးကျ (ရေတံခွန်)မှ ရေများ အော်မြည်စီးပြေးသံတို့သည် နားထဲသို့ ဆုညံ့ပြောဝင်လာနေ ကြသည်။ ရေသံ မိုးသံနှင့်အပြိုင် ကိုးလောင်းကို အော်ဟစ်အားပေးနေ ရသည်။

ကိုးလောင်းသည် ကျွန်းတုံးကြီးကို ကျောက်တုံးစွန်းမှ လွတ် အောင် အားသွန်အောင်းချနေသည်။ ကျွန်းတုံးကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်လာသည်။ ကိုးလောင်း ခဏနားလိုက်ပြန်သည်။ ဦးကင်းကို ငဲ့၊ ရှေ့လက်ကို ကွေး၊ ခါးကိုကုန်းလျက် အောင်းချသည်။

ဝါဆိုသည် လိမ့်မကျစေရန် ကိုးကြီးကို မြဲမြဲကိုင်ထားကာ ကိုယ်ကို နောက်ယိုင်အားပြုထားသည်။ တစ်ဖက်မှ ကတူးစားဖြင့် ဦးကင်းကို တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်၊ ခြေအနံ့မှ နားရွက်ကို တဖျပ်ဖျပ် ကန်လျက် သတိပေးနေရသည်။ ကျွန်းတုံးကြီး ရွေ့လျားကျသွားစေချင် စိတ်ဖြင့် စိတ်အတွင်းမှ တွန်းချနေမိသည်။

‘ဝေါ’

ကျွန်းတုံးကြီးသည် ကျောက်စွန်းမှ လွတ်သွားကာ ခါရမ်းလျက် ရေတံခွန်ထဲ အော်မြည် ထိုးဆင်းသွားသည်။ နန့်ကျင်ချောင်း တစ်လျှောက် ပြေးဆင်းသွားကာ သောင်ပြင်ကြီး၌ ကန့်လန့်သွားတင် နေလေသည်။

ရင်ထဲမှ အလေးအပင်ကြီးတစ်ခု ပစ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရကာ ပေါ့ပါးသွား၏။ ကိုးလောင်း၏ အောင်မြင်စွာအော်ဟစ်သံ မှာလည်း ဝိုးသံရေသံနှင့်အတူ ရောနှောထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကိုးလောင်းသည် မောက်ပြန်မလှည့်ဘဲ လာနေကျလမ်းအတိုင်း နောက်ခြေကို တရွေ့ရွေ့စမ်းကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ အလာလမ်းခရီးသည်လည်း စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း တစ်ကမ္ဘာစီကြာသည်ဟု ခံစားနေရပြန်သည်။

'အဲသည်လို အဝါငယ်ငယ်ကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆင်ဆိုးကောက် ဆင်ဆိုးခဲ့အတူ မေတ္တာနှင်း အသက်ရင်းပြီး လုပ်တိုင်ခံရသပါ့ဩယ်၊ ဆင်သမားတွေဟာ အနေအထိုင် ညစ်ဆေးဆေးနဲ့ လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း ဖြစ်ကြရတာက သူတို့ရဲ့ နေ့ရတဲ့ ဘဝဝန်းကျင် အနေအထားပါ။ လူကြမ်းကြီးတွေ လူဆိုးကြီးတွေလို မြင်ကြတယ်ဩယ်၊ လူသားတွေပဲ ချစ်တတ်ခင်တတ်တဲ့ စိတ်၊ ကရုဏာထားတဲ့စိတ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ နေချင်တဲ့ စိတ် ရှိကြသပါ့ဩယ်၊ ဒါတွေဟာ အဝါကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတာ ဩယ်'

အဝါ၏ အိပ်ရာဝင် အတွေ့အကြုံများကို နန်းထွေးမှုန်တို့ တစ်သိုက် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ အဝါ ဝါဆိုလို ဆင်သမားများ သက်စွန့်ဆံဖျား အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြရသည်ကို တွေးမြင်နေကြသည်။

'အောက် အီး အီး အွတ်'

အဝါ၏ အိပ်ရာဝင် ဆင်သမားအတွေ့အကြုံ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ တောထဲမှ သူပေအိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်သံ များပင် အလျှိုလျှို ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လောရှည်က ခန္တီးရှမ်းပါ။ သူ့ နာမည်ရင်းက ခွန်ဆိုင်တဲ့။ နန်းထွေးမှုန် တို့ ကတူးစကားကို လာသင်နေတာ အတော်ကြီး တတ်နေပြီပဲ။ လူက ကြောက်စရာပေမယ့် သဘောကတော့ ကောင်းရှာတယ် ညယ်၊ ဟိုတစ်လောက အအဲ (စုပေါင်း)နဲ့ အိမ်ဆောက်တော့ အိမ်ကို လူအဲ ကျွေးဖို့ တောဝက်တစ်ကောင် ပစ်ပေးရှာတယ်။ အမယ်ကိုလဲ ဆင်သမားတွေစားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ငှက်ဖျားဖြတ်ဆေးနဲ့ အားဆေးတွေ လာတိုက်သွားသေးတယ်။ တောင်ယာလဲ ဝိုင်းခုတ် တယ်။ တောင်ယာထဲ မီးသင့်သစ်တွေကိုလဲ ဆင်နဲ့ ဆွဲဆုတ်ပေးရှာ တယ်။

နန်းထွေးမှုန်သည် ခြေနင်းကွင်းကို နင်းလိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်မှ 'လက်စတ်'ကို စတ်လိုက်၊ ချည်ခင်ပြတ်ဆက်လိုက်နှင့် အလုပ်များနေ သည်။ ရက်ကန်းလွန်းကဲ့သို့ အတွေးစများကို ရက်ယှယ်လျက်။ လက်စတ်သံသည် အတွေးစများကို စည်းလိုက်ပေးသည့်နည်း။

ဆင်သမားတွေဆိုတာ အိမ်ခြေယာခြေ အတည်မရှိတဲ့လူတွေပဲ။ တောထဲ တောင်ထဲ မျောက်တွေလို သွားလာနေကြတာပဲ။ သံယောဇဉ် ရှိမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းတွေပဲ။ အရက်လဲ တော်တော်သောက်နိုင်တယ်။ ဒါလဲလေ ဒီလောက် မိုးတွေ၊ လေတွေ၊

နင်းတွေ၊ တောင်ခိုးတွေ၊ စိမ့်စမ်းတွေထဲ နစ်ပေါက် နေရမှတော့ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်အောင် သောက်ကြမှာပဲ။ သူတို့ဘဝက ဆင်ပေါ် ဒူးပေးပြီး တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း လုပ်နေရတာပဲ ညယ်။

ပျင်းတာနဲ့ အဝါတို့ဆီနဲ့ ရွာထဲ ခဏ ခဏလာရှာကြတာပဲ။ တစ်နှစ်က ဖလေဖိုးကြောင့် ပုံချိတ်တစ်ယောက် ဆုံးပြီးပါပကော။ ဒီဆင်ဆိုးကြီးကို တာလို့ မသတ်ကြတာလဲ။ တခြားဆင်တွေထက် အဆပေါင်း အားကြီး ပိုလုပ်နိုင်တာပဲ။ ဆင်တွေလဲ လူတွေလိုပဲ ကောက်ကျစ်တဲ့အခါ ကောက်ကျစ်၊ လိမ္မာတဲ့အခါ လိမ္မာ၊ ဉာဏ်များတဲ့အခါ ဉာဏ်များ။

တလောက ဖလေဖိုးဆိုရင် မီးမွှေးဖို့ နှာမောင်းနဲ့ထင်းတွေ ပွေ့လာရှာတယ်။ ဆင်တစ်ကောင်နဲ့ ဦးစီးတစ်ယောက် ရွာထဲလာပြီး အူစိတ် (ဆား)နဲ့ မန်ဂျိုင်းရို (မန်ကျည်းမှည့်) လာဝယ်ကြတာ။ ဆင်က ကျို(ခွေ)ကို တွေ့တာနဲ့ အော်ပြေးတာ ရယ်စရာကြီး။ ဒီ ကိုယ်ထည်ကြီးနဲ့ ကြောက်ချင်တဲ့အခါ ကြောက်ကြသားပဲ။ ဖလေဖိုးက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး။ သူ့ဆင်ထိန်း လောရှည်ကလည်း

‘ငါ့စန်း’

‘ငါ့ညီမ’ဟု ကတူးစကားဖြင့် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် နန်းထွေးမှုန် ဒီတံခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အတွေးစတွေ ပြတ်သွားသည်။ လက်ခတ်ကို ရုပ်လိုက်ကာ ပြတ်သွားသောချည်စကို လှမ်းဆက်လိုက်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လောရှည်ကို အနားရပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရသည်။ အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့် ခါးတွင် ကတူးခေးမြှောင်ကြီးချိတ်လျက်။

‘တခုဆိုတတက်ရိန်လား’

(ရက်ကန်း ရက်နေသလား)

နန်းထွေးမှန် ခါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေသည်။ 'အဝါနဲ့ အမယ် တောင်ယာထဲသွားနေမှ ဧည့်သည် လာတယ် ညယ်'

'ဟမန်ဂါအဆင် တတ်ကံနေလား'

(ဘာအဆင်တွေ ရက်နေသတဲ့)

ကတူးစကား အားကြီးတတ်နေပြီပဲ။ ကြာတော့ တတ်သွား တာပါ။

'ကဆေး အကွာ တောင့် နိန်မာ'

(ပုဆိုးအကွက်ဆင် ရက်နေတယ်)

လက်ခတ်ကို ဟန်မပျက် ခတ်နေမိသည်။ လွန်းကလေးကို လက်ခတ်ခတ်ရင်း ဘယ်ညာ လှမ်းပို့နေသည်။ လွန်းကလေးသည် ချည်တန်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ပြေးလွှားနေသည်။ ခြေနင်းအစုံက ချက်ကျကျ အထက်အောက် လှုပ်ခါလျက်။

'အနကဆေး လက်ဆောင်အီရတ်'

(အဲဒီပုဆိုး လက်ဆောင်ပေးပါလား)

ဆံတောက်မှ ဆံစကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ နပန်းဆံ ကလေးများသည်လည်းကောင်း ဝါဝင်းသော နန်းထွေးမှန်၏ ပါးပြင် ထက် ပျံ့ဝံ့နေ၏။ ခိုရဲသော နှုတ်ခမ်းများမှ မာတောက်တောက်အသံ ထွက်လာသည်။

'တမန်း ကဆဲ အီရန်ဟား၊ အိဒိန်အဲန်ပိုးဝါး'

(ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးတတ်ဘူး၊

ပေးစရာလည်း မရှိဘူး)

စကားသံ ဟလိုက်တော့ စကားပြောင်းသွားသည်။

'အဝါ အမယ် ဟာဗေနာမ်ကလား'

(အဖေနဲ့အမေ ဘယ်ကိုသွားသလဲ)

'ရိပ်ကရာ နောင်မှာ'

(တောင်ယာထဲ သွားတယ်)

ပြန်နေချင်လှပြီ။ အဝါတို့ တောင်ယာကပြန်လာရင် ကောင်းမယ်။ စကားပေါတော့ အားကြီးပြောတယ်။ တတ်ထားသမျှ ကတူးစကားတွေ အကုန်လျှောက်ပြောတယ်။

'နမ့်ကုန်ကံ'

(သွားတော့မယ်နော်)

'နမ့်ဖိ'

(သွားတော့)

နန်းထွေးမွန် လှည့်မကြည့်။ ခြေသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ ခြေသံသည် ခြံဝင်းတံခါးဘက် တရွေ့ရွေ့ တိုး၍သွားနေသည်။ စကားမာမာ ပြောလိုက်မိပြီး ထိုင်ပါဦး မပြောလိုက်ရ၍ မိတ်မကောင်းမိပြန်။ ဧည့်ဝတ်မကျေဟု ထင်သွားမည်လား မသိ။

ရွာထိပ်မှ ဆင်အော်သံများ။ လူအော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေသည်။

'ဖလေဖိုး လူလိုက်လို့ ပြေး ပြေး'

'ဆင်ဆိုး ဆင်ဆိုး'

အမယ်နှင့် နန်းထွေးမွန် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ကြသည်။ အဝါက အိမ်ပေါ်မှ တူးမီးသေနတ်ကို ပြေးယူသည်။ လောရှည်သည် လှံတံကို ဆွဲလျက် လမ်းဘက်ထွက်ပြေးသည်။ လူတစ်ယောက် လောရှည်ကို

လွန်၍ အားသွန်ပြေးနေသည်။ ဖလေဖိုးသည် ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကို စုံခန့်ကာ ခန့်ဆွ ခန့်ဆွ ပြေးလိုက်လာသည်။ ရှေ့ထူးခတ်ထားသဖြင့် ရှေ့ခြေမလှုပ်နိုင်သော်လည်း လက်နှစ်ဖက် စုံပစ်ကာ ပြေးလိုက်လာသည်။ ဖလေဖိုးတစ်ခုခုသည် လူဆယ်လှမ်းပြေးသလောက် မြန်သည်။ တစ်နေရာတွင် မီတော့မည်။ ရွာထဲအိမ်တွေ အောင်းလျှင် ဒုက္ခ။ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ ရှေ့မှ လူက သွေးရူးသွေးတန်းအော်ကာ အသက်လှပြေးသည်။ ရွာသားများ ညာသံပေး အော်ဟစ်သံက ဆူညံနေသည်။

ဖလေဖိုးရှေ့ လောရှည် ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

'ဟောင်နော် ဟောင် ဟောင် ဟောင်'

ဖလေဖိုးရှေ့မှ လောရှည် နောက်ပြန်ဆုတ်ပြေးလျက် ပါးစပ်မှ အော်ဟစ် တားဆီးနေသည်။ လှံကို ဖလေဖိုးဘက်လှမ်းထောက်ကာ နောက်ပြန်ဆုတ် လှမ်းသည်။ သံခလောက်သံ၊ ထူးကြီးတိုက်သံများက ဆူညံနေသည်။

'ဟောင်နော် ဟောင် ဟောင်'

လောရှည်အသံကို ကျက်မိသွားပြီ။ ဖလေဖိုးတုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် စွယ်စုံကြီးပိုင်ရှင် ဖလေဖိုးမှာ နားရွက်များပေလျက် လောရှည်ကို ကြည့်နေသည်။ နှာမောင်းကြီးမှာ ကွေးလိုက် လိပ်လိုက်နှင့်။ ဆင်ဆိုးကြီးသည် ပန်းပြောက်များကြောင့် ကြီးမား အရပ်ဆိုး ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ မှန်တေတေ ရပ်နေသည်။

'မက် မက် မက်'

'ဟောင် နော် ဟောင် ဟောင်'

'ဝပ်ထိုင် ဝပ်ထိုင်၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့'ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်လျက် သတိပေးနေရသည်။ ဖလေဖိုးသည် ထူးခတ်ထားသော ခြေအစုံကို တုပ်ဝပ်ချလိုက်၏။ လောရှည် ရှေ့ကို တိုးသွားသည်။

အမှတ်မထင်။ ဖလေဖိုးသည် လောရှည်၏ လုံးကို ဖန်းခနဲ ပုတ်ချလိုက်သည်။ လောရှည်ကို နှာမောင်းဖြင့် ဖမ်းလိုက်သည်။ ဝန်းခနဲ စုံရပ်လိုက်၏။ လောရှည်က နှာမောင်းရင်းကို ဖက်တွယ်ထားသည်။ ဖလေဖိုး အော်ဟစ်ရှာ လောရှည်ကိုချီလျက် ရွာအပြင် ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဖလေဖိုး၏ အော်သံ၊ လောရှည်၏ အော်သံ၊ ရွာသားများ၏ ညာသံပေးသံများက ရွာထဲတွင်ဆူညံသွားသည်။

အဝါသည် လူအုပ်နှင့်အတူ ဖလေဖိုးနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ ရွာအပြင် ကျွန်းတောထဲသို့ ဖလေဖိုး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ဆင်အော်သံကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွာမှ ဝေးကွာသွား တော့သည်။

နန်းထွေးမှုန် မျက်စိထဲ၌ လောရှည်၏ရုပ်ပုံ၊ ဆင်ကြီး၏ ရုပ်ပုံ၊ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို့ ချီယူပြေးသော ဖလေဖိုး၏ လှုပ်ရှား မှုများ။ လောရှည်၏ ခြောက်လှံတကြီး နှာမောင်းကြီးကို ဖက်တွယ် ထားပုံများကို လျှပ်စီးလက်သလို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဘုရားသိကြား စောင်မပါ။ တောစောင့်၊ တောင်စောင့်၊ ဆင်စောင့်နတ်မင်းများ ကြည့်ရှုကြပါ။

အမယ်နှင့်အတူ ညောင်ရေအိုးစင်ရှေ့ ဒူးတပ်ဝတ်ပြု ဆုတောင်း
နေမိသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်က လုံးဝမရှိမှန်း အလိုလိုသိနေရ
သည်။

‘အားညယ်၊ လူကောင်းကို နတ်ကောင်း မ တာပါ၊ မသေကောင်း
မပျောက်ကောင်း၊ အဝါတို့လိုက်ကြတော့ ကျွန်းတောကြီးထဲဝင်ပြေး
သွားတာ မပီဘူး။ ထူးလမ်းကြည့်ပြီး လိုက်ကြရတာ၊ လော့ရှည်
သေပြီလို့ တွက်ထားကြတာညယ်၊

‘ဖလေဖိုးက မဲဇာချောင်းထဲ ဆင်းပြေးတယ် ညယ်၊ အဘတို့လဲ
အခြေအနေကြည့်ပြီး မစုံမရံ တောတိုးသွားကြတာ၊ တောထဲက
ဆင်အော်သံကြားတော့ လူတွေလဲ တကွတပြားစီ ပြန်ပြေးကြတာ
ကလား။ လူပြန်စုပြီး ပြန်လာတော့ လော့ရှည်ခေါ်သံ ကြားရတယ်၊
ဖလေဖိုးကိုစီးပြီး ပါလာတော့တာပဲ ညယ်၊ အဝါတို့လဲ အံ့ဩသွားကြ
တာပါ။

‘ဆင်ကြီးက လော့ရှည်ကိုပွေ့ပြေးတော့ လော့ရှည်လဲ ဒီတစ်
သက် ဘဝဆုံးပြီလို့ တွက်ထားသတဲ့ ညယ်၊ ခါးက ဝေးကလဲ
ထုတ်မရဘူးတဲ့၊ ပါးစပ်ကသာ ဟောင်နော် ဟောင်လို့ အော်လာရ
တာတဲ့၊ မဲဇာချောင်းထဲ ဦးစိုက်ဝပ်ပေးပြီး နှာမောင်းက ဖြည့်ချတော့မှ
လော့ရှည်လဲ ငါ့တော့ မသတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖလေဖိုးကို ဒိုးနွယ်နဲ့
ရေချိုးပွတ်သပ်ပေးပြီး ပြန်တက်လာကြတာ ညယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ

လူ၊ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ စိတ်တွေဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတာ ညည်း၊
မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် မပျက်မစီးကြတာပဲ ညည်း။

'ကြောက်စရာကြီးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လော့ရှည် မသေတာ
အံ့ဩစရာပါ။ ဘုရားတရားကျေးဇူးနဲ့ အရှင်သခင်ရဲ့ မေတ္တာစူးရှ
ကြလို့ပါပဲ ညည်း'

အဝါပြောပြသည်များကို နန်းတွေ့မှုနဲ့နှင့် အမယ်တို့
ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားထောင်နေရသည်။ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျ
သွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်များလည်း ပြေလျော့သွားကြသည်။ သူ့ခမျာ
ဘယ်လောက် ကြောက်လိုက်လေမလဲ မသိ။

'လော့ရှည်လဲ ဖလေ့ဖိုးကို ဆင်ဝိုင်းတွေဆီ မောင်းသွားလေရဲ့၊
သူတို့ဆင်ဝိုင်း နားနမ့်ထွန်ဘက် ရွှေကြွမှာကို အဝါတို့ဆီ လာပြော
တာတဲ့၊ ဖလေ့ဖိုးကို ထူးခတ်ပြီး မဲဇာနား ထားခဲ့တာ၊ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ
ညည်း၊ ဖလေ့ဖိုး ရွာဆီလိုက်လာတာ မသိဘူး၊ ကံကောင်းလို့
အားလုံး ဒုက္ခမရောက်ကြတာ'

'အင်း သားသမီးလို ခင်နေပြန်တော့လဲ စခန်းပြောင်းကြမှာ
ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းမိဘူး၊ ဒီလိုပဲလေ၊ ဆင်သမားဆိုတာ အတည်
တာကျ မရှိကြဘူး၊ အလုပ်ရှိရာ ရွှေသွားနေကြရတာပါ။ သူပေးသွားတဲ့
ပျားရည်တစ်ပုံးနဲ့ အင်းတွဲချောင်းတွေကို ဟိုဆင်ပေါ်ကယူပြီး သိမ်းထား
လိုက်ပါ ညည်း။

'နားနမ့်ထွန်ဘက်ဆိုတော့ နန်းတွေ့မှုနဲ့တို့ ပန်းတောရွာမှ
မန်ထုန်၊ ဟဲချိုန်၊ ထီးတော်ကိုင်း၊ လယ်ဦး ရွာတွေကိုဖြတ်၊ ပဲတင်
ဟူးခမ်းတောင်ကိုကျော်ပြီး နန်းအော်နန်းမား၊ တုံးပတစ်ရွာတွေကို

ရောက်ပြီး အိမ်ပြုတောင်တန်းကြီးအခြေကို သွားကြမှာပဲ။ တိုင်သုံးဆယ် (မိုင် ၆၀) လောက် သွားကြမှာ'

ထိုဒေသများတွင် ရှမ်းရွာကလေးများကြား ကတူးရွာ ကလေးများ ရှိသည်။ ဝေသုခီ၊ မန်အင် မင်းကုန်း ကတူးရွာများတွင် နန်းထွေးမွန်တို့ ဆွေမျိုးများရှိသဖြင့် မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် ရွှေပိ လက်ဖက်ဦး အစူး ရောက်တတ်စမြဲ။

'သူတို့ ဘယ်တော့ စခန်းပြောင်းကြမလဲ အဝါ၊ ဘယ်တော့ လောက် ပြန်လာကြမှာလဲ အဝါ'

'မနက်ဖြန် စခန်းပြောင်းကြမယ်ဆိုပဲ။ အင်း ဆင်သမားဆိုတာ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ အလုပ်ရှိရာပြောင်းပြီး သွားနေကြရတာ ညည်း၊ နားနုထွန်ကနေ အင်းတော်ကြီးဘက်၊ အဲဒီကနေ ဟုမ္မလင်းချင်းတွင်း မြစ်ရိုးဘက်သွားကြရမယ်ဆိုပဲ ညည်း၊ အဲ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ရေလိုက် မဲစာဘက်ရောက်တတ်သပါ။ တစ်ပြည်လုံး လှည့်ပတ်သွားနေကြရတာ ညည်း၊ သဘောကောင်းကြရှာပါတယ်၊ အဲကွယ် ကံဆုံရင် အဝါတို့ရွာဆီ ကြိုလာဦးမှာပေါ့။

'ခဏနေသွားရလေမယ့် အဝါတို့ကို မိသားစုလိုခင်ရှာတယ်၊ အဝါတို့မနိုင်းတဲ့ တောင်ယာအလုပ်တွေကိုလဲ လာပြီး လုပ်ပေးကြရ ရှာတယ်၊ ရွာကိုလဲ 'ဝိုင်းအဲ' လုပ်ကိုင်ပေးကြတာပဲ ညည်း'

နန်းထွေးမွန်သည် မိဖာတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကျွန်းပွင့်များဖြင့် ပွေးပွေးလှုပ်နေသော ချိုင်းလော် တောင်ရိုးကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ မိသည်။ ခဲသားရောင် တိမ်ပြေးတို့သည် တောင်အိုးတို့ဖြင့် ရောယှက် လိမ်တွယ်လျက် ကျွန်းပွင့်တောကြီးကို နောင်ဖွဲ့ တွယ်သက်နေကြ လေသည်။

တိမ်မည်းတွေကြား နေရောင်ခြည် ပျလာသဖြင့် နန်းထွေးမှုန်
စပါးများကို ဖျာများတွင်ဖြန့်ခင်းလျက် နေရောင်လှမ်းနေခဲ့သည်။
မိုးဖွားဖွားကျလာပြန်သဖြင့် စပါးဖျာများကို ဖြန့်ရပ်၍ စပါးများကို
စပါးပုတ်ထဲ တည့်နေရပြန်သည်။

အဝါနှင့် အမယ်မှာ ရှမ်းဆေးရွက်ကြီးများကို ဓားဖြင့်
လှီးနေကြသည်မှာ တစ်မနက်ခင်းလုံး။

'ဒီမိုးလုပ်နေပုံနဲ့ လယ်တွေ ရေထဲပါသွားမှာ စိုးရတယ်
ညယ်'

'သိပ်ရွာမယ့်ပုံ မဟုတ်ပါဘူး အဝါ'

'ဟော၊ ဆင်ခလောက်သံတွေလားပဲ အဝါ'

'အေးဟဲ့၊ သူတို့ဒီနေ့ စခန်းပြောင်းကြမှာပဲ၊ မေ့နေလို့ကံတာ
သူတို့ ပြောင်းကြပြီပေါ့'

ရွာအပြင် ကျွန်းတောကြီးဆီမှ ဆင်ခလောက်သံများ ရွေ့လျား
လာနေသည်ကို ကြားလာနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရွာဆီသို့
ရွေ့လာနေသည်။ ရွာထဲမှဖြတ်၍ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

'အကြီးတုံ အကြီးတုံ'

'ဆင်ကြီးတွေ ဆင်ကြီးတွေ'ဟု ရွာသားများ အော်ပြောနေ
ကြကာ ရွာလယ်လမ်းမဘေးမှထွက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဆင်အော်သံ
များ၊ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ၊ ဆင်ခလောက်သံများ၊ ဆင်ထူး
ကြီးသံများ ညံ့စည်နေသည်။

'တက် တက် တက် တက်'

ဆင်ကို မောင်းနှင်သံများကြားနေရသည်။ အဝါ၊ အမယ်၊
နန်းထွေးမှုန်နှင့် အီဝင်းတို့တစ်သိုက် ခြံရှေ့ထွက်ကာ ဆင်တန်းကြီးကို

ကြည့်နေကြသည်။ ဝန်တင်ဆင်ပိုင်းနှင့် ဆင်ငယ်၊ ဆင်မများက ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီ၍ လာနေသည်။ ဆင်ကြီး၊ ဆင်ဆိုးကြီးများက နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာနေကြသည်။

ဆင်များ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် နန်းထွေးမှုန်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ ရွာသားများက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေကြ လေသည်။ ဟိုး နောက်ဆုံးတွင် ပန်းပြောက်ဖွေးဖွေးနှင့် ဖလေဖိုးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့ဘေးတွင် လုံကိုင်နှစ်ယောက်၊ ရှေ့ဆုံးမှ မောင်းတီး၍ လူနှစ်ယောက်က သွားနှင့်သည်။ ကြီးမားလိုက်သည့် ဆင်ကြီး လောရှည်ကို ဖလေဖိုးထက် ဒူးပေးလျက် လိုက်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ လောရှည်သည် အဝေးမှပင် လက်ပြုနှုတ်ဆက်နေသည်။

'အဝါ အမယ် ငါ့စန်း နမ်ကူနိုက်'

(အဖေ အမေ ညီမလေးရေ သွားပြီ)

လောရှည်က ကတူးကော့ မပီမသဖြင့် ဆင်ပေါ်မှ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။ လက်ကိုလည်း ရှေ့ရမ်းလျက်။

'တုတ်ဖန်း၊ တုတ်ဖန်း'

(နေပါဦး၊ ရပ်ပါဦး)

နန်းထွေးမှုန်က လှမ်းအော်ပြီး ဆင်ကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

'မက် မက် မက်'

လောရှည်က ဖလေဖိုးကို ဝပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖလေဖိုးက ဒူးတုပ်ကာ ဝပ်ချလိုက်သည်။

'ဟောင်နော် ဟောင် ဟောင်'

နန်းထွေးမှုန် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ မလေစိုးဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

'အနုလန်ရတ်'

(ဒါယုသွားပါဦး)

'အနုကဆေး လက်ဆောင် အိရန်ကု'

(ပုဆိုးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်တယ်နော်)

နန်းထွေးမှုန်က ဆင်ပေါ်မှ လောရည်ကို လက်ဆောင်ပုဆိုး ကမ်းပေးလိုက်သည်။ လောရည်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်သည်။

မလေစိုးက ထရပ်လိုက်သည်။ လောရည်က လက်ပြန်ဆက် လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးသည် ခြံရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွား လေသည်။

'အဝါ၊ အမယ်၊ ငါ့စန်း နမ်ကူနိုက်'

အဝါ အမယ်တို့က လက်ပြရင်း ဆင်ကြီးအဝေးဆီ ရွေ့လျား သွားနေသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဆင်တန်းကြီးမှာ ရွာထဲမှ ရွေ့ထွက်ကာ မြောက်ဘက် ကျွန်းဖူးတာကြီးထဲသို့ တိုးဝင်သွားနေကြ လေသည်။ ဆင်ခလောက်သံ၊ ထူးကြီးသံ၊ ဆင်အော်သံများကလည်း ရွေ့ဝင်တိုးသက် သွားနေကြသည်။

'မင်ပါလား'

(မင်း လွမ်းနေသလား)

အီဝင်းက နန်းထွေးမှုန်နား တိုးကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အောက်ပြောင်နေပြန်သည်။ အိတွားက ကတူးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆို နေသည်။

'.... အနီးချန်နကော....အကြီးဝိးမရယ်....လန်းဟန်မ....
အနီးချန်နကောရယ်.... အနီးချန်နန်းနကောရယ်.... ကျင်းပါလိမ့်
ကွယ်.... ဒဲနင်းမ....

....ယိပ်ဝမ်းဘေးဆိပ်လာဂါမ....

တန်ဝမ်းထူဖေးကွဲလမ်း ငါကျ....

လပါအိုဆိပ်လာဂါမ....

မုန့်ဝါးသုန်းကန်းနန်းတုန်.... လမ်းငါကျ....

(ဆင်ကြီးစီးကာ သွားတတ်တဲ့အစ်ကိုကွယ်၊

အိမ်ကကွယ် ညီမ မျှော်နေမယ်၊

တောင်ယာခုတ်မယ့်သူနဲ့ ရရင်ကွယ်

ဓားခွံ ထမ်းလို့ လိုက်ပါမယ်၊

လယ်ယာလုပ်မယ် ဆိုရင်ကွယ်၊

ဇွားတစ်ရှဉ်းဆွဲကာ လိုက်ပါမယ်။)

ခဲသားရောင်တိမ်တွေ မှိုင်းလာပြန်ကာ မိုးဖွဲများကျလာပြီး
တဖြည်းဖြည်း သဲလာပြန်သည်။

'မင်ပါလား'

(မင်း လွမ်းနေသလား)

အိဝင်းက နောက်ပြောင် ပြောနေပြန်သည်။

'ကရာမိုင်းတိုက် တမားညယ်'

(တောင်မိုးတွေ ထနေတယ်)

နန်းထွေးမှုန်က နိုင်ကွန်ဂျာတောင်ရိုင်းကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လျက်
 တိုးသက်စွာပြန်ပြောနေလေသည်။ ထိုတောင်ရိုင်းကြီးဆီသို့ ဆင်တန်း
 ကြီး သွားရောက်ကျော်ဖြတ်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်းတောကြီးများ
 ပေါက်ရောက်ရာ တောင်တန်း စိမ်းပြာကြီးများထက် တောင်ခိုးများ
 ဖိုးသားများ ရောယှက်ကာ မှိုင်းတိုက်နေလေသည်။

[ခန်းမောက်နယ်မှ မြိုင်ယံပျော်များသို့]

မြတ်သန်ကြည်

သိုးကျောင်းသူနဲ့ ရွှေအင်္ကျီ

မိုးကောင်းကင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ မွားလှည်းတစ်စီး ပြေးလွှားနေပါ
လား။ နွားလှည်းပေါ်က အလင်းစဟာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မှန်အုံ့အုံ့နဲ့
ဆေးစက်နုလှတယ်။ တိမ်တိုက်တွေ တကွတပြား ကွဲအက်လွင့်စင်
မှာထွက်နေသလိုပါပဲ။ ငါ သိုးကျောင်းရင်း ညနေဆည်းရီ တိမ်တောက်
ပုံကို လှမ်းတဲ့ကြည့်နေမိတယ်။ တိမ်တောင်များရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ
ဖြာလဲ့လဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ဆွေ့မြင်လိုက်ရသလိုလို။ ဟုတ်ရဲ့လား။
နိုင်ငံတော်လား။ အို တည်တော့ တည်ကြည်နေတာပါပဲ။ စိန်စန့်
ဆွေးအိတဲ့ ဥယျာဉ်တော်တွေရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ထောင် ဖြစ်မှာပါလေ။
ငါ့ ဘုရားရှိခိုးဖော်ကလေး 'နန့်'ကို သတိရမိတယ်။ နက်ဖြန်
စာနက်နေပဲ။ နင်တော့ မနက်ဖြန် ရွာမှာ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းဖော်
ဓမ္မသီချင်း သီကျူးဖော် တစ်ယောက် မဲ့နေမှာပဲနော်။ နန့်ရေ ငါ့မှာ
အာရီမရှိဘူး။ ကောင်းကင်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေရတယ်။ အက်မွ
ထွန့်ယုက်လွန်ခါနေတဲ့ တိမ်စတိမ်နဲ့ ဆွေ့ ခက်လက်ဝိုင်းဝန်းနေပုံဟာ

သိုးကျောင်းသူနဲ့ ရွှေအင်္ကျီ

မိုးကောင်းကင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ နွားလှည်းတစ်စီး ခြေလွှားနေပါ
လား။ နွားလှည်းပေါ်က အလင်းစဟာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မှုန်ထုံ အုံ့နဲ့
ဆေးစက်နဲ့လှတယ်။ တိမ်တိုက်တွေ တကွဲတပြား ကွဲအက်လွင့်စင်
မှာထွက်နေသလိုပါပဲ။ ငါ သိုးကျောင်းရင်း ညနေဆည်းရီ တိမ်တောက်
ပုံကို လှမ်းတဲ့ကြည့်နေမိတယ်။ တိမ်တောင်များရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ
ပြာလဲ့လဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ဆွေ့မြင်လိုက်ရသလိုလို။ ဟုတ်ရဲ့လား။
နိုင်ငံတော်လား။ အို တည်တော့ တည်ကြည်နေတာပါပဲ။ စိမ့်ဖန်
ထူးအီတဲ့ ဥယျာဉ်တော်တွေရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ကောင် ဖြစ်မှာပါလေ။
ငါ ဘုရားရှိခိုးဖော်ကလေး 'နန့်'ကို သတိရမိတယ်။ နက်ဖြန်
အနက်နဲ့ပဲ။ နင်တော့ မနက်ဖြန် ရွာမှာ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းဖော်
ဓမ္မသီချင်း သီကျူးဖော် တစ်ယောက် မဲ့နေမှာပဲနော်။ နန့်ရေ ငါ့မှာ
အင်မရှိဘူး။ ကောင်းကင်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေရတယ်။ အက်မွ
အန့်ယုက်လွန်မိနေတဲ့ တိမ်စတိမ်နဲ့ တွေ့ ခက်လက်ပိုင်းဝန်းနေပုံဟာ

အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ ထီးတစ်လက်လိုပါလား ဟယ်။ ပြားဦးသဏ္ဍာန်
 အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းနေတဲ့ အမျိုးအနွယ်မသိ ငှက်ကလေးများကတော့
 နေညိုညို ဝေဟင်ထဲ ဝေးယူ ပျောက်ရှုသွားတယ်။ ဒီအချိန် နန့်
 သံပြူချောင်းရေယဉ်ထဲ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်သွားပြီလား။
 နန့်ရဲ့အစ်ကို ဂါးထီရူလည်း ဆွတ်ချိုင်ပြီးတဲ့ ငှက်ပျော့ခိုင်တွေကို
 ခြံထဲနေသာတာကျ စီချထားမှာပါ။ အိမ်နီးချင်း ပရောဒီဂဲလ်လျှမ်း
 ကတော့ ထန်းတောထဲမှာ ကရင်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်ဆိုနေမှာ
 သေချာတယ်။ ပရောဒီဂဲလ်လျှမ်းကို ငါ ကြည့် မရတာ ကြာပြီ။
 ကြည့် ရပါ့မလား။ လူပုံကိုက မျက်မှန်းကျီးစရာ။ ငါ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့
 'ယဇ်ဖောင်းမူး အဂေါင်ဟီ။ လဲဒါးဗသာ လာနောင်ထီး
 လာ လာ ဝေ'

'ငါတို့သည် လှပသော သတို့သမီး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ
 မြင်လိုပါသည်။ ထွက်၍ ပြပါဦး။ လာ လာ ဝေ'

'ယဇ်ဖောင်းမူး ကဲပဝေ လဲဒါးဗားထိုင် သေ့လဲအေ။ လာ
 လာ ဝေ'

'သတို့သမီးသည် ငါတို့အဖော်ပိုင်သည့် သတို့သမီး ဖြစ်ပါလျှင်
 ငါတို့ကို မျက်နှာပြပါ။ မျက်နှာမပြပါက သတို့သမီးအိမ်သို့
 ငါတို့မသွားနိုင်ပါပေ။ လာ လာ ဝေ'တဲ့။

ဒီလို ရိုးရာတေးနဲ့ မထိခလုတ် ထိခလုတ် ရိုတိတိ အောင်းချိတ်
 ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီလဲ။ 'အမေက ကိုယ်မကြိုက်ရင် အနေသာ
 ကြီးပါ သမီးရယ်' ပြောထားလို့သာ အောင်အည်းနေရတယ်။
 နို့မို့လို့ကတော့ ဒင်းမျက်ခွက်ကို အနာစာရဖြစ်အောင် ကုတ်ဖွဲ့ပစ်လိုက်
 တယ်။ နန့် ကတော့ သူ့အစ်ကိုကို ဒီလို အမေသန့်ဖို့ တားရှာပါတယ်။

နန့်နဲ့ ပရောဒီဂဲလ်လျှမ်းက မောင်နမတစ်ဝမ်းကွတော်တယ်။ 'ငါ့ကို
 နောက်တစ်ခါ စလိုကတော့ လုံချည် စွန်တောင်ဆွဲပြီး ကက်ကက်လန်
 ရန်တွေ့နေမယ့် မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာပိုးမသေတဲ့ ရှဉ့်မျက်နှာကို
 ထန်းရည်ပူနဲ့ ပက်ထည့်လိုက်မယ်' လို့ ပြောချလိုက်တဲ့ နေ့ကတည်းက
 ပရောဒီဂဲလ်လျှမ်း ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒီလို မကြမ်းလို့ မရတော့ဘူးလေ။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိန်းကလေးပဲဆိုပြီး နုပတ်ဖတ်ပျောနဲ့ နေရင် ဒင်းတို့
 နင်းသွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မိစပယ်တို့က အကြမ်း လျှာကြမ်း
 တောရိုင်းပန်း ပြစ်နေတာပေါ့တော့။

နန့်ကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား အားတဲ့အားနာနဲ့
 မျက်နှာလေး ငယ်နေရှာတယ်။ ငါ နန့်နဲ့ မတွေ့တာတောင် လေး
 ငါးရက် ရှိပြီ။ နန့်ကလည်း 'ငါ့ကို သတိရမှာပါလေ။ သေနတ်ပစ္စည်း
 ရွက်ကလေးတွေကို ပေါင်းခဲနေပုလှမ်းပြီး ထည့်ထားတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာ
 ထဲက သင်တိုင်းဝတ်စုံကို နင် ဝတ်နေရောပေါ့။ အဲဒီ သေနတ်ပစ္စည်း
 ရွက်ကလေးတွေဟာ ရေမွှေးစိရင်တဲ့နေရာမှာ ပါဝင်တယ်လို့တော့
 ကြားဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရေမွှေးပြုလုပ်နည်းကို ငါ မသိတဲ့အတွက်
 နန့်က ငါ့ကို အပြစ်မဆိုခဲ့ပါဘူး။ ငါက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
 ရိုးယဉ်နွေးပွက်တဲ့ သေနတ်ပစ္စည်းရွက်တွေရဲ့ ရနံ့ကို အသည်းမှ
 မခွဲတာ။ ရင်အေးတဲ့ မွှေးတေးတေး ပရုပ်လုံးလေးတွေကိုပဲ သေတ္တာထဲ
 ထည့်ထားချင်တယ်။ ပရုပ်လုံးလေးတွေကို သေတ္တာထဲထည့်ထားရတဲ့
 အထိ ငါ့မှာ အဝတ်အထည်များများစားစား မရှိပါဘူးလေ။ တစ်နေ့
 တစ်နေ့ သိုးကျောင်းခကို နည်းနည်းပါးပါးရပြီ။ အဝတ်ဝယ်ရတယ်ကို
 မရှိဘူး။ ရသးမျှပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် အိမ်ပြန်ပေးနေရ
 တာကိုး။ ငါ ဘယ်လောက်ပဲပေးပေး မျက်နှာကောင်း မရပါဘူး။

အမေက 'ညည်းရတဲ့ သိုးကျောင်းခက တစ်အိမ်လုံး စားလောက်လို့ လားကံ' ကဲ မခံချင်စရာ။ တစ်အိမ်လုံးစာ မသုံးလောက်တာတော့ ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ။ သိုးကျောင်းရတာလဲ လွယ်တာမှတ်လို့။ သိုးတစ်ကောင် မပျောက်ဖို့ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရတာ။

သိုးတွေကလဲ အငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုပြေး ဒီလွှား ဟိုဝင်တိုး ဒီဝင်တိုးနဲ့။ ဒါတွေကို မျက်စိညှစ်မပြတ် မနည်းထိန်းနေရတာ။ ငါ့ကြောင့် သိုးတစ်ကောင် ပျောက် ကြည့်ပါလား။ သိုးပိုင်ရှင် ဦးဂိုဏ်းမောင် ဝက်ဝက်ကြမ်းသွားမှာတော့။ အဘိုးကြီးက လူ့စွာကြီး။ သူ့သိုးတွေ မျောက်ရုံးမတတ် ကဲတာကို မသိဘူး။ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟိုတစ်ကောင် 'အို ဟဲ့ ပိုးကဲ၊ နင်ဟာလေ ကဲကို ကဲတယ်၊ ကြည့် လုပ်ပြန်ပြီ။ သူများအစာ လုရမှ နင်ကျေနပ်တယ် ငခုတ်၊ ငါရိုက်လိုက် ရရင် နင် မလွယ်ဘူး၊ သွား သွား၊ ဟိုဘက်သွား။ အေး မိညက်က ဒီကိုလား၊ အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ဟော ဆိုးပေးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဟိုလိုက် ရန်စ ဒီလိုက်ရန်စနဲ့၊ ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ ကဲဟာ၊ ဘာတတ် နိုင်သေးလဲ၊ တစ်ခါတလေ ခုလိုရိုက်လေမှ နို့မို့ဆိုရင် ဆိုးတော့ကဲက မလွယ်ဘူး။ အိုဟဲ့ ပြောနေတုန်းရှိသေးတယ် ဟိုဘက်က တစ်စခန်း ထနေပါလား။

'လာ လာ မိအေးလေး ဒီကိုလာ' မိအေးလေးကတော့ တကယ့်ကိုအေးတဲ့ သိုးမည်းလေးပါပဲ။ ဖြူနှစ်နှစ် ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် တွေကြားမှာ သူက မည်းမည်းလေး၊ 'ကဲ ကဲ အမယ်လေးကွယ်၊ လှမ်းလာလိုက်တာ မြေပြိုကျသွားဦးမယ်၊ နေ့တဲ့ နေ့တဲ့နဲ့။ ဒါကြောင့် နင် အစာမဝတာ၊ နင်တို့ကိုထိန်းကျောင်းနေရပေမယ့် ငါ သိပ်အေး တာပဲ မိအေးရဲ့ သိရဲ့လား။ သိပ်ချမ်းတာပဲ၊ ချမ်းဆို လေစိမ်းတွေ

တိုက်နေတာကိုး၊ နင်တို့ကတော့ချမ်းတာ အေးတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊
 နင်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အန္တေးထည်ရှိပြီးသား၊ အင်း ခုလို နင့်ကိုယ်လေး
 ပက်ထားရတော့ ငါ့လက်ကလေးတွေနွေးလာတယ်။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး
 ကို နင်တို့အမွှေးတွေကြား နှစ်ထားလို့ရရင် ပိုနွေးမှာပဲနော်၊ အင်းလေ
 နင်တို့တွေလဲ မနက်ဖြန် သဘက်လောက်ဆို လူတွေ ဆံပင်ညှပ်သလို
 နင်တို့အမွှေးတွေ အညှပ်ခံရတော့မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ နင်တို့ကို
 ကြည့်ရတာ သိပ် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဆံပင်ရှည်ထားနေကျ
 လူတစ်ယောက် ခေါင်းတုံးဆံတောက် ညှပ်လာတာကို ရုတ်တရက်
 မြင်ရတော့ ရယ်ချင်သလိုမျိုးပေါ့၊ ပြောင်ချော်ချော်ကြီးနဲ့၊ ဟိ ဟိ
 ကဲ ကဲ နင်သွားချင်လဲ သွားပါတော့ဟာ၊ ဟို ဆိုးတေနား မကပ်နဲ့
 နော်' ကြည့် တော်တော်ဆောနေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ မြက်ခင်းထဲပြေးချ
 သွားလိုက်တာ သူတို့သာပြောတာ ငါလဲ ဆာတာပဲ၊ ခုနေ့များ
 မလိုင်လုံးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနံ့ခံကလေးဖြစ်ဖြစ် ဝါးပြီး ရေခန်းကြမ်း
 သောက်လိုက်ရရင် သိပ်အရသာရှိမှာပဲ၊ အင်းလေ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊
 မမစိုးတို့များကျတော့ အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ လုလို့ ပလို့၊
 အစက သူလဲသိုးကျောင်းခဲတာပဲ၊ သိုးကျောင်းနေတုန်းကတော့
 သိပ်မထူးခြားပါဘူး၊ လူလို့ ငါလို့ နွမ်းနွမ်းပါးပါးပါပဲ၊ ဟော
 မနစ်ကတော့ မမစိုးတို့ ကုသိုလ်ထူးသွားတယ်၊ သိုးမကျောင်းတော့ဘူး၊
 ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်တယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုကုန်မျိုး ရောင်းတယ်
 ဝယ်တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးတော့၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တခြား
 ထူးခြားလာတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မမစိုးမှာ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်တို့လဲ
 ရှိလာတယ်၊ ထတီ အင်္ကျီတွေများ သေတ္တာနဲ့ အပြည့်အသိပ်၊
 အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကလဲ စုံလို့၊ ငါတော့ နားမလည်ပါဘူး၊ မမစိုးက

သူသုံးတဲ့ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ် ထုတ် ပြတယ်။ လှလိုက်တာ၊
ငါ့လိုချင်လိုက်တာများ စိတ်ကို မနည်းချုပ်ထားရတယ်။ ဒါတွေကြောင့်
မမစိုး ပိုလှလာတာလားလို့လဲ တွေးမိတယ်'

ဒီလို ပစ္စည်းတွေမြင်တော့ ငါ အမေ့ကိုပူဇော်ချင်တယ်။ ပုလဲ
မပူသာရဲဘူး။ အမေက 'ညည်းနယ်အေ၊ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်
မသိတတ်ရန်လောလို့' ငါ့ငယ်ထိပ်ကို တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်မှ အခက်။
အမေ အလစ်မှာတော့ မှန်ကလေးကိုထောင်။ မမစိုးလို နှုတ်ခမ်းနီ
ဆိုးတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့သိမ်းသလိုသိမ်း။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းနဲ့
အောက်နှုတ်ခမ်း အပြန်အလှန်ဖိပြီးတော့ နေ့စေ့ကလေးထား။ အို
အားလုံးလုပ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာလဲ နှုတ်ခမ်းနီ။

ဟဲ့ အို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နင်တို့ကတော့ အရာရာနဲ့
အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ဒီဆူးချုံထဲ နင်မို့တိုးဝင်တယ်။ ခုတော့
ထွက်လို့မရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့နှယ်နော် အေးအေးထေးထေး
နေရတယ်ကို မရှိဘူး။ ကဲ ထွက်၊ ငါ ဆူးထွင်ပေးမယ်၊ ခုမှ ဘာ
ထွန့်ထွန့်ရုန်းနေရတာလဲ။ နင်တို့ကို ငါ မထိန်းကျောင်းချင်တော့ဘူး၊
သိုးကျောင်းတဲ့အခါလဲ ရသင့်သလောက်ရပါတယ်၊ ပျက်လဲ ပျက်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် နင်တို့က သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ သိလား၊ ငါ
စိတ်ညစ်တယ်။ အဲဒီလို စိတ်ညစ်နေတုန်း နင်တို့က ဝရန်းသုန်းကား
လုပ်ရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ငါ နင်တို့ကိုသနားလို့ သိပ်မရိုက်တာ။
နင်တို့က မိပုံနဲ့မှ ကိုက်တယ်။ မိပုံကတော့ ပြောစကား ဆိုစကား
နားမထောင်ရင် ရိုက်ပစ်တာပဲ။ သူထိန်းရတဲ့ ဦးဟန်ပဲ သိုးတွေဆို
ဟဲ့ ဆိုတာနဲ့ မီးကို ရေနဲ့သတ်၊ ငြိမ်လို့'

အင်း မိပုံဆိုလို့ ကောင်မတောင် သိုးကျောင်းထွက်ပြီး
ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်မလိုလို သတင်းကြားတယ်။ မိပုံက

ငါ့ထက်စာရင် မမစိုးနဲ့ ပို အလွမ်းသင့်တယ်။ ဟိုနေ့ကတောင် သိုးမွေးဆွယ်တာတွေတာတွေဝတ်လို့။ ရွာထဲ လမ်းသလားနေသေး တယ်။ ငါ့မမြင် မြင်အောင် လာကြွားတာ ငါ မသိတာမှတ်လို့။ အင်းလေ သူ့ရှိလို့ သူဝတ်တာပဲ။ အေးလဲ အေးနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့မှာသာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အနွေးထည်ကောင်းကောင်းမရှိခဲ့တာ။ ခုအရွယ်ကို ရောက်ရော။ ငါလဲ လှတပတ သိုးမွေးဆွယ်တာလေး သူ့လို ဝတ်ချင်မိတာပေါ့။

အမေကတော့ ခဏ ခဏ ပြောဖူးပါရဲ့။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုမရှိခဲ့တဲ့လေ။ ဟုတ်တယ်။ မိပုံကို ငါ မနာလို မရှိပါဘူး။ မိပုံနဲ့ ငါက ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပန်ခုန်အတူတူ၊ ခယ်ခပ်အတူတူ ကစားဖက်တွေပဲ။ ဒါတောင် တစ်မြန်နေ့ညကတောင် ထုပ်တိုးတမ်းကစားဖို့ ခေါ်သေးတယ်။ ကောင်မက 'နေပါစေအေ'လို့ ငြင်းတာနဲ့ ငါပဲ ဝင်ကစားလိုက်တယ်။ ဦးချစ်စိန်ရဲ့ နွားတွေကို ကျောင်းပေးနေတဲ့ ဖိုးခွေးတို့ လှူအုပ်နဲ့ပေါ့။ ဘာရမလဲ၊ သူတို့က မိန်းကလေးဆိုပြီး အထင်သေးထားတာ။ ငါက အတင်းဝင်တိုးတာပဲ။ သူတို့ကို ဖမ်းစရာရှိလဲ ခံမငြင်းနိုင်အောင် အတင်းဖက်ပြီး ဖမ်းပစ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။

အဲ ဘာမှတော့မဖြစ်ဘူး။ အမေက တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့လာခေါ် တယ်။ ညဉ့်နက်ပြီတဲ့။ အိမ်ကျမှ ကျိတ်ပြီး 'မိန်းကလေးနော်တဲ့၊ ညည်းအသက် ၂၃ နှစ်ထဲမှာတဲ့၊ အဲဒီလို မကစားနဲ့တော့တဲ့' အမေက ပြောတယ်။ အလိုတော် ဘာဆိုလို့တုန်း။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ ဒါပေမယ့်လေ မပြောနိုင်ဘူး။ မိပုံတို့များ ကောင်လေးတွေနဲ့တွေ့ရင်

စိုးတို့ရှုနဲ့တန်နဲ့။ တကယ် အပျိုကြီးစတိုင်။ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကလဲ မမစိုး ပုံစံအတိုင်း တစ်ချိုးတည်း။

ဟင်း စိတ်မောပါတယ်နော်။ သူများ ဝတ်သလို မဝတ်နိုင်၊ သူများ စားသလို မစားနိုင်တဲ့အခါ အဖေ့ကို ပိုလို့ သတိရလာတယ်။ အဖေသာရှိရင် သူ့သားသမီးတွေကို သူများတွေနဲ့ တန်းတူထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပဲ။ ပြောသာပြောရတာ အမေလဲ ကြိုးစားရှာပါတယ်။ အဖေခမျာ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ မြေပဲနှုတ်၊ ဝါကောက်၊ ဝါဖတ်နဲ့။ ငါလဲ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရအောင် သိုးကျောင်းခဲတာပဲ။ ၁၂ နှစ် အရွယ်ကတည်းက ကျောင်းထွက်၊ အဲ အဖေသေပြီးနောက်ပိုင်းပေါ့။ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးက ကျောင်းတက်တုန်းပါပဲ။ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးကိုလဲ လေးတန်းအောင်ရင် ကျောင်းနတ်မပစ်ချင်လို့ အဖေ့ကို နားပူနားဆာ လုပ်ထားရတယ်။ မြစ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကြီးဒေါ်ကလဲ ဆက်ထားပါ။ သူလဲ တစ်ပြည်တစ်နိုင် ဝင်ပုံပိုးမှာပေါ့တဲ့။ အဲဒီကေးကြားရတော့ သိပ်အားရှိလာတာပဲ။ ငါကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး အကြီးပဲ။ အစ်မကြီးတော့ အမိအရာတဲ့။

ဟော မိအေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ဆိုးတောနဲ့ ရန်ဖြစ်လာပြီထင်တယ်၊ ဒီငပွကြီးကတော့ ခွက်ပါတယ်။ သိုးနဲ့မတူဘူး၊ နွားရိုင်းနဲ့တူတယ်။ ဟဲ့ ဆိုးပေ၊ နင်နောက်တစ်ခါဆိုးရင် အရိုက်ပါ။ တကတည်းတော် အေးအေးကို မနေရဘူး၊ အလိုလေးလေး ဟိုတစ်အုပ်က ထွက်သွားပြန်ပြီ။ သူများစားကျက်ထဲ ရောက်ကုန်ရင်တော့ ခက်တော့တာပဲ။ ဟေး လာကြ ဒီကိုပြန်လာကြ၊ ဖိုးက ပြန်လာ၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာလေးတွေ

အချိန်ကလဲ ကုန်ခံလိုက်တာ။ နင်တို့ကို ခြံထဲပြန်သွင်းထား
 ချင်ပြီ သိလာ။ အင်း ထိန်းကျောင်းရတာ ပင်ပန်းလို့ပါဟယ်။
 အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ နင်တို့ကို မြင်မိပြန်တော့ သနားမိပြန်ရော။
 နင်တို့က တခြားတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် သိပ်အေးတယ်။ သတ်မယ့်လူ
 ရှိရင်လဲ ငြိမ်ခံလိုက်တာပဲ။ အမွေးညှပ်တော့လဲ ဘယ်တော့မှ
 မငြင်းဆန်ဘူး။ နင်တို့ကိုယ်က အမွေးတွေက ရွှေလိုအဖိုးတန်တာ
 နင်တို့မသိဘူး။ တို့ရွာထဲမှာဆို နင်တို့ကိုယ်က အမွေးတွေနဲ့ စောင်တွေ
 ဘာတွေတောင် လုပ်နေကြပြီ။ အဲဒါ နင်တို့ မသိဘူးမဟုတ်လား။
 အေး အဲလိုစောင်မျိုးကို ငါလဲ တွေ့သာ တွေ့ဖူးတာ တစ်ခါမှ မမြို့
 ဖူးဘူး။ ခုလို အေးတဲ့ရာသီမှာ စောင်ဟာ သိပ်လို့အပ်တာပေါ့။
 ငါတို့ သားအမိမှာတော့ အညာစောင် သုံးထည်ပဲရှိတယ်။ ညအိပ်ရင်
 မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကို ခလယ်ကထား၊ အမေနဲ့ ငါက ဟိုဘက်
 ဒီဘက်ပိတ်ပြီး လုံချည်ခြံ ကွေးတော့တာပဲ။ စောင်က လောက်မှ
 မလောက်ပဲကိုး။

ဒီလို သိုးမွေးစောင်မျိုးကို ငါတို့ သိုးပိုင်ရှင် 'ဘကြီးရိုန်းမောင်' လဲ
 လုပ်တယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ဒီလိုစောင်မျိုးကို 'မြစ်ခြေ' ကလူတွေ
 လုပ်တာတဲ့။ 'မြစ်ခြေ' က ဂျပန်တစ်ယောက်က စ လုပ်တာတဲ့။
 ဘယ်လို လုပ်တယ် ကိုင်တယ်ဆိုတာ ငါသိချင်လို့ တစ်ခါတော့
 ဘကြီးရိုန်းမောင်တို့ စောင်လုပ်တဲ့ရုံကို ချောင်းကြည့်ဖူးတယ်။ အဲမယ်
 သူတို့က စောင်လုပ်တာကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် အကာအရံတွေနဲ့
 လုပ်တာနော့။ ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး။ ငါ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့
 မြင်တာပေါ့။ လုပ်ငန်းအစအဆုံး မဟုတ်တောင် နည်းနည်းတော့
 သိသွားပါတယ်။ ဘာရမလဲ မိစပယ်ပဲဟာ။ မြင်ရတော့လဲ သိပ်မလွမ်း

လှပါဘူး။ မလွမ်းတာက ကိုယ့်မှာအရင်းအနှီးမှ မရှိတာ။ ဟုတ်တယ်။
 အရင်းအနှီးမရှိပဲ မြင်ရုံသက်သက် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ သူတို့မှာ
 စောင်ပုံစံခွက်ကြီးရှိတယ်။ ညှပ်ပြီးသား သိုးမွေးတွေကို ပုံစံခွက်ထဲ
 ထည့်တယ်။ လက်နဲ့ဖိသိပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဇေယျာပူနဲ့လောင်း။
 ဒလိမ့်တုံးနဲ့ သိုးမွေးတွေကို ဖိသိပ်။ သိုးမွေး အတော်ကလေး သိပ်
 သွားတော့ လိုချင်တဲ့အရောင် လိုချင်တဲ့ အပွင့်အခက်တွေအတွက်
 ဆိုးဆေးဖြန်း။ ဆိုးဆေးပက်။ ဆိုးဆေးနဲ့ ကောက်ကြောင်းလိုက်ပေါ့။
 ဝိုင်းငင်၊ ဝါဖတ်၊ ဝါရစ် လက်မှုပညာပါပဲ။ စက်မပါ ပါဘူး။
 ဆိုးဆေးဖြန်းပြီးရင်လဲ ပိုသိပ်သွားအောင် ဒလိမ့်နဲ့ ဖိလှိုမ့်တာပါပဲ။

ဪ သိုးကလေးတွေဟာ သိပ်အသုံးဝင်တာပဲနော်။ လူတွေကို
 အများကြီးအကျိုးပြုတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတောင် သိုးသားမစားတာ
 ခြောက်နစ်လောက်ရှိပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ခုလို အေးတဲ့အချိန်မှာတော့
 သိုးမွေးဆွယ်တာ လှလှကလေး ဝတ်ချင်မိတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရပါ
 မလဲ။ ဈေးကမသေးဘူး။ သိုးမွေးအရောင်လေးတွေက ရွှေရောင်လို
 ဝင်းအိနေတာ ဈေးကြီးတော့မှာပေါ့။ ဟော လေယာဉ်ပျံသံတွေပါလား။
 ပုစဉ်းလေးတွေကျနေတာပဲ။ ဒါ မှော်ဘီကလာတာထင်ပါရဲ့။ တိမ်စိုင့်
 တိမ်ခဲတွေကလဲ မိုးပေါ်မှာပျောပါနေတယ်။ ဒီတိမ်ငွေ့ တိမ်မှုန်တွေဟာ
 သာစည်မြို့ပေါ်က လာတာလား။ ဟိုးအဝေး မြင်းခြံအထိသွားပြီး
 လည်မလှိုလား။ ပုပ္ပါးတောင် ဂမုန်းပန်းတွေကို တိုးခတ်ဝေ့ဖို့ သွား
 တာလား။ ဪ သူတို့များကျတော့ အဝတ်မလှို၊ အစားမလှို
 ပူပင်စရာမရှိတဲ့အတိုင်း။

ဟင်း သိုးအုပ် သိမ်းတော့မုပဲ။ နေကလေးတောင်ချိုနေပြီ။
 'ဟေး လာကြ လာကြ၊ ဟိုဘက်ကိုမသွားနဲ့လေ ဖိုးကဲ ဆိုးတေ

မျက်ပန်း၊ ဟဲ့ကောင် ဘယ်ကိုတိုးတာလဲ၊ ငါ တယ် လုပ်လိုက်ရ၊ နင်တို့ပြောရတာ ငါလုံချည်တောင် ဆူးချဲ့နဲ့ ငြိနေပြီ၊ ငါ ဒေါသ ထွက်လာရင် နင်တို့မလွယ်ဘူး၊ ဟဲ့ကောင်က ကိုယ့်အိမ်ကို မမှတ်မိ ဘူးလား၊ တည့်တည့်သွား အေး လိမ္မာတယ် လိမ္မာတယ်၊ ဒီလို ချည်ပဲ။ မြက်ခင်းထဲမှာတော့ ယောက်ယက်ခတ် ဟိုသွား ဒီလာနဲ့ ခြံထဲဝင်တော့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်ဝင်ချင်တဲ့ ကောင်ချည်ပဲ။ ဟဲ့ မျက်ပန်း ပြည်းပြည်းတိုးပါဟဲ့၊ ဟယ် ဟိုမှာ မိအေးညပ်နေပြီ။ မိအေး တိုး တိုး အေး ဟုတ်တယ်၊ လိမ္မာတယ် လိမ္မာတယ်ကွယ်' 'စပယ် သိုးအုပ်သွင်းလာလား'

ဘကြီးရှုန်းမောင်ပါလား။ ဒါ သိရက်နဲ့တမင်မေးတာ။ ပြန်မဖြေ ချင်ပေါင်။ သိုးတွေကိုပဲ ခြံထဲအရောက် သွင်းပေးနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘကြီးရှုန်းမောင်ရပ်နေတာ ငါသိတယ်။

'ကဲ ကဲ၊ သိုးတွေသွင်းပြီးရင်လဲ သိုးကျောင်းခလေး ယူသွားဦး စပယ်'

'နင်နဲ့ နင့်ညီမ မောင်လေးတွေအတွက် မလိုင်ခဲလေးတွေလဲ ယူသွား ရော၊ ဒါက ငွေခြောက်ဆယ်'

တကယ်ပါပဲတော် စိတ်ထဲခံပြင်းလိုက်တာ။ ပိုက်ဆံပေးတာကို ရိုးရိုးမပေးဘူး။ ကျွပ်ကတော့ လူကြီးလဲဖြစ်၊ သိုးပိုင်ရှင်လဲဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရိုရိုသေသေယူပါတယ်။ သူက လက်ကိုပါ ဖမ်းဆုပ်ထားတယ်။ သေချင်းဆိုးကြီး၊ မြွေပွေးကိုက်ပါစေ။ လူကဖြင့် သေခါနီးနေပြီ။ သူ့မြေးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ကို ဒီလိုလုပ်တာကောင်း သလား။ နောက်ဆိုရင် ဒီလူကြီးကို သတိထားဆက်ဆံမှ ဖြစ်မယ်။ လူတွေကိုက မရှိဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ပမာမခန့် ရလှီရငြား လက်တည့်စမ်းချင်ကြတယ်။ သတ္တိရှိရင် ငါ့ကိုယ်ကို ဒီထက်အတင့်ခံပြီး

ထိခံ ထိကြည့်ပါလား။ သေချင်းဆိုးတွေ ရင်ဝကို မှားနဲ့ဆောင့်ထိုး
 လိုက်လို့ အကုန်လုံး ပွဲချင်းပြီးသွားမယ်။ ငါ့ကို ပရောပရည်နီလိုကတော့
 အချိန်မရွေး စိန်ခေါ်ရတယ်။ လက်ကို ဆောင်ရုန်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။
 ဟော ရှေ့မှာ မိပုံပါလား။ ခါတိုင်းဝတ်နေကျဆွယ်တာအနီတောင်
 မဟုတ်တော့ဘူး။ သိုးမွေးအဝါနဲ့၊ အဟင်း ဟင်း၊ ကောင်မကတော့
 တကယ်ကြီးပွားနေတာပဲ။ ငါ့မှာသာ အမေ အပျိုတုန်းကဝတ်တဲ့
 ကတ္တီပါ အနွေးထည်အစုတ်နဲ့။ အို စိတ်ညစ်တယ်။ ငါ သိုးမွေးအင်္ကျီ
 ဝယ်ကို ဝယ်မှ ဖြစ်မယ်။ ခုပါလာတဲ့ပိုက်ဆံ အိမ်ပြန်မပေးဘူး။
 တိတ်တိတ်ကလေး စုထားမယ်။ အမေမေးရင် ဘာလို့လို့ညာလို့လို့
 လုပ်နေမယ်။ အဲဒီလို စုဝယ်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါမှ သိုးမွေးအနွေးထည်လေး
 ဝတ်ရမှာ။ ဘာအရောင်ဝယ်ရပါ့မလဲ။ အင်း ဟုတ်ပြီ။ စကားဝါရောင်
 ဝယ်မယ်။ သိုးမွေးအင်္ကျီလေးရရင် ဘုရားပွဲနဲ့ အချိန်ကိုက်ပါ့မလား။
 ကိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် အင်း အိမ်တောင်ရောက်
 လာပြီ။ ဝုန်း။ ကြည့် အမေ မီးဖိုချောင်က ကသောကမျောထွက်လာ
 တယ်။ 'ဟဲ့ ပျံလွှားမ၊ အိမ်လှေကားကို မနင်းဘဲ အဲဒီလို ခုန်တက်
 ရသလား ပေါက်ကျော်မရဲ့၊ မိန်းကလေးနော် တကတည်း။ ဘာတွေ
 အုဖြူးလာတာလဲ'တဲ့။ အမေက မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောတယ်။
 အမေ့နားမှာ ညီမလေး လာရပ်တယ်။ မောင်လေးလဲ ရှိတယ်။
 ညီမလေးကပြောတယ်

'အမေ သမီးရှင်မီးအင်္ကျီလေး ကျောင်းမှာပြသွားလို့ ပြန်ချုပ်
 ပေးပါ'

အမေက ညီမလေးလှမ်းပေးတဲ့ ရှင်မီးအင်္ကျီလေးကို ယူလိုက်
 တယ်။ အပ်ချည်လုံးဘူးကိုပွင့်ပြီး ရှင်မီးအင်္ကျီကို ချုပ်ပေးတယ်။
 ဒီအချိန်မှာပဲ ဓောင်လေးက ပြောပြန်တယ်။

'အမေရယ် ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီလဲ ဟောင်းနေပြီ၊ အတန်း
ထဲက ကျောင်းသားအားလုံး အင်္ကျီအသစ် ဘောင်းဘီအသစ်နဲ့
ကျွန်တော် ရှက်တယ်'

အမေ သိပ် စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်တူတယ်။ မောင်လေးကို
ကြင်ကြင်နာနာကြည့်ပြီး အသံချို့ချို့လေးနဲ့

'ဘောင်းဘီက ပြတော့ မပြသေးဘူး၊ ဧဟုတ်လား သားရယ်၊
ပြရင် အမေ ချုပ်ပေးမှာပေါ့'

'ဟာဗျာ၊ ချုပ်ပေးတာလဲ အဖာတစ်ရာလောက်ရှိပြီ၊ ဘောင်းဘီ
အသစ် ဝတ်ချင်တာဗျ'

အမေ သက်ပြင်းချတယ်။ ညီမလေးကလည်း တဖောင့်။

'ဟုတ်တယ် အမေရယ်၊ သမီးလဲ ရှက်တယ်၊ သမီးတို့ဝတ်
ရတာ အဟောင်းအနွမ်းချည်းပဲ'

'ဟောင်းပေမယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ဝတ်နေရသားပဲ
သမီးရယ်၊ အမေက အမြဲတမ်း ချေးညှော်ကင်းစင်အောင်လျှော်ဖွပ်
ပေးနေတာပဲ'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အသစ်ကလေးလဲ ဝတ်ချင်တာ
ပေါ့'

'အသစ်ဆိုတိုင်းလဲ သစ်တာမဟုတ်ပါဘူး သားတို့သမီးတို့ရယ်၊
အဟောင်းဆိုတိုင်းလဲ ဟောင်းတာ မဟုတ်ကွယ်၊ ကဲကဲ သမီးရှင်မီးလေး
ချုပ်ပေးပြီးပြီ၊ ဝတ်ကြည့်စမ်း၊ ဟင် အဲသလို မျက်နှာကြီး စုပုပ်
မထားစမ်းပါနဲ့အေ'

ငါ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရေချိုးထွက်သွားမိတယ်။ ပြန်လာတော့
ဒီသားစုဝိုင်းပြီး ထမင်းစားကြတယ်။ ထမင်းပွဲမှာပိုက်ဆံအကြောင်း

အမေ မေးလေမလားလို့ တွေးပူမိသေးတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ အမေက လုံးဝမမေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လမ်းမပေါ် လသာချိန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ မျက်စောင်းထိုးက ကြီးဒေါ်တို့အိမ်ကို သွားလည်တယ်။ ကြီးဒေါ်က ပြောင်းဖူးဖက်လိပ် လိပ်နေတယ်။ အစ်မဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မမမူက 'လာဟော စပယ်' လို့ ခေါ်ပြီး ကြီးဒေါ်အနား ထိုင်စေတယ်။ မမမူနဲ့ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြောရင်း

'မိပုံတောင် မမစိုးနဲ့ ကုန်ကူးသွားမလိုလို ကြားတယ် မမမူ'
'အေးလေ၊ သူတို့က စွန့်စားရဲတာပဲ'

ကြီးဒေါ်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်တယ်။ ကြီးဒေါ်ရဲ့ အကြည့်ကို နားလည်ပေမယ့် မမမူက ဆက်ပြောတာပါပဲ။

'အင်းနော်၊ ဒါကြောင့်မို့ထင်တယ်၊ အသစ်အဆန်းမှန်သမျှ သူတို့ခါးပေါ် ရောက်တာပဲ' မမမူက ဘာပြန်ပြောမယ် မသိရသေးဘူး။ ကြီးဒေါ်က ပြောင်းဖူးဖက်လိပ် အလိပ်ရပ်ပြီး

'ဒါကို ညည်းတို့က အားကျနေသလား၊ ဒါ အားကျစရာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ စွန့်စားတယ်လို့လဲ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အသစ်အဆန်း အလှအပဆိုတာ လူတိုင်းမက်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝကို အညစ်အနွမ်းခံပြီးမှရတဲ့ အသစ်အဆန်းဟာ တကယ်လှပါ့မလား၊ တကယ် သစ်ပါ့မလား၊ အဲဒါ ညည်းတို့ စဉ်းစားစမ်း'

စပယ်နဲ့ မမမူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ် နေမိတယ်။ ကြီးဒေါ် ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။ ကြီးဒေါ်က ပြောင်းဖူး ဖက်လိပ်ကို ချည်ခင်အနီလေးနဲ့ ရစ်ချည်နေရင်း စကားဆက်ပြောပါ တယ်။

'မဆိုးဆိုရင် မမူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့သမီးလေးလိုပဲ အောက်မေ့
 တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဆိုးဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတယ်
 ဆိုတာ ရှာထဲမှာတိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းပျံ့နေပြီ၊ ငါ့တူမလေးဆိုလဲ
 ခုဆို အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ အလှအပ အသစ်အဆန်းတော့ မက်မှာပဲ၊
 မက်တော့ မက်တာပေါ့ကွယ်၊ ဓာန်ဖိုးထားရမယ့် အကျင့်သိက္ခာကို
 စွန့်ပြီးမှရမယ့် အသစ်အဆန်းမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့၊ ကိုယ်က ကိုယ့်
 အိမ်မှာ အကြီး၊ ညည်းအမေပြီးရင် ညည်းပဲ အမိ၊ ညည်းပဲ အဖ။
 ကြီးဒေါ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား'

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့' *

'အေး အဲတော့ မမိုက်နဲ့၊ အတု မယူသင့်တာကို မယူနဲ့'
 ဒီလိုပြောပြီး ကြီးဒေါ် ဆေးလိပ်ပြန်လိပ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ
 လှိုက်လှဲ ဝမ်းနည်းလာတယ်။ ကြီးဒေါ်ပြောခဲ့တဲ့ 'အသစ်တိုင်းဟာ
 သစ်တာမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကြားယောင်မိတယ်။
 ကြီးဒေါ်ရဲ့ စေတနာကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာတယ်။
 စိတ်ထဲတုန်လှုပ်မိတယ်။ အမေနဲ့ မောင်လေး၊ ညီမလေးအပေါ် ငါ
 ဓာန်ကိုယ်ကောင်းဆန်တော့မလို့ပါလား။ ကြီးဒေါ်နဲ့ မမမူကို နှုတ်ဆက်
 ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ စံကားဝါရောင် သိုးမွေးအနွေးထည်အင်္ကျီကို
 ငါ မဝတ်ချင်တော့ပါဘူး။ ငါ့ ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကျွန်ကျွန်
 လှစ်လှစ် စုထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။
 အမေကို ပြန်ပေးဖို့ သိုးကျောင်းခ ပိုက်ဆံခြောက်ဆယ်လေ။

အရပ်ထဲ ဇာတ်ပွဲ က နေတယ်

ပွဲချေးတန်းတစ်ခုလုံးလဲ လူတွေ သိပ်စည်နေပြီ။

မန္တလေးရဲ့ ရုပ်ကွက် ဘုရားပွဲတွေဆိုတာကလဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်မြို့နဲ့မှ မတူဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက် ဆက်နေလို့ ဇာတ်စင်တွေတောင် တစ်ခါတလေ ကျောချင်းကပ် ဆောက်ကြရတာ။ ဘုရားပွဲ ချေးသည်တွေဟာလဲ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လှည့်ပြီး လိုက်နေကြတာလေ။ နောက်ပြီး ဘယ်အရပ်နဲ့မှ မတူတာက အပျင်းဖြေစရာ ကစားနည်းမျိုးစုံ ပါနေတာပဲ။ အများဆုံးနဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံးပါနေတာက ဂလုံး ဂလုံးပေါ့။ တချို့ကလဲ ခြောက်ကောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချို့က ဂေါက်ဂက်တဲ့။ အဲ တချို့က လိပ်ဆင်ကျားတဲ့။ လိပ်ရယ်၊ ဆင်ရယ်၊ ကျားရယ်၊ ကြက်ရယ်၊ ပုစွန်ရယ်၊ ငါးရယ်၊ အကောင်ခြောက်ကောင်ကို အံစာတုံးရဲ့ ခြောက်မျက်နှာမှာ ကပ်ထားတဲ့ အံစာတုံး သုံးတုံးနဲ့ပေါ့။ တချို့က အမြင့်တန်းပေါ်တင်ပြီး ကြီးနဲ့

အရပ်ထဲ ဇာတ်ပွဲ က နေတယ်

ပွဲဈေးတန်းတစ်ခုလုံးလဲ လူတွေ သိပ်စည်နေပြီ။

မန္တလေးရဲ့ ရပ်ကွက် ဘုရားပွဲတွေဆိုတာကလဲ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်မြို့နဲ့မှ မတူဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက် ဆက်နေလို့ ဇာတ်စင်တွေတောင် တစ်ခါတလေ ကျောချင်းကပ် ဆောက်ကြရတာ။ ဘုရားပွဲ ဈေးသည်တွေဟာလဲ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လှည့်ပြီး လိုက်နေကြတာလေ။ နောက်ပြီး ဘယ်အရပ်နဲ့မှ မတူတာက အပျင်းဖြေစရာ ကစားနည်းမျိုးစုံ ပါနေတာပဲ။ အများဆုံးနဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံးပါနေတာက ဂလုံး ဂလုံးပေါ့။ တချို့ကလဲ ခြောက်ကောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချို့က ဂေါက်ဂက်တဲ့။ အဲ တချို့က လိပ်ဆင်ကျားတဲ့။ လိပ်ရယ်၊ ဆင်ရယ်၊ ကျားရယ်၊ ကြက်ရယ်၊ ပုစွန်ရယ်၊ ငါးရယ်၊ အကောင်ခြောက်ကောင်ကို အစာတုံးရဲ့ ခြောက်မျက်နှာမှာ ကပ်ထားတဲ့ အစာတုံး သုံးတုံးနဲ့ပေါ့။ တချို့က အမြင့်တန်းပေါ်တင်ပြီး ကြိုးနဲ့

'ဆွဲချ။ တချို့က ကျပ်စက္ကူထူထူတစ်ခုပေါ်တင်ပြီး ပလပ်စတစ်စလုံ
 တစ်ခုနဲ့အုပ်ပြီး ခလောက်ကြ။ တချို့က ဖန်ပေသီးလေး သုံးလုံးနဲ့
 လှိမ့်ချကြပေါ့။ အဲဒီ လောင်းကစားခိုင်တွေကလဲ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊
 ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ ပြည့်လို့။ နောက်ပြီး ကြော့ဝိုင်းတွေ။ ကိုယ်ထိုးထားတဲ့
 ကြော့ပွင့်ကျအောင် ပစ်နိုင်ရင် အဆနဲ့ လျော်တယ်လေ။ အဲဒီဝိုင်းတွေ
 ကလဲ ပြည့်လို့။ နောက်ပြီး သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေပေါ့။ စီးကရက်ဘူး
 လေးတွေ၊ အရုပ်သေးသေးလေးတွေကို တရုတ်က လုပ်ထားတဲ့
 ကစားစရာ သေနတ်ကလေးထဲ ပလပ်စတစ် ကျည်လုံးလေးတွေ
 ထည့်ပြီး ပစ်ရတာ။ အဲ အဲဒီကစားနည်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။
 ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားပဲ။ သစ်ကိုင်း
 ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ငှက်ကို ပစ်ရမလား။ လေမှာပျံနေတဲ့ ငှက်ကိုပဲ
 ပစ်မှတ်ထားရမလား။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ပစ်ခတ်
 နေကြတာ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျည်ဆန်က ငါးကျပ်ဖိုးသုံးတောင့်။
 တစ်ဆယ်ဖိုး ခုနစ်တောင့်။ ပစ်ရမှာက ကော်ရုပ် သေးသေးလေး။
 ကော်ရုပ်ကလေးကလဲ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လောက် ရှိတာ။ ဒါပေမယ့်
 ပစ်ရတဲ့အကွာအဝေးက သေနတ်ပြောင်းနဲ့ထိုးချိန်လိုက်ရင် သုံးပေ
 ကျော်ရုံလေး။ တကယ့် နီးနီးမှ နီးနီးကလေးရယ်။ ကလေးတွေကလဲ
 ပစ်လိုက်ကြတာ တန်းစီလို့။ သေနတ်ကလေးကို ကိုင် ပခုံးမှာ
 ထောက်၊ မျက်လုံးလေး တစ်ဖက်မှူးပြီး အာနုက ရှေ့စူးစူးကို
 ချိန်လိုက်လို့။ တကယ့် ပီဘီ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားကြီးတွေရဲ့
 စတိုင်နဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မစွဲသေးဘူးဗျာ။ အဲဒါနဲ့
 ကျွန်တော်က သေနတ်ကလေးယူပြီး ပခုံးပြောင်းလိုက်တာပေါ့ဗျာ။
 ဟဲ ဟဲ သူတို့တားထားတဲ့ ဝါးလုံးတန်းကိုကျော်ပြီး ရှေ့နည်းနည်း

ခါးကိုင်းလိုက်တော့ သေနတ်ပြောင်းနဲ့ ကော်ရုပ်ကလေးနဲ့က တစ်
တောင်လောက် လိုတော့တာ။ ဆိုင်ရှင်က ရယ်တယ်။ 'ခင်ဗျား
အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေဗျာ'တဲ့။ ငါးလုံးတားထားတာထက် သေနတ်
မကျော်ရဘူးတဲ့။

ဟုတ်လဲ ဟုတ်ပါတယ်။ ပစ်မှတ်က သိပ်နီးနေတော့ ကလေး
တွေ မဆိုထားနဲ့ လူကြီးတွေတောင်ပစ်ချင်စရာကိုး။ ပျော်စရာလဲ
ကောင်းတော့ လူကြီးရော လူငယ်ပါ စုပြုံတိုးနေကြတာ။ ကျည်က
ငါးကျပ်ဖိုး သုံးတောင့်၊ တစ်ဆယ်ဖိုးခုနစ်တောင့်။ ငါးကျပ်ဖိုးဝယ်ပစ်လို့
ကော်ရုပ်ကလေးကို မှန်လို့ အောက်ကျသွားရင် တစ်ခါမှန်ရင်
စီးကရက် တစ်လိပ်၊ နှစ်ခါမှန်ရင် သုံးလိပ်၊ သုံးခါမှန်ရင် ငါးလိပ်။
ကျွန်တော် စိတ်နဲ့ တွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ဆယ်ဖိုး
ဝယ်ပစ်လိုက်ရင် ရမယ့်ကျည်ဆံက ခုနစ်တောင့်။ ငါးခါမှန်ရင်
စီးကရက် တစ်ဘူးလုံးပေးမှာ။ ခုနစ်ခါလုံးမှန်ရင် နှစ်ဘူး။ ပစ်ရမှာက
နီးနီးလေး။ အများစုက ငါးကျပ်ဖိုး ဝယ်ပစ်တာပဲ။ ရတဲ့ ကျည်ဆန်
သုံးခုနဲ့ပစ်လို့ သုံးချက်လုံးမှန်ရင် ငါးလိပ်ရမှာ။ ခက်တာက သူ့
စီးကရက်တွေ တစ်လိပ် အင်ကျပ်တောင်မတန်တဲ့ ဆေးလိပ်တွေ
ဖြစ်နေတော့ ဘူးလိုက်ရရင်တောင် သောက်မဖြစ်တာနဲ့ သူတို့ကိုပဲ
လျှော့ဈေးနဲ့ ပြန်ရောင်းရမလို့ဖြစ်နေတော့ကာ လူကြီးတွေနဲ့ မကိုက်
တော့ဘူး။ ကလေးတွေကတော့ သေနတ်ပစ်နေရရင် ပြီးတာပဲ
ဆိုတော့ ရတဲ့စီးကရက်တွေကို စုထား။ ကျည်ဆန်နဲ့ ပြန်လဲပစ်လိုက်။
ကုန်သွားလိုက်။ ပိုက်ဆံလေးထုတ်လိုက်။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ ရှစ်နှစ်
ကိုးနှစ်အရွယ်လေးပေးမယ့် ဆေးလိပ်ကလေးဖွာလိုက်နဲ့။ မိဘတွေ
ကတော့ ဘယ်သိမှာ တုန်း။ အဲဒါတွေမြင်ပြီး စိတ်ထဲ မသက်သာတာနဲ့

မပစ်တော့ပါဘူးလေဆိုပြီ တွက်လာခဲ့တော့တယ်။ အဲ မောက်တစ်ဆိုင် ကျတော့တစ်မျိုး။ ကော်ရုပ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ စီးကရက်ဘူးတွေ ထောင်ပေးထားတာ။ ပစ်မှတ်က နည်းနည်းကြီးလာတယ် ဆိုပါတော့။ အကွာအဝေး ကလည်း နည်းနည်းလေး ပိုလှမ်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြောက်ပေ ကျော်ရုံကလေးပါ။ ဝယ်ရမယ့်ကျည်နဲ့ ရမယ့်ဆေးလိပ်ကို ဈေးတွက် တွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် ပစ်ရင် မမှန်ဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်လက်ကို ယုံပြီးသာ။ အကျိုးအမြတ် ရှိ မရှိတဲ့ တွက်ဖို့လိုတာ။ စီးကရက်ဘူးတွေ ထောင် ထားလိုက်တာ အများစုက မမြင်ဘူးတဲ့ တံဆိပ်တွေ။ ဈေးပေါ မှီတက်ဆိုရင် ပြီးပါလေရော။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘူးတွေထဲမှာ လုပ်ကီးစထရိုက်တစ်ဘူး ပါနေတယ်။ အဲဒီဘူးကို ရွေးပြီး ပစ်နိုင်ရင် မဆိုဘူး။ သူက တမင်ကို တစ်ဘူးတည်း တင်ထားပေးတာနေမှာ။ ပစ်မယ့် သူတွေ အလှည့်ကျ စောင့်ရတာ စိတ်မရည်ဘဲ ကျန်တဲ့ဘူးတွေ ပစ်သွားအောင်နေမှာပေါ့။ ပေးချမ်းပေးရရင် လုပ်ကီးက ဈေးကြီးတော့ သူဘယ်ကိုက်မလဲ။ ဒါကြောင့်လဲ တစ်ဘူးတည်းဖြစ်နေတာပေါ့။ ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ပစ်မဟု ဆိုပြီး ကျည်ဆန် ငါးကျပ်ဖိုးဝယ် လိုက်တယ်။ ရတဲ့သုံးတောင်နဲ့ သေနတ်စမ်း ကျည်စမ်းပေါ့။ အကျင့် ပါနေပြီလေ။ ကျည်ဆန်လုံးလေး တွေကို သေသေချာချာ အရွယ်ညီညီ သုံးလုံးရွေးလိုက်တယ်။ သူ့ ကျည်လုံးတွေက မည်ဘူးလေ။ တချို့က လုံးလုံး တချို့က ဘဲဥလို ပျောပျောလေး။ နည်းနည်း ပိန်တဲ့ ကျည်က ပိန်၊ ပလပ်စတစ် အစသပ်ကလေးတွေ ပါတဲ့ဟာက ပါပေါ့။ ဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တကယ် ကျည်ဆန်အစစ် အမှီးအစားတဲ့ အရွယ်တူကောင်မှ အထဲမှာပါတဲ့ ယမ်းအလေးချိန် အတိအကျတုမှ

ကျည်သွားလမ်းမှန်တာ။ အခု ပစ်ရမယ့် ပလပ်စတစ်ကျည်က
 ဝိုင်းစက်နေတဲ့ကျည် ဆိုပါတော့။ အဲဒါနဲ့ပစ်လို့ အထက်နည်းနည်း
 ပါနေတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါပစ်ရင် အောက်နည်းနည်းလျှော့ချိန်
 ပစ်လိုက်။ အတိအကျပေါ့။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့က ပထမကျည်က ပလပ်
 စတစ် ဝိုင်းဝိုင်းလေးဆို နောက်ကျည်ကလဲ အဲဒီလို ဝိုင်းဝိုင်းလေး
 ပြစ်ဖို့လိုတယ်။ အဝိုင်းနဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လို၊ အပိန်နဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လိုဆိုတာ
 မွဲမနေချင်တော့လို့ ဝိုင်းစက်နေတာလေးတွေချည်း သုံးလုံးရွေး
 လိုက်တာ။ ကျည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတော့ ကင်းသွားပြီ။
 သေနတ်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ ပြဿနာတော့ ရှဦးမလား ကြည့်လိုက်တယ်။
 သေနတ်ကလေးက ကစားစရာသာပြောတာ M 22နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း။
 မောင်းတင်ရတာ တစ်ခုပဲ မတူတာ။ တကယ်ချစ်စရာလေး။
 ရတဲ့ကျည်သုံးခု အကုန်ခံပြီး ပြောင်းခါသလား၊ တစ်ပက်ဆွဲသလား
 သိရအောင် မောင်းတင် ကျည်ထိုးပြီး တစ်ချက်ပစ်ကြည့်လိုက်တယ်။
 ဟုတ်တယ်။ အပေါ်ဆွဲ သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ အောက်နားဖိချိန်ပြီး
 ပစ်လိုက်တယ်။ တင်ထားတဲ့တန်းရဲ့ ညာဘက်နား သွားထိတယ်။
 ဒီလောက်ဆို ရပြီ။ နှော့တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်တယ်။
 စီးကရက်ဘူးရဲ့ အောက်ပိုင်းနား ထိသွားတယ်။ လှုပ်တော့
 လှုပ်သွားတာပဲ။ မရဘူး။ အောက်ကျသွားမှကိုရမှာ။ ဒါနဲ့
 ကျည်ဆန် တစ်ဆယ်ဖို ဝယ်လိုက် တယ်။ ကျည်က
 ခုနစ်တောင့်ရတယ်။ သေနတ်ကိုမောင်းတင် ကျည်ထိုးပြီး ဒင်ကို
 ပစ်မှာထောက်လိုက်တယ်။ လက်ဖျံရယ်၊ ပါးရိုးရယ် ညှပ်ထားလိုက်ပြီး
 အသေအချာချိန်လိုက်တယ်။ ဘယ်ဘက် လက်က သေနတ်အလယ်မှာ
 ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ အမယ် ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ဦးနောက်က အလိုလိုတွက်ကိန်းတွေ ထွက်လာသေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရာသီဥတု၊ နယ်မြေ၊ အရေးပေါ်စတဲ့ အခြေအနေတွေတောင် ခေါင်းထဲရောက်လာသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သေနတ်သမားမှန်ရင် လက်ထဲ သေနတ်ရောက်လာတာနဲ့ အလိုလို တွက်ချက်ပြီး ဖြစ်နေတတ်တာ။ သေနတ်ပစ်ခန်းမထဲ ရောက်ရင်ကို ပြိုင်ပွဲမှာပစ်ရမယ့် အချိန်အကန့်အသတ်၊ ပစ်ရမယ့်ကျည်အရေအတွက်၊ ပစ်ရမယ့် အကွာအဝေး၊ ပစ်ရမယ့် သေနတ်အမျိုးအစား။ ကျည်ရဲ့ အခြေအနေ၊ ပစ်ရမယ့် ပစ်မှတ်အမျိုးအစား၊ အဲဒါတွေကို တစ်ခါတည်း တွက်နေပြီးသား။ အကျင့်ကပါနေတော့ ပွဲဈေးတန်းက ပလပ်စတစ် သေနတ်လေး လက်ထဲရောက်တာနဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ လက်ဖြောင့်ပစ်ရတာတွေ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲခန်းမမှာ ပြိုင်ပွဲဝင် ပစ်ခတ်တာတွေ၊ လှေကျင့်ရေးကွင်းမှာ ပစ်ခတ်ရတာတွေကို အာရုံက ရောက်သွားသေးတယ်။

လုပ်ကိန်းစီးကရက်ဘူးလေးကို ချိန်နေရင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသေးတယ်။ ခြောက်ပေ ခုနစ်ပေလောက် ရှိတာကိုတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူးလေ။ ဒိုင်တော့ သေပေတော့မှာပဲလို့ ကျိတ်ပြုံးရင်း အသက်အောင့်ပြီး လက်ညှိုးကွေးလိုက်တယ်။

၂

'ဒိုင်'ခနဲ အသံတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ချုပ်ခနဲ မည်သံနဲ့အတူ ဆေးလိပ်ဘူးကလေးက နည်းနည်းလည်သွားတယ်။ ဘေးဘက်နည်းနည်း ရောက်သွားတဲ့သဘောပဲ။ အလယ်တည့်တည့်ထိမှ ဖြစ်မှာ။ ထပ် ပစ်တယ်။ ထိတာပဲ၊ နည်းနည်းလှုပ်သွားတယ်။ ကျည်က

သေးလဲသေး၊ ပြင်းအားလဲနည်းတော့ လှုပ်သွားတယ်ဆိုရုံပဲ။ ဟုတ်ပြီ။
 အပေါ်ဖျားကို ပစ်ရင် ကျမှာပေါ့။ ထပ်ပစ်တယ်။ အပေါ်ကကပ်ပြီး
 ကျော်သွားတယ်။ ကဲ နောက်တစ်ခါ ချိန်တဲ့နေရာ အတိအကျပဲ။
 မကျဘူး။ လှုပ်သွားရုံပဲ။ ဆေးလိပ်ဘူးကို သေသေချာချာကြည့်တော့
 အပေါ်ဖျားမှာ နည်းနည်း ချိုင့်သွားတဲ့ ကျည်ရာကို မြင်ရတယ်လေ။
 အတိအကျမှန်ရက်နဲ့ မကျဘူးဆိုတော့ ဘူးကို မသင်္ကာတော့ဘူး။
 အထဲမှာ ဘာတွေ တည့်ထားသလဲပေါ့။ အဲဒီဘူးကို တောင်းကြည့်လိုက်
 တယ်။ ပုံမှန်ပဲ။ အထဲမှာ ဘာမှ အပိုထည့်မထားလောက်ဘူး။
 ဆိုင်ရှင်က ကြိုက်တဲ့ လပ်ကီးဘူးကိုယူလာပြီး ကိုယ့်ဘာသာထောင်
 ထားပြီး ပစ်ပါ။ ကျသွားရင် လျော်မှာပါတဲ့။ မညစ်ပါဘူးတဲ့။
 ကျွန်တော်လဲ တစ်ဆယ်အကုန်ခံ ပစ်ရက် မှန်လျက်သားနဲ့ မကျတော့
 အိမ်ပြန်လာတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့ထိ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။
 တစ်နေရာတော့ မှားနေပြီဆိုပြီး စဉ်းစားမိနေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အိမ်နားက
 ကလေးတစ်ယောက်ဆိုမှာ အဲဒီသေနတ်မျိုးရှိတာ သတိရပြီး သွားဝှား
 လိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ဘူးကိုထောင်၊ အမျိုးမျိုး ပစ်ကြည့်မိတယ်။
 ကဲဗျာ ဘယ်လိုပစ်ပစ် ဘယ်လောက်ပစ်ပစ် လှုပ်ရုံပဲဗျ။ လဲမှ
 မသွားဘဲ။ ကျည်က သေး။ ပစ်အားက မပြင်းဆိုတော့ ဘယ်လိုမှန်မှန်
 အောက်ကျသွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ အတော်ဆိုးတဲ့လူတွေ
 ဘယ်လိုမှ မကျနိုင်တဲ့ဟာကို ကျရင် ပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လဲ
 တစ်ခုစဉ်းစားမိပြီး ဆေးလိပ်ဘူးကို ဖောက်လိုက် ထောင်လိုက်တယ်။
 ခြစ်နိုင်တယ်။ အစီခံက ဖော့နဲ့လုပ်ထားတာဆိုတော့ ပိုပြီးပေါ့ရ
 မယ်လေ။ အဲဒါကို အောက်မှာထားလိုက်ရင် အောက်ခြေ မခိုင်တော့
 ဘူး။ အလေးချိန်က အပေါ်ရောက်သွားမယ်။ ဟန်ချက်က မြင့်သွား

မယ်။ ဒါဆို လှုပ်ရုံနဲ့လဲသွားနိုင်တယ်။ လဲရင် အောက်ကိုကျသွားမှာ။
 အဲဒီလို တွက်မိပြီး ပစ်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဇောက်ထိုးထောင်ပြီး
 အပေါ်ဖျားကိုမှန်ရင်ကျမှာပေါ့။ ကဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့ ကြီးဝါး
 ရင်း ပွဲခင်းကို ပြန်သွားလိုက်တယ်။ ပထမ ကျည်ငါးကျပ်ဖိုးဝယ်တယ်။
 ဆေးလိပ်ဘူးကို ဇောက်ထိုး ထောင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က
 ထောင်ပေးပါတယ်။ အပေါ်ဖျားကို ချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်တယ်။ ဟား
 ဟား ဘာရမလဲ။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျသွားရော။ လုပ်ကီးတစ်ဘူး
 ရလိုက်ပြီ။ တစ်ခါတည်းဖောက်သောက် ကြည့်လိုက်တယ်။ မဆိုးဘူး။
 ကျည်ကနစ်တောင့်ကျန်သေးတယ်လေ။ မှောက်တစ်တောင့်မောင်းတင်၊
 ကျည်ထိုးပြီး အသစ်တင်ပေးထားတဲ့ လက်ကီးဘူးကို ဇောက်ထိုး
 ထောင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အစောတုန်းက ကံစွပ်သွားတယ်လို့ ထင်ထားပုံ
 ရတဲ့ ဆိုင်ရှင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။ ခေါင်းညိတ်ပြီး အစွမ်းကုန်လိုက်လျှောတဲ့
 ပုံမျိုးနဲ့ ထောင်ပေးတယ်။ ထပ် ပစ်လိုက်တယ်။ ကျသွားပြန်ရော။
 ဒီတိုင်းဆို ဆိုင်ရှင်တော့ မွဲတော့မယ်။ ဘုရားပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 လှည့်ညစ်လာတာ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဆိုတဲ့ အတွေး
 ဖို့နဲ့ ကျွန်တော်မျက်နှာကလဲ ပြုံးနေမှာ မြင်သေးတော့တယ်။

ဆိုင်ရှင်က လုပ်ကီးအသစ်တစ်ဘူးကို တင်လိုက်ပြန်တယ်။
 ကျွန်တော်က ကျည်တစ်ခု ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး ဇောက်ထိုးထောင်ဖို့
 ပြောလိုက်ပြန်ရော။ အဲ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူးတဲ့။ အတည့်ပဲထား
 မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီဘူးပဲဟာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဇောက်ထိုးထားပါ
 ဆိုတော့ မရဘူးတဲ့။ သူတို့ စည်းကမ်းအတိုင်းပဲတဲ့။ မကျေနပ်ရင်
 မပစ်ပါနဲ့တဲ့။ ကဲ မခက်ဘူးလား။ ဘယ်လိုပစ်ပစ် မကျနိုင်တဲ့ဟာကို

ကျရင် ပေးမယ်ဆိုပြီး ပစ်ခိုင်းနေတာလေ။ ကျွန်တော်လဲ ကျန်နေတဲ့ ကျည်တစ်ခုကို ရအောင်ပြန်ထုတ်ပြီး သူ့ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။

'ကဲ ရော့ ရော့၊ ပစ်မနေတော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပစ်ပစ် ကျမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သိသိကြီးနဲ့တော့ လက်ညှောင်းမခံတော့ဘူးဗျာ' လို့ ပြောလိုက်မိတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။

အင်း၊ သူကလား စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို အောင်နိုင်ထားတဲ့ စစ်သူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲဗျ။ သူ့အတွက်ကတော့ ဒီဘုရားပွဲပြီးရင် နောက်ဘယ်ပွဲဆက်ရဦးမယ်ဆိုတာ တွေးနေရုံပဲလေ။

ထောင်ဝင်စာ

'ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ထောင်ဝင်စာအခေါ်ခံရ
တာဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ကိစ္စပဲ။ ထောင်ဝင်စာဆိုတာ ထောင်ထဲကို ပို့လို့
သွင်းလို့ရောက်လာတဲ့ အစားအစာရယ်လို့ ယေဘုယျ ပြောလို့
ရပေမယ့် အဲဒီရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်တွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ထောင်ဝင်စာကို ကြည့်ပြီး အဲဒီလူရဲ့
အဆင့်အတန်း၊ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု စသည်ဖြင့်ပေါ့။
ဒါတွေကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော မင်းဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ထက်စာရင် အစောဆုံး အပြင်
ထွက်မယ့်ကောင်ပါ။ ပြန်နိုင်ရင် စာရေးဆရာနဲ့ ငါ့ဆီကို ထောင်ဝင်စာ
တစ်ခေါက် လောက်ဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့စေချင်တယ်ကွာ'

၂

အချုပ်ခန်းထဲကို သူ ခါးကိုင်း ငုံ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် သစ်သားတံခါး ထူထူ
ကြီးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံပေးပြီး ပြန်လည် စေ့ပိတ်သွားသည်။

ထောင်ဝင်စာ

'ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ထောင်ဝင်စာအခေါ်ခံရတာဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ကိစ္စပဲ။ ထောင်ဝင်စာဆိုတာ ထောင်ထဲကို ပို့လို့ သွင်းလို့ရောက်လာတဲ့ အစားအစာရယ်လို့ ယေဘုယျ ပြောလို့ ရပေမယ့် အဲဒီရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ထောင်ဝင်စာကို ကြည့်ပြီး အဲဒီလူရဲ့ အဆင့်အတန်း၊ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဒါတွေကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော မင်းဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ထက်စာရင် အစောဆုံး အပြင် ထွက်မယ့်ကောင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စာရေးဆရာနဲ့ ငါ့ဆီကို ထောင်ဝင်စာ တစ်ခေါက် လောက်ဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့စေချင်တယ်ကွာ'

၂

အချုပ်ခန်းထဲကို သူ ခါးကိုင်၊ ငုံ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် သစ်သားတံခါး ထုထု ကြီးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံပေးပြီး ပြန်လည် နေပိတ်သွားသည်။

အလင်း ရောင်ကြား စီးမျောဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးဟာ သူ့မျက်လုံးအစုံသည်
အုတ်နံရံနှင့် သစ်သားတိုင်များ ကာဆီးထားသော အခန်းကျဉ်းထဲ
အရောက် ရုတ်ခြည်း အလှည့်အပြောင်းဖြစ်ကာ မှန်ဝါးသွားရ၏။

ပြန်ခနဲ ကြမ်းရှသန်မာသည့်လက်တစ်ဖက်က သူ့လည်ကုတ်
ကော်လာစကို ဗဟိုပြု ဆောင့်ဆွဲ ထူမတ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီ။

'ဘာဖြစ်တာလဲ'

အေးစက်ကျွတ်ဆတ်သော အသံပြတ် မေးခွန်းတစ်ခု။

ကျားတစ်ကောင်လို စူးရဲတောက်ပသည့် မျက်လုံးတစ်စုံက
ရီဝေ ထုံထိုင်နေသော သူ့ဦးနှောက်ကို သံပရာခြမ်းနှင့် ညှစ်ပက်
သလို။

ညိုသည့်ဘက်မှ မှောင်သည့်ဘက်သို့ ကူးနေသော အသား
အရေ၊ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ဗလတောင့်တောင့်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှ ဆိုးရွားလှသည့်
ရွေးနဲ့စူးစူးက သူ့ နှာခေါင်းဝသို့ ပြေးဝင်ဆောင့်၏။ တိုက်ရိုက်
မကြည့်သော်လည်း သူ့မျက်လုံး ဧရိယာ အဝန်းအဝိုင်းထဲတွင်
အချုပ်သားတချို့ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ဟု စိတ်ထင်သည်။

'မေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်း နားမပါဘူးလား'

အသံလှိုင်း၏ တုန်ခါမှုက အနည်းငယ် မြင့်တက်လာသည်။
တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ပျစ်ဆွဲထားသော အင်္ကျီစမှာ ပို၍ တင်းကျပ်
သွား၏။ သူ့တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောနိုင်ရန် ကြိုးစားအားယူနေဆဲ
သို့မဟုတ် ဦးနှောက်မှပေးပို့သော ဝါကျအပိုင်းအစ အကျိုးအပဲ့များကို
အဆင်ပြေအောင် တည့်ညိုရင်း လည်ချောင်းဝရောက်လှဆဲတွင်ပင်
နားကျင့်မှုနှင့်အတူ ဝန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြိုကျသွား၏။

'ဒါ မင်း ငါ့ကိုစမ်းတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အေး ငါ့အကြောင်း သိမယ်'

လုပ်ပိုင်ခွင့်တစ်ရပ်ကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုတော့မည့် သတ္တဝါ လို အားသစ်မွေးလိုက်ဟန် တူသည်။

'ဟေ့ အထဲက ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ၊ တန်းစီးဘယ်မှာလဲ၊ တန်းစီး'

အပြင်ဘက်မှအသံ။ ပို၍ သေချာသည်က သူ့ကို လက်ထိပ် ခတ်လာသူ၏ အသံ။

'တရားခံက မူးနေတာကွ၊ မင်းတို့ အချင်းချင်း အနိုင်မကျင့်နဲ့၊ မင်းတို့ သူ့ကို ဘာမှ မေးစရာမလိုဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ခေန်မှူးသိရင် မင်းတို့ပြဿနာတက်သွားမယ်၊ အခန်းစည်းကမ်း ပြောလဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောပေါ့၊ ဆူညံဆူညံ မလုပ်နဲ့၊ ငါပြောတာ ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ပြီးမှ လေယူလေသိမ်းပြောင်းသွားသော တန်းစီး၏ အသံကို ကြား၏။

'တစ်ယောက်လာစမ်း၊ ဒီကောင်ကိုနေရာပေးလိုက်၊ အမှူးပြေမှု နဲ့ပြမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ကလာမှာလားလို့ သေသေချာချာမေး၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်'

ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကလာဖို့အရေးကြီးတာလဲဟု သူ မတွေးတတ်။

အချုပ်ခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ် သူ လှဲထိုးမအိပ်မိ အိတ်ကပ်ကို
ယောင်ယမ်း စမ်းမိသည်။ ဘာမျှ မရှိ။

လက်ကျန်ငွေ တစ်ရာကျော်လောက်ရှိမည်ဟု မသေမချာထင်မိ
သော ငွေစက္ကူအချို့မရှိတော့။ စားရင်းသောက်ရင်း ကုန်သွားတာလား။
မဖြစ်နိုင်။ အရက်သမားအပို အရက်သောက်စဉ် သတိလက်လွတ်
မည်မျှပင်ဖြစ်စေ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းတတ်သည်က ငွေပင်
ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူဆို ပို၍ တွက်ရသေးသည်။ သို့သော်
ဘယ်လောက်ပင် စေးကပ်နည်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ
အရက်လေး ဝင်သည့်နောက်ပိုင်း သဒ္ဒါတရားပွားများလာတတ်သည်။
ရက်ရောတတ်လာသည်။ ကုန်ကုန်ခမ်းခမ်း ရှေ့နောက် ထည့်မတွက်
ချင်တော့။ နေ့လယ်က သူ့အသုံးစရိတ်ကို သူ ပြန်တွက်ကြည့်သည်။
ဘယ်နည်းနှင့်မဆို တစ်ရာကျော် တစ်ရာနီးပါးလောက် ပိုရဦးမည်။
နောက် သောက်တော့လည်း သူတစ်ယောက်တည်းရယ်။

'ဘာပျောက်လို့လဲ'

သူ့ဘေးမှ လူက သူ့ကို ဂရုပြုမိပြီး မေးသည်။

'ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံ'

'ဘယ်လောက်လဲ'

'တစ်ရာလောက်ရှိမယ် ထင်တာပဲ'

'စခန်းမှာ အပ်ခဲ့တာမှီလား'

သူ ခေါင်းခါသည်။ နန်းသပြေဆိုသည့်ဆိုင်လေးတွင် သူအရက်
သောက်သည်။ တစ်တီ တစ်တီနှင့် များသွားသည်။ ခုနောက်ပိုင်း
အသောက်အစားများလာခဲ့၍လား မပြောတတ်၊ ရစ်ချင်လာသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေ၏။ မူးလာလျှင် သူ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်
 ဖြစ်နေတတ်သည်။ သောက်ရင်းက တစ်ဖက်ပိုင်းနှင့် စကားများသည်။
 သူတို့ဘာသာ ပြောနေသည့် စကားများက သူ့ကို ရွံ့စောင်းပြောနေ
 သည်ဟု ထင်နေသည်။ ဘယ်က စ၍ စကားလွန်ခဲ့ကြသည်ဟု
 မပြောနိုင်လောက်အောင် အကြောင်းအရာက မည်မည်ရရမရှိ။ သူက
 ခရ၍ စိန်ခေါ်သည်။ လှည့်ပတ် ရမ်းနေသည်။ လူတစ်ယောက်က
 ဝင်တားသည်။ မရ။ စားပွဲများနေရာ ရွေ့ကုန်ပြီး အရက်များမှောက်ကုန်
 သည်။ ဆိုင်ရှေ့ ရွံ့ထဲ လဲလားလဲရဲ့။ တစ်ဖက်လူနှစ်ယောက်က
 ဆောက်ကာစဉ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် သူ့ကိုပြောသည်။ ပရိသတ်က
 ခုပြုလာသည်။ စောစောပိုင်းကဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေပေးသူက သူ့ကို
 လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ သူ့က ဟိုလဲ သည်ထိုး ယိုင်တိ ယိုင်တိုင်။
 သူက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သူ့နားရှိလူကို တွေးပြော ပြောသည်။

'အေး ဒါဆိုဆုံးပြီ'

'ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းမှ အသုံးမကျတာ'

သူ နံရံကိုမှီရင်း ငေးတိဋ္ဌငေးကြောင်ဖြင့် စိတ်ကဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်
 နေ၏။

'တစ်ခုတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်'

'ဘာကိုပြောတာလဲ'

'ဝင်လာတဲ့ အချုပ်သားတွေထဲမှာ မင်း ကုသိုလ်ကံ အကောင်း

ဆုံးပဲ'

ထိုမှတ်ချက်ကို သူ နေဝတီမိတောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ဘာကို
 ကံကောင်းတာလဲ။ သို့သော် သူ ဆက်မမေးဖြစ်ခဲ့။

'ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဒီရွှေပြည်သာကပဲလား'

'ဟင့်အင်း၊ မြောက်ဥက္ကလာက'

'မင်းအိမ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ'

'မပြောတတ်ဘူး'

'မင်းအိမ်ကသိရင်ကော လိုက်လာမှာလား'

'မနေပါဘူး'

'အေး၊ ဒါဆို မင်းလိပ်စာ တိတိကျကျပြော၊ တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ မင်းအိမ်ကိုမှာပေးမယ်၊ အမိကက အိမ်က လိုက်လာဖို့ပဲ'
လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

'မင်း မှတ်ထား၊ အတွင်းရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့
အပြင်က အကူအညီမပါရင် အစစအရာရာ အဆင်မပြေတတ်ဘူး၊
တော်ရဲတန်ရဲ အသေးအဖွဲ့အမှုနဲ့ ဝင်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင်
သူ့ထောင်ဝင်စာကိုကြည့်တာနဲ့ ဒီလူတော့အထဲမှာကြားကြားနေရမယ့်လူ
မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း တန်းပြောလို့တောင်
ရတယ်'

'သေချာလှချည်လား'

'အတွေ့အကြုံက စကားပြောတယ်လေ'ဟု ဆိုကာ ထိုလူက
ခနောက်နဲ့ ရယ်သည်။ ထိုနောက် ထိုသူက သူ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော
အတွေ့အကြုံများကို ရှည်လျား ပေများစွာ မပျင်းမငိုပြောနေတော့သည်။

ကြာတော့ သူ့မျက်လုံးများ လေးလံလာသည်။ ဖြစ်သည့်ဘဝ
မထူးတော့တာမို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်
နောက်ပိုင်း သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

၃

'ငါ့နာမည်က စိန်ယွန်း၊ မွေးတာက ထောင်ထဲမှာ၊ ငါ့အမေ
ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးနဲ့ ထောင်ထဲရောက်တာကိုး၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
အမှုဆိုတော့ အပြစ်က ကြီးတယ်၊ ငါ့ကို မွေးပြီး သိပ်မကြာဘူး
ရောဂါတစ်ခုနဲ့ အမေဆုံးသွားတယ်၊ အဖေ ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး၊
ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာကလဲစုံစမ်းလို့မရ၊ နောက်ဆုံး ငါ့ကို ကလေး
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးကျောင်း ပို့လိုက်တယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့
တစ်နေ့ မွေးစားမယ့်လူ ပေါ်လာတယ်၊ မွေးစားအဖေဆိုတာ အင်မတန်
စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့လူ၊ ငါ့ကိုလဲ အရမ်းချစ်တယ်၊ သားအရင်းနဲ့
ဘာမှ မခြားဘူး၊ သူ့ကြောင့် ငါ့ဓာတ်တစ်ခုတာ၊ လူမှန်းသိတဲ့အရွယ်ထိ
ဘာမှ လိုလေသေ၊ မရှိအောင် ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝီရိယဆိုတာ
အချိန်တန်တော့ပြတာပါပဲ၊ ကောင်းကောင်းနေရတာ မနေနိုင်ဘူး၊
အိမ်က မကြာခင် ထွက်ပြေးဖူးတယ်၊ တခြားမကြည့်နဲ့၊ ငါ
ဆယ်တစ်နှစ်အရွယ် လေယာဉ်ကွင်းလမ်းပြမီးလုံးတွေကို လက်ကမြင်း
ပြီး ရိုက်ခွဲရာကအစ အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးတာ'

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လာသော စိန်ယွန်း ဆိုသူကို သူ
ငေးကြည့်နေမိသည်။

'အရွယ်ရောက်တော့ အပေါင်းအသင်းစုံလာတယ်၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့
ငွေရှာတယ်၊ လက်ကြောတင်းတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သုံးတယ်၊

ဖြန်းတယ်၊ အဖေက နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြုပြင်တယ်၊ ခဏပဲ၊ မရဘူး၊
နောက်ဆုံးအမွေပြတ် စွန့်လိုက်တယ်၊ ပျော်ပျော်ပါပဲ၊ ငါ့အတွက်တော့
ထောင်ဆိုတာ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်'

စိန်ယွန်း၏ ရုပ်ရည်နှင့် သူ့အမူအကျင့်တို့မှာ လုံးဝလိုက်ဖက်မှု
မရှိဟု သူ တွေး၏။

အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်နှင့်
ပီနီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက လူချောတစ်ယောက် အဖြစ်
ပြသနေသလို။

'ငါ့ဘဝမှာ အလုပ်ကစုံတယ်၊ ရထားပေါ်လိုက်တယ်၊ ရုပ်ကွက်
ဖောက်တယ်၊ မင်္ဂလာဆေး ခိုတယ်၊ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံ ဆင်းတယ်၊
လစ်ရင် လစ်သလို မ တယ်၊ ကုသိုလ်ကံကောင်းတာက ငါ့ကို
ဘယ်သူမှ မထင်တာပဲ၊ သူများတကာထက်ဆို ငါက ပိုရတယ်၊
ဒီဘက်ပိုင်းရောက်လာတော့ အနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်၊
ကျပ်လာတယ်၊ လုပ်စားလို့ မကောင်းတော့ဘူး'

ချဉ်စုတ်စုတ် အင်္ကျီကို ခေါင်းစုံပြီးပက်လက်လှန်ကာ ဆေးလိပ်
ဖွာရှိုက်ရင်း စိန်ယွန်းက ရောက်တတ်ရာရာပြောသည်။ သူ့ရင်အုပ်
ပေါ်မှ စိမ်းဖန်ဖန် မင်ကြောင်ထိုး နဂါးကြီးတစ်ကောင်။ အကွေး
အတွန့် အမွှေးအမျှင်များစွာဖြင့်။ လက်မောင်းနှင့် လက်ဖျံနှစ်ဖက်
စလုံးတွင် အင်းကွက်၊ ဂါထာကွက်များနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။

သည်လိုလူမျိုးလဲ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲမှာ ရှိသေးတာပဲဟု
သူ တွေးဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် စိန်ယွန်းမှာ သူ့အတွက် အစစ
အရာရာ အားကိုးအားထားပြုစရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်
ကိုတော့ သူ မငြင်းနိုင်ခဲ့။

ပထမဦးဆုံး သူ့ကို ရုံးထုတ်စစ်သည့်နေ့က စိန်ယွန်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ဦး အပါအဝင် အချုပ်သား သုံးဆယ့်လေးယောက်တိတိ။

ထူးခြားသည်က စိန်ယွန်းမှာ အသိအကျွမ်းပေါသည်။ ခင်မင် ရင်းနှီးလွယ်အောင် ပေါင်းတတ် သင်းတတ်သည်။ စကားပြောရာ တွင်လည်း လူတစ်ယောက်ကို ငေးငိုင်းသွားအောင်ထိ စည်းရုံးတတ် သူပင်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စားစရာ သောက်စရာများကိုကိုင်ရင်း သူ့အနားလာထိုင်သည်။

'ကဲ ရတာလေးစားလိုက်ဦး။ နောက်က လိုက်လာမယ့်သူ မရှိတော့လဲ သူများပေးစာ ကမ်းစာလေး မျို့ရ ဆို့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ'

သူ့ကို ဝေမျှကျွေးသည်။

'ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက် အိမ်ကလာလို့ မင်းအိမ်ကို သွားပြော ခိုင်းလိုက်တယ်၊ လာမှာ သေချာပါတယ်နော်'

'အေးပါ'

'အဲဒါ ထောင်ကိုလာတွေ့လှည့်ပါလို့ ထောင်ဝင်စာရက်ကို သေသေချာချာပြောလိုက်တယ်၊ တနင်္လာ အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓဟူးလေ၊ နို့မို့ ရက်များနေမှာစိုးလို့၊ နောက် လာတွေ့ရင် ငါးပိကြော်နဲ့ ငါးကြော် များများ ထည့်ယူလာဖို့လည်း မှာလိုက်တယ်၊ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ တော်တော် အခြေအနေဆိုးမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး'

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်၏။

အချုပ်ထံရော၊ မှ သာမန် အစားအစာတစ်ခု၏ အရသာ ထူးကဲမှုကို ပို၍ သတိထားမိသည်။

စားသောက်ပြီး စိန်ယွန်းက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုရင်း တာခိတ်ကူးရသည်မသိ။

'အခု တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရုံးထုတ်ခပ်နေကြတဲ့ တရားခံအားလုံးလိုလိုဟာ အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုး၊ အမှုအမျိုးမျိုး ကွဲပေမယ့် တူညီကြတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်'

'ဘာလဲ' သူက နားမလည်သလို စိန်ထွန်းကို ငဲ့စောင်းကြည့် ပြစ်၏။

'အများစုက ရာဇဝတ်မှု မဖြစ်ခင် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ထားကြတာပဲ'

တီဗီမှ လှလှပပ ရိုက်ချက်များဖြင့် အစွမ်းပြထားကြသည့် အရက်ကြော်ငြာများသို့ မဆီမဆိုင် အတွေးရောက်သည်။ ဟိုမင်းသား လေးဆို ပုလင်းလေးကိုမြှောက်ကာ၊ ဒူးလေးကို ညွတ်ကွေး ညွတ်ကွေး နှင့် အရက်သောက်ပြနေပုံများ ပျော်စရာတောင်ကောင်းတော့သည်။

'ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အရက်အမျိုးအစားပဲဖြစ်ဖြစ် အစာ အိမ်ထဲကို တစ်ခွက်ထက်တစ်ခွက် ပိုဝင်လာတာနဲ့ မှားသထက် မှား ပိုရာ ပိုသေချာနေပြီလို့ သောက်ဖော်သောက်ဖက် တစ်ဦးပြောတာ ပြန်သတိရတယ်'ဟု သူက သတိတရ ပြန်ပြောသည်။

သူသာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလျှင် စီးကရက် ကြော်ငြာများမှာလို 'အရက်အလွန်အကျွံ သောက်မိလျှင် အမှားများစွာ ဖြစ်နိုင်သည်'ဟု စာတန်းထိုးကာ အလွန်အကျွံမှူးပြီး ရမ်းနေသည့် အရုပ်တစ်ကွက်၊

အချုပ်ခန်းတစ်ကွက်၊ တရားရုံးတစ်ကွက် (နောက်ပိုင်း မိသားစု၏ ၃ကွအစုနှင့်အတူ) ထောင်အတွင်း အနေအထားတစ်ကွက်တို့ကို ကြောင့်ဝက်စာ ဖြစ်ဖြစ် ပြုနိုင်လျှင် အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ အကျိုး သက်ရောက်နိုင်မည်ဟု သူ တွေးသည်။

အင်းစိန်အသွား အချုပ်ကားပေါ်တစ်လျှောက်လုံး စိန်ယွန်းက သူ့ကို ထောင်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်အချက်များကို တတွတ်တွတ်မှာသည်။

'ထောင်ဆိုတာ စည်းကမ်းတွေများစွာနဲ့ ပြုပြင်တဲ့ နေရာ တစ်နေရာပဲကွ၊ သူ့စည်းကမ်းကိုလိုက်နာနိုင်ရင် ဘာမှ ကြောက်ရွံ့ မလိုဘူး'ဟု စိန်ယွန်းပါးစပ်က သည့်စကားမျိုးပြောလာသောအခါ သူ အံ့သြရပြန်သည်။

နီကျင်ကျင် အုတ်ရိုးတံတိုင်းကြီးကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရ နှိပ်တွင် စိတ်ထဲ၌လှုပ်ရှားသွားကာ အပြာရောင် အချုပ်ကား၏ သံတိုင်များကို လက်နှစ်ဘက်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် သား ဖြစ်နေသည်။

အဆောင် ၂၊ အခန်း ၄ တွင် ဖြစ်သည်။

ညပိုင်း အဆောင်ပိတ် ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် သက်သက်သာသာ နေ့စွင့်ရကြ၏။

တချို့ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် စကားပြောသူပြော၊ လှဲအိပ်သူအိပ်၊ သိချင်း ပြီးသူပြီး။

သည်အဆောင်တွင် သူ စိန်ယွန်းနှင့် စာရေးဆရာဆိုသူတို့ ယှဉ်လျက်သား အိပ်ရာ နေရာရသည်။ စာရေးဆရာက လူသတ်မှုနှင့် ရောက်လာခြင်း ပြစ်သည်။

ရောက်စက စာရေးဆရာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဘာသိဘာသာ။ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားမပြော။ ဆေးလိပ်ပင် မဖွား။ (သောက်စရာ မရှိလို့ဟု နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်။)

သူနှင့် စိန်ယွန်းမှာ စာရေးဆရာလိုပင် အပိုရိက္ခာ ဘာမျှ ပါမလာခဲ့။ သို့ပေမယ့် စိန်ယွန်းက အားကိုးရသည်။ ထောင်မိတ်ဆွေ ဝိပေါသည်။ ဆေးလိပ်သောက်စရာမရှိဟု သူငြီးပြလိုက်လျှင် စိန်ယွန်း မှာ အခန်းကို တစ်ပတ်လောက်လှည့်လိုက်ပြီး အနည်းဆုံး လေးငါး လိပ်လောက်ရအောင် ရှာလွှာတတ်၏။

ထူးခြားသည်မှာ စိန်ယွန်းတစ်ယောက် အလွှာမျိုးစုံကို ပေါင်းသင်း ဝင်ဆန့် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချရန်၊ အောက်ကျိုရန်၊ လိုအပ်လာလျှင် ခက်ထန်မာကျောစွာ ဆက်ဆံရန် ဝန်မလေးတတ်သူဖြစ်၏။

ထမင်းစားချိန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြ လျှင် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ 'နေဦးကွာ'ဟု စိန်ယွန်းစိတ်ထဲ တေးထားလိုက်ပြီး ထောင်ဝင်စာ ဘယ်သူလာထားသလဲဟု စူးစမ်း သည်။ တွေ့လျှင် သိသိ မသိသိ ဝင်ရောက်လိုက်၏။ နွံနွံကျိုးကျိုး ပြောသည်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သုံးနှုန်းသည်။ သနားအောင်ပြုမူသည်။ သူ့ထက် အသက်ငယ်သည့်တိုင် ဖက်ကြောဝင်ဆွဲပေးချင် ဆွဲပေး

တတ်သည်။ မျိုးနယ် နင်းနှိပ်ပေးရမလား၊ စားပြီးသားပန်းကန် ဆေးပေးရမလား၊ အဝတ်လျှော်ပေးရမလား။ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို တားတား၊ ဇွတ်လုပ်သည်။ တစ်ဖက်လူမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်း မသိတော့။

မြန်မာလူမျိုးများပီပီ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှန်းညာမှန်း အမည် တပ်မရသည့် အားနာစိတ်နှင့်ပင် ကိုယ့်ရိက္ခာအသင့်အတင့်ကို ရက်ရော ဇွာ သွါပွားလိုက်ရတာမျိုး ရှိသည်။

အကြော်အလှော်ကလေးကအစ မှန်ပဲသရေစာအဆုံး ဘာပဲရရ သူ့ကို ကျွေးတတ်သည်။

အစစအရာရာ ရှားပါးလှသော သည်လိုနေရာမျိုးတွင် စိန်ယွန်း ၏ စေတနာကို သူ တန်ဖိုးမထားဘဲ မနေနိုင်တော့။

‘ဒါကြောင့်မို့ပြောတာပေါ့၊ ထောင်ဝင်စာဆိုတာ တန်ခိုးကြီး ပါတယ်လို့၊ ကိုယ့်မှာသာ ရှိကြည့်ပါလား၊ လုပ်ပေးချင် ကိုင်ပေးချင်တဲ့ လူက အပြည့်’

နောက်ပိုင်းတွင် ဇွာရေးဆရာနှင့် သူတို့ ခင်သွားကြ၏။ စာရေးဆရာ၏ ပင်ကို စိတ်အစုံမှာ တည်ကြည်ရှိမြောင့်သူ၊ စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းသူ ဖြစ်မှန်းသိရသည်။ ပထမပိုင်းတွင်တော့ စိန်ယွန်း က ဘာပေးပေး၊ ဘာကျွေးကျွေး စာရေးဆရာက လက်မခံ။ ငြင်း သည်။ စိန်ယွန်းက

‘စာရေးဆရာ၊ ဒါအပြင်မှာလို မဟုတ်ဘူးနော်၊ ထောင်ဆိုတာလဲ သဘောပေါက်ဦး’ဟု ညည်းတွားပြောဆိုတတ်သည်။

ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အာသာမပြေနိုင်မှုကို ကြုံကြုံမခံနိုင်သည့် စာရေးဆရာမှာ သူ၏ မာနတံတိုင်းကို ဖြိုချလိုက်ရ၏။

'စားစမ်းပါ စာရေးဆရာရယ်၊ မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့'

စာရေးဆရာမှာ စကားနည်းသော်လည်း စိန်ယွန်းကိုဖြင့် စိတ်လိုလက်ရ ပြောသည်။

'ကိုယ့်ဘက်က မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခုကို မောင်ရင် ထားရင် မှားမယ်နော်'

စိန်ယွန်း သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

'အဲဒီကိစ္စက ပြောရခက်တယ် စာရေးဆရာရဲ့၊ လောက မှာ အပေးအယူဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်၊ အသိမိမ္မေ့ ဆုံး ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောရရင် ထမင်းငတ်နေတဲ့ သူတောင်းစားတစ်ယောက် ကို ကိုယ်က ထမင်းကျွေးလိုက်တယ်၊ အဲ ကိုယ်က ပေးလိုက်ပြီ၊ ပြန်လိုချင်တာ ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ သူက ကိုယ်ကျွေးတဲ့ထမင်းကို ငတ်ငတ်နဲ့ အပြတ်တီးမှာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ကျေးဇူး တင်လိုက်မလဲ၊ ကိုယ်က ပီတိတွေဖြစ်လို့၊ ပြန်ယူလိုက်တာက ပီတိလေ စာရေးဆရာရဲ့'

စာရေးဆရာက မိန်းကျေးမျှော်စင်ကို လှမ်းမျှော်ငေးရင်း စိန်ယွန်း စကားကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်သည်။

'တခြားမကြည့်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခေါင်းရင်းခန်းက စိတ်ပုတီးနဲ့ လူကိုပဲကြည့်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ငွေတွေကို သိန်းနဲ့ချီပြီး အလွဲသုံးစား လုပ်ခဲ့တာ၊ ညှိပိုင်းဆို တစ်ခန်းလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေကို ဆေးလိပ်ဝေတယ်၊ စားစရာ ဝေတယ်၊ လူက နည်းလား၊ တခြား အခန်းက လူတွေဆို အံ့ဩယူရော၊ သူ့ထောင်ဝင်စာလာရင် ဘေးလူပိုတစ်ယောက်လိုက်ပြီး

ထမ်းယူရတဲ့အထိ၊ ပြန်ခနဲကြည့်ရင်တော့ ကုသိုလ်ယူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလူမှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေတယ်။ အမှန်က သူ့အမှု လွတ်မြောက်ဖို့ ယတြာချေတာတဲ့။ တကယ်တော့ လူတွေဟာ 'စေတနာ' လို့ ခပ်တည့်တည့်နဲ့ အော်ဟစ်နေပေမယ့် အပေးချည်းသက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မျှော်လင့်ကြမှာပဲ။ အဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့တာနဲ့ ကြမ်းတာ ဒါပဲ ကွာမယ်'

သည်တစ်ခါတော့ စာရေးဆရာမှာ သဘောအကျကြီးကျကာ ပြီးတော့သည်။

'မင်းလို အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ မင်းစရိုက်ကို ကိုယ့်ဝတ္ထုထဲမှာဆို ထည့်မသုံးရဲဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက် မမှန်ဘူးဆိုပြီး ပြောကြမှာ'

'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက သူနိုး ဂျပိုးဆိုတိုင်း အဆင့်မရှိတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေကိုပဲ သုံးရမှာလား။ ဒါတွေကျန်ခဲ့ပါပြီ စာရေးဆရာရယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်က စာဖတ်တာတော့ ဝါသနာပါတယ်'

'စာဖတ်ရင် တစ်ခုခုတော့ တိုးတက်ရမှာပေါ့!'

'အသိထက် လောလော့လတ်လတ် အတော်ပြဿနာက ပိုဆိုးကယ်၊ အသိနဲ့ အကျင့်ကြား ပေါင်းကူးဖို့ဆိုတာ လွယ်မလို့နဲ့ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာရယ်၊ ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ ဒီတစ်ခေါက် ဘျပ်ရောက်လာတာ ထောင်ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ လာခဲ့တာ'

'မင်္ဂလာရှိလိုက်တာကွာ'

သူတို့ သုံးဦးမှာ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် နားလည်မှုရကာ ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ စာရေးဆရာအိမ်မှ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သော

အခါ သူတို့ပျော်ကြသည်။ စားကြရသည်။ စိန်ယွန်းက သူ့အိမ်မှ ထောင်ဝင်စာကို မျှော်သည်။ ရက်အတော်ကြာသည့်တိုင် မရောက်လာတော့ 'နေများ မကောင်းလို့လား'ဟု ထင်ကြေးပေး၏။

တစ်နေ့ သူနှင့် စာရေးဆရာ တောင်ယာတစ်ခုတွင် အလုပ်အတူလုပ်ရင်း စာရေးဆရာက

'ပြောမယ့်သာပြောတာ၊ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မရှိတဲ့လူအဖို့ အတော်ကြီးစားယူရတာလေ၊ ဒယ်အိုးထဲမှာ သုံးလေးရာဖိုးကြော်ထားတဲ့ ငါးပိကြော်ဟာ အိတ်ထဲ ထည့်ကြည့်ရင် ဘာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ဒါလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ လာရင်လဲ လူမြင်လို့ ကောင်းပါ့မလား၊ ပေါ့ပေါ့ရတဲ့ အစာခဲ မုန့်ပဲ သရေစာလေး ထည့်ရ သိုရသေးတာ၊ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်လေးကအစ မပါရင် မပြစ်ပြန်ဘူး၊ ကဲ ဒါဆို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ဆွဲလာတဲ့ အသေးဆုံး အညံ့ဆုံး ထောင်ဝင်စာတစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ငါးရာကျော် အထက်မှာရှိတယ်၊ ကိုယ်က အပြင်မှာ ရှာထား မွေထားတာလေးရှိလို့ဆို အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့ကုန် မူးစူးပြီး အိမ်ထောင်ဝတ္ထုများ မကျေခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'ဟု သုံးသပ်ပြသည်။

သည်လိုနှင့် သူရုံးထွက်ရက် တပြည်းပြည်း နီးကပ်လာခဲ့သည်။ ရုံးမထွက်မီညက စိန်ယွန်း သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ပြောဖူးသည်။

'မင်းအမှုက ခြေချုပ်ပဲ လုပ်မှာဆိုတော့ ဒီအပတ် လွတ်မှာ သေချာတယ်၊ ငါက နေရဦးမယ်၊ စာရေးဆရာက ပိုပေးတယ်၊ အပြင် ရောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ရှာရမွေရတာ တော်ပါသေးတယ်၊ ငါတို့လို နောက်ပိုင်းအင်အားမရှိတော့ မင်းတို့လို၊ စာရေးဆရာတို့လို

လူမျိုးကိုပဲ အား(ကိုး)အားထားပြုရတာ၊ ထောင်မှာ ကလိန်ကကျစ် ဆိုတဲ့လူက ခပ်များများရယ်၊ သစ္စာရှိတဲ့လူက ခပ်ရှားရှား။ ပြောရရင် စားပြီးနားမလည် လူစားမျိုးပေါ့ကွာ၊ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ တောင်ဝင်စာ အခေါ်ခံရတာဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ ကိစ္စပါ ခင်ဇော်ရာ၊ ထောင်ဝင်စာဆိုတာ ထောင်ထဲကို ပို့လို့သွင်းလို့ ကောက်လာတဲ့ အစားအစာရယ်လို့ ယေဘုယျ ပြောလို့ရပေမယ့် အဲသည်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဥပမာ ထောင်ဝင်စာကို ကြည့်ပြီး အဲဒီလူရဲ့ အဆင့်အတန်း၊ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု စသဖြင့်ပေါ့၊ ဒါတွေကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် စာရေးဆရာနဲ့ ငါ့ဆီကို ထောင်ဝင်စာတစ်ခေါက်လောက် ခြစ်ပြစ် လာတွေ့ စေချင်တယ်ကွာ၊ မင်းကို ငါယုံတယ်၊ မင်းလာတွေ့ ဖယ်နေ့ကို ငါတို့တစ်တွေ မျှော်နေမှာပါ။

၅

ဘဝမှာ အမည်းစက်တစ်ခုလို အတေးအမှတ်ခံရတဲ့ အဖြစ်အတွက် နေလို့မရသလို မင်းတို့ကိုလည်း သတိရနေဆဲပါ စိန်ယွန်း။ ပိုပြီး အမှတ်ရစေတာက ထမင်းစားချိန်လေ။ ငါစားနေတာက မင်းရှာကျွေး ခဲ့တဲ့ ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်လိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဆီ ဆမ်း။ ငါးပိရည်ကျဲကျဲလေးလူးပြီး ကြက်သွန်ဥတစ်လုံးကို ကိုက်စား နေရတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အရသာ ဘယ်လိုဆိုတာ မပြောနိုင်ပေမယ့် ခင်ထဲမှာ ရှင်းနေတယ်။ သန့်နေတယ်။ အဲဒီမှာလို ဆိုနင့်ပြီး

တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ကြီး မခံစားရဘူး။ ဒါဟာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာပါလား။

ထောင်ဝင်စာတစ်ထုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွက်ပြ တဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ စကားကိုလည်း ထပ်မံထပ်မံ ပြန်ကြားနေမိတယ်။

လက်တွေ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ သူ့စကားတွေဟာ မထူးဆန်းလှပေမယ့် အမြဲတမ်း ရိုးရှင်းသစ်လွင်နေမှာပါ။

စိန်ယွန်းရေ၊ ကယ်ပါ ယူပါလို့ တစာစာ မအော်နိုင်လောက် အောင် ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ အသံတိတ် ဘဝနဲ့နှစ်နေသူ တွေကို မင်းတွေ့ဖူးမှာပါ။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ ငါလဲပါတယ် စိန်ယွန်း။ ခြေသလုံးကြွက်သားတွေ၊ ဒူးဆစ်တွေ ရောင်ဖူးနေအောင် နင်းလိုက်ရတဲ့ ဆိုက္ကာ။ လက်မှာ ပဲကြီးရေခွံတွေထဲအောင် အဝတ်ဌာ၊ လိုက်လျှော်ရတဲ့ ငါ့မိန်းမ၊ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် မရှိတဲ့ ငါ့ကလေးတွေ၊ အိပ်ရာပေါ် ရက်ရှည်လဲနေတဲ့ ငါ့အမေ။ တစ်ခါတလေများ မိုးလင်း လာမှာကို သိပ်ကြောက်နေမိတယ်။ ဘာမှ မတွေ့မပူရဘဲ ရက်ရှည် လများ အိပ်ပျော်နေရင် ကောင်းများကောင်းမလားလို့။ မင်းဟာ ငါ့အိမ်က ထောင်ဝင်စာကို ဖျော်လင့်ခဲ့တယ်။ ငါ့အိမ်အကြောင်း ငါ့ အသိဆုံးပါ စိန်ယွန်း။ ငါမရှိတဲ့အောက် အတိတ်ကွရောက်နေတဲ့ကြားက ငါ့မိန်းမ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လာနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဖွင့်မပြောဝံ့ဘူး။ အဖြစ်မှန်ကို သတ္တိရှိရှိ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ဆင်းမ နှမ်းပါးမှုကို ဝန်ခံလိုက်ရင် မင်းရဲ့စေတနာတွေ ငါ့အပေါ် နည်းသွား လေမလား။

ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးဘဝက ဘုရားပွဲတစ်ခုမှာ ဟုတ်တိပတ်တိ အသားအနာခံပြီး ထိုးလာခဲ့တဲ့ ဆေးမင်ကြောင် 'သတ္တိ' စာလုံးလေးဟာ

လဲ ဘာမှမဟုတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အပြင်ရောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်
 အဖို့ ရှာရမည့်ရတာ တော်ပါသေးတယ်လို့ မင်းပြောတာ မှတ်မိသေး
 တယ်။ ငါတို့လို ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားနေရသူအဖို့ မနက်စာ
 မနက်၊ ညစာ ည ဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ချင်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ စိန်ယွန်းရာ။
 ထားပါတော့။ အဲဒီလို ဘဝအမောတွေမှာ ကျင့်လည်မွေ့ပျော်
 ရင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
 ထောင်စင်စာကို ဒီကနေ့ထိ မင်းတို့တစ်တွေဆီ တစ်ခေါက်မှ
 လာမတွေ့နိုင်တာကိုတော့..... ။

စာတမ်း

ဒေါသလှိုင်းတစ်ခုသည် လူဝင်တံခါးပေါက်ဆီမှ ဖြူဖြူ ကိုယ်ထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသည်ဟု ဖြူဖြူ စိတ်အာရုံမှာ အလိုလို သိလိုက် ပါသည်။ လှိုင်းဂယက်ကြောင့် ဖြူဖြူ ကိုယ်လေး မသိမသာ တုန်ခါလာ သည်။ အသက်ရှူမြန်လာသည်။ ကြည့်နေသော စာအုပ်ထဲမှ စာလုံး များ ပျောက်နေသည်။ စက္ကူဖြူဖြူကြီးသာ မြင်နေရသည်။ ကျောထဲမှ ခိမ့်ခိမ့်ပြီး အေးလာသည်။

အိမ်ထဲဝင်လာသည့် ပြင်းထန်သည့် မြေသံများကို မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသည့် မေမေ ဒေါ်ဆွေဆွေကြားဟန်မရှိပေမယ့် ဖြူဖြူ များထဲမှာတော့ နတ်စည်ကြီး အနားကပ်ပြီး အတီးခဲလိုက်ရသလို အဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ နားနှစ်ဖက်မှာ အခံရခက်လှသည်။

နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယောင်ယမ်းပိတ်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အားရှိပါးရှိ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပါးစပ်မှာ အာစေးအထည့်ခံထားရသလို တယ်လီမှ အော်၍မရ ပြစ်နေသည်။

စာတမ်း

ဒေါသလှိုင်းတစ်ခုသည် လူဝင်တံခါးပေါက်ဆီမှ ဖြူဖြူကိုယ်ထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသည်ဟု ဖြူဖြူ စိတ်အာရုံမှာ အလိုလို သိလိုက်ပါသည်။ လှိုင်းဂယက်ကြောင့် ဖြူဖြူကိုယ်လေး မသိမသာ တုန်ခါလာသည်။ အသက်ရှူမြန်လာသည်။ ကြည့်နေသော စာအုပ်ထဲမှ စာလုံးများ ပျောက်နေသည်။ စက္ကူဖြူဖြူကြီးသာ မြင်နေရသည်။ ကျောထဲမှ ငိမ့်စိမ့်ပြီး အေးလာသည်။

အိမ်ထဲဝင်လာသည့် ပြင်းထန်သည့် ခြေသံများကို မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသည့် မေမေ ဒေါ်ဆွေဆွေကြားဟန်ပရိုပေမယ့် ဖြူဖြူ၊ နားထဲမှာတော့ နတ်စည်ကြီး အနားကပံ့ပြီး အတီးခဲလိုက်ရသလို တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ နားနှစ်ဖက်မှာ အခဲရခက်လှသည်။

နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယောင်ယမ်းပိတ်လိုက်မိသည်။ ဝါးစပ်မှလည်း အားရှိပါးရှိ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပါးစပ်မှာ အာစေးအထည့်ခံထားရသလို တယ်လိုမှ အော်၍မရ ဖြစ်နေသည်။

ထိုင်နေရာမှ တအားထပြေးပြီး ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်ကြီးထဲသို့ ငှက်တောင်လေးလို လွင့်၍ လွင့်၍ မျောသွားချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းပေါ်တွင် တောင်ကြီး အဖိခံထားရသလို ထိုင်ရာမှ ထ၍ မရပေ။

ဖြူဖြူကိုယ်မှာ ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးလာသည်။ ရွေးစေးများ ထွက်လာသည်။

ဖြူဖြူလက်နဲ့ ဘယ်လိုတိုက်မိသွားသည်မသိ။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးလေးမှာ အောက်သို့ 'ခွမ်း'ခနဲ ကျကွဲသွားသည်။

ခွမ်းဆိုသည့် အသံသည် ဖြူဖြူ နားထဲတွင် မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်လှသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းများထ၍ ကျောလေးပင် တွန့်သွားသည်။

အန္တရာယ်အငွေ့သည် ဖြူဖြူ၏ ကာကြည့်စားပွဲဘေးတွင် လာရပ်နေမှန်း ဖြူဖြူ အလိုလိုသိလိုက်သည်။ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များရနေသည်။ သူမကို ဒေါသအစိုးလှုံ့သည့် မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ ကြည့်နေမည်မှာ သေချာသည်။ ဖြူဖြူကိုယ်မှာ တစ်စတစ်စ အပူငွေ့များပျောက်၍ ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်လာသည်။ မျက်လုံးများကို ဖာအုပ်မှ မခွာရဲ။

တုန့်ယင်မှုများ ပျောက်သွားကာ လူမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

'အသုံးမကျတဲ့.... မ'

ဖေဖေ ဦးထွန်းဝင်း၏ ဒေါသနှင့် စကားလုံးမိုးသည် ဖြူဖြူ ခေါင်းပေါ်သို့ ဝေါခနဲ သွန်ချလိုက်သည်။

'ငါ့ပြောတော့ အမှတ်စာရင်း မရသေးဘူးဆို၊ အခုလမ်းမှာ မာလာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အမှတ်စာရင်းတွေ ရပြီတဲ့၊ သူက ပထမ ဖြူဖြူက ဒုတိယတဲ့၊ ငါ့ကို သက်သက်ညာဦး'

ဦးထွန်းဝင်း၏ လက်သည်ဖြူဖြူ နားရင်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားသည်။ ဖြူဖြူတော့ ဘယ်လိုမှ ခံစားရုံမရ။ ကုလားထိုင် ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စက္ကူရွက်လို့ လွင့်ကျသွားသည်။

'တော်ပါတော့ ကိုထွန်းရယ်'

ဒေါ်ဆွေဆွေ၏ ငိုသံစွက် အသံကို ကြားနေရသည်။ မီးဖိုချောင်မှ ပြေးလာသည်ထင်သည်။

'မင်းဘာသိလဲ၊ ငါ့ကိုလိမ်တယ်လေ၊ မနေ့က အမှတ်စာရင်း ရပြီလား မေးတော့ မရသေးဘူးတဲ့၊ အခု သူတို့အတန်းက မာလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ ဟိုက ကြွားလိုက်ပြီ၊ မာလာက ပထမ၊ မင်းသမီးက ဒုတိယတဲ့ကွ၊ ထို့ ဒါလား ဆရာမကြီးဖြစ်မယ့် သူ'

ဦးဝင်းထွန်း၏ 'ဒေါသခြေထောက်များသည် ဖြူဖြူ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ လွှာထို့မှန်သည်။ ဖြူဖြူကတော့ မအော်၊ မဟစ်၊ မငို၊ 'တော်ပါတော့ ဖေဖေ'လို့ အသနားမခံ။ မျက်ရည် တစ်စက်မကျ။ အံကြိတ်၍ နေမိသည်။ စက္ကူရွက်လေးလိုသာ နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ဆွေဆွေသည် ဦးထွန်းဝင်းကို အတင်း ဆွဲခေါ်နေသည်။ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်နေသည်။

'ဖြူဖြူကလဲ ဖြူဖြူပဲ၊ ကိုယ့်အဖေအကြောင်း ကိုယ်သိသားနဲ့၊ နင်တို့သားအဖကြား ငါသာ သေလိုက်ချင်ပါတယ်'

ဒေါ်ဆွေဆွေသည် ယောက်ျားကို ဆွဲမရ၊ တောင်းပန်မရသည့် အဆုံး မျက်ရည်လက်နက်ကို အသုံးပြုနေသည်။

'ဟေ့ မင်း ဒီလို ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေလို့ မင်း သမီး ပျက်နေတာကွ၊ ကျောင်းသူဆိုတာ စာကြည့်ရမယ်၊ စာကြည့်တဲ့သူဟာ စာတော်ရမယ်၊ စာတော်မှ ငါ့ရည်မှန်းထားတဲ့ ဆရာဝန်မကြီး ပြစ်မှာ ကွ၊ အခုလဲ သူများတွေလို ရိုးရိုးကျူရှင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိသမျှငွေ၊ ရှိသမျှ ရွှေနဲ့ ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး လေးသောင်းပေးရတဲ့ စပယ်ရှယ်ဝိုင်းမှာထားတာ'

ဦးထွန်း၏ ဒေါသမှန်တိုင်းသည် တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာ သည်။

'သူ့ခမျာလည်း စာနဲ့မျက်နှာ ပြတ်တယ် မရှိပါဘူး၊ ကျောင်းက ပြန် ဝိုင်း၊ ဝိုင်းကပြန် စာကြည့်နေတာပဲ'

'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒီလောက်ငွေကုန်ကြေးကျတွေခံ၊ စာတွေကြည့်ရဲ့သားနဲ့ အတန်းထဲ ပထမရနေကျက အခု ဒုတိယ ဖြစ်သွားလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းသမီး ဘယ်လောက်ညံ့လဲ၊ ဘယ်လောက် ဖျင်းလဲ၊ ဘယ်လောက်ထုံသလဲ၊ မာလာရဲ့ချေး ကြွေးဖို့ကောင်းတယ်၊ ဖြူဖြူ နှင့်ကို ဒဏ်ခတ်ရမယ်'

ဖြူဖြူ စားပွဲဘေးမှ အရိပ်မည်းကြီး ရုတ်ရက် ပျောက်သွား သည်။

'ကိုထွန်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီးက ငယ်တော့တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အပျိုလေးဖြစ်ပါပြီ၊ ဆယ်တန်း ကျောင်းသူ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ရှက်တတ်နေပါပြီ'

မေမေရဲ့ တောင်းပန်သံကို ကြားနေရသည်။ ဖေဖေ ဘာလုပ်
မည် ဆိုတာ မြူမြူ သိလိုက်သည်။ မြူမြူ ခေါင်းကြီးပုတ်လောက်ကြီး
ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာသည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းကစ၍ မြူမြူ အခန်းထဲတွင် ပထမချဉ်းရသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ဒုတိယ၊ တတိယအဆင့် လျှော့သွားပါက 'ကျွန်မ
လှည့်ပါ'ဆိုသည့် စာတမ်းကို လည်မှာချိတ်၍ ရပ်ကွက်အတွင်း
တစ်ပတ်။

ဒီစာတမ်းကို မြူမြူ လည်မှာ မချိတ်ရတာ ကြာပြီ။ ဖေဖေ
ဒီစာတမ်း သွားယူသည်ပဲ ဖြစ်မည်။

ဒီစာတမ်းကို လည်မှာချိတ်၍ ရပ်ကွက်အတွင်း မြူမြူမသွား
ချင်ပါဘူး။ ရွယ်တူကောင်လေးတွေက လှောင်ကြမည်။ ကောင်မလေး
တွေက ရယ်ကြမည်။ ကလေးတွေက စကြမည်။ အို လူသားအားလုံးရဲ့
မျက်လုံးတွေက မြူမြူကို ဝိုင်းကြည့်နေမှာပေါ့။ မြူမြူ ကြောက်
သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်လာသည်။ မြူမြူ ကိုယ်ထဲမှ
အင်အားတွေ လေဟာပြင်ထဲ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ 'နင် ဒီနစ် ဒီ
ငါးလုံး မပါရင် သတ်မယ်'ဆိုသည့် ဖေဖေ အသံနက်ကြီး မြူမြူ
နားနဲ့ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသွယ်ကိုသာ နောက်ဆုံး သိလိုက်သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဆေးရုံကြီးမှ ဌာနခွဲစာရေးကြီးဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းဝင်း
နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေတွင် မြူမြူဆိုသည့် သမီးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကား
သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် မြူဖြူကို ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် မွေးစကပင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဆရာဝန်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မိမိသည် အောက်မှ ဆက်ဆံရသည်ဟု အမြဲထင်နေသူဖြစ်သည်။ မိမိအထက် ဆရာဝန်မှ လုပ်ငန်းသဘောအရ အဆင်မပြေ၍ မိမိကို ဆူပူကြိမ်းဖောင်း သည်ကိုပင် ဆရာဝန်မို့ ပညာဂုဏ်မောက်ပြီး မာနထောင်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

တစ်ခါက ဦးထွန်းဝင်း ရင်ညွန့်နားမှနာ၍ အသိဆရာဝန်အား အစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပြသခဲ့သည်။

'ဆရာ ရင်ညွန့်နားက ရိုက်ချေထားသလား၊ အောက်မှေရတယ်၊ နှလုံးဘက်ခြမ်းက ပိုနာတယ်၊ နှလုံးရောဂါ ထင်တယ်'

ဝေဒနာခံစားရသူက ရင်ထဲမှ စကားပြောနေသော်လည်း ဆရာဝန် လုပ်သူက နားကြပ်ပင် မထောက်ဘဲ 'အအေးပတ်တာပါ' လို့ ပေါ့ပေါ့ပြောသည်ကို ယနေ့ထိ မမေ့။ ကြီးကျယ်သော ပညာဂုဏ်ပြု သော လုပ်ရပ်ဟု ထင်မိသည်။

ဒါကြောင့် သမီးဖြူဖြူကို ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ ဆေးဘွဲ့တွေ အများကြီးယူပြီး သမားတော်ကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ မိမိသည်လည်း ဆရာဝန်မကြီး အဖေ ဖြစ်ချင်သည်။

ဦးထွန်းဝင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂျူတီကုတ် မြူဖြူနှင့် နားကြပ်ကို ကုတ်မှာတင်ထားသည့် ဆရာဝန်တွေကို အားကျခဲ့သည်။ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ခဲ့သည်။ ငါလည်း တစ်နေ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ရ မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ စိတ်ကူးဖြင့် စာကို ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ဆယ်တန်းကို အောင်ရုံသာ အောင်ခဲ့သည်။ ဘဝအိပ်မက် ပျက်ခဲ့ရသည်။

မိမိ၏ အတ္တ စိတ်အလိုကို ဖြည့်ဆည်းရန် သမီးကို အားကိုး မိသည်။

ဖြူဖြူကို ဒီပြင်နေရာတွင် အလိုလိုက်သော်လည်း စာနှင့် ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ အလိုမလိုက်ပေ။

ဦးထွန်းဝင်းသည် အငြိမ့်ဝါသနာပါသူမို့ အငြိမ့်ကရာ နေရာ တိုင်း ရောက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိတစ်ဦးတည်း ပျင်းလျှင် ဖြူဖြူကို ခေါ်သွားတတ်သည်။ ဖြူဖြူသည် မင်းသမီးကနေသည်ကို မျက်တောင်မခတ် ဖူးစိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် သူ့အမေကို လက်ကလေးကွေး၍ ကပြတတ်သည်။ မပီကလာ ပီကလာဖြင့် သီချင်းဆိုပြတတ်သည်။

ဖြူဖြူသည် ငယ်စဉ်ကပင် သီချင်းဆိုဝါသနာပါသည်။ သီချင်း တအေးအေးဖြင့် နေတတ်သည်။

ငယ်စဉ်က 'သမီးကြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ' မေးရင် 'သီချင်း ဆိုမယ်'လို့ ပြောမဆုံးခင် နျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ဖခင်ဘက် ကြည့်ပြီး 'ဆရာဝန်မကြီး' လုပ်မယ်လို့ လေသံပြောင်းသွားသည်ကို ဦးထွန်းဝင်း ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဖြူဖြူကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်၍ စာသင်ပေးခဲ့သည်။ ဆုပေး ဒဏ်ပေး ကျင့်ခဲ့သည်။ အတန်းထဲတွင် ပထမရပါက ဖြူဖြူကြိုက်တာ ဝယ်ပေးတတ်သည်။ ဖြူဖြူလိုချင်သော ကက်ဆက်ပင် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ပထမ မရပါက

'ကျွန်မ လူညံ့ပါ' ဆိုသည့် စာတမ်းကို လည်မှာဆွဲ၍ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်စေခဲ့သည်။

ဖြူဖြူသည် ဉာဏ်ထက်သူ၊ စာတော်လူမို့ နှစ်စဉ်အတန်းထဲတွင် ပထမရခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ပထမတန်းတွင် အစမ်း စာမေးပွဲ၌ ဒုတိယရ၍ 'ကျွန်မ လူညံ့ပါ' ဆိုသည့် စာတမ်း ရင်မှာဆွဲ၍ ရပ်ကွက်အတွင်း လှည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးသဘာဝမို့ ကလေး တရုန်းရုန်း နောက်မှလိုက်သည်ကိုပင် ပျော်ခဲ့သည်။ ပြဿနာမရှိခဲ့ပါ။

ပြဿနာရှိလာသည်က ရှစ်တန်းနှစ်က ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဖြူဖြူ၊ ရှစ်တန်းရောက်သည့်နှစ်မှစ၍ ဖြူဖြူ ဘဝအတွက် သံမဏိစည်းမျဉ်းများ ချမှတ်ကျင့်သုံးတော့သည်။

ဖြူဖြူကို ကျောင်းစာမှလွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ရ။ ရေမခတ်ရ။ အဝတ်မလျှော်ရ။ ပန်းကန်မဆေးရ။ မီးဖိုချောင်မဝင်ရ။ အို ဘာမျှ မလုပ်ရ။ သီချင်းပင် နားမထောင်ရ။ ဖြူဖြူအတွက်ဝယ်ပေးထားသော ကက်ဆက်ပင် ပြန်ရောင်းလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများပင် အိမ် လာတာမကြိုက်။ အပြင်လည်း မထွက်ရ။ ယုတ်စွအဆုံး သီချင်းပင် မညည်းရပေ။

ကျောင်းသား စာပဲကြည့်ရမည်။ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် နှစ်အကန့်အသတ်တော့ အတော်ဆင်းရဲခံရမည်။ မိမိပင် အငြိမ်ရှိလျှင် သွားမကြည့်တော့ပေ။ သမီးစားပွဲဘေးနားတွင် အိမ်ရှိ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ဒီလို ကြပ်မတ်သည်ကြားကပင် ဒုတိယအစမ်း စာမေးပွဲတွင် စတုတ္ထအဆင့်သို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

ဦးထွန်းဝင်း၏ ဒေါသရမ်းအိုးသည် အစွမ်းကုန် ပေါက်တော့သည်။ ဒေါသလက်သီး၊ ဒေါသခြေထောက်များက ဖြူဖြူ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ် ကျရောက်လာသည်။

‘ပေပေရယ် သမီး နောက် အမြဲကြိုးစားပါ့မယ်’

ဖြူဖြူ ငိုယိုတောင်းပန်သည်။ ဦးထွန်းဝင်းဒေါသသည် အထွတ်အထိပ် အဆုံးစွန်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဖြူဖြူ လည်မှာ ‘ကျွန်မ လှည့်ပါ’ ဆိုသည့် စာတမ်းကိုချိတ်၍ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်စေသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ဖြူဖြူကိုယ်ထဲတွင် အသွေးအသားများ ကွယ်ပျောက်သွားသလို စိစားရသည်။ အသက်မှ ရှူမိရဲ့လားမသိ။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတုန်မလှုပ် မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။ ပခင်မှ အတင်းလက်ဆွဲပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ခေါ်ဆောင်မှုနောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ရသည်။ တစ်လောကလုံး ဘာမျှမမြင်အောင် ဖွန်ထူနေခဲ့သည်။ ရယ်သံများ၊ ဟားသံများ၊ လှောင်သံများ၊ စုပ်သတ်သံများ၊ လှသံများသည် ဟိုအဝေး အဝေးမှာ လွင့်ကျွန်နေခဲ့သည်။ လူတွေ၏ မျက်နှာသည် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရာမှန်သမျှ ဖြူပွေးမှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။ နားထဲတွင် လေမှန်တိုင်းများ ပြင်းထန်နေသည်။ ဘာသံမျှ သဲကွဲသံမကြားရ။ အိမ်သို့လည်း ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိတော့ပေ။

ထိုနေ့မှစ၍ ဖြူဖြူစိတ်သည် မိမိကိုယ်တွင် မရှိတော့ဟု ထင်မိသည်။ ဟိုအဝေး တစ်နေရာမှာ အလှောင်ခံထားရသလို တင်းကျပ်နေသည်။

နောက် ဤသို့မဖြစ်ရန် ဖြူဖြူစာကိုပဲ ကြည့်သည်။ နံနက်
 လေးနာရီမထိုးခင် နိုးနေသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး စာကြည့်သည်။
 ကျောင်းမှအပြန် ကျူရှင်သွားသည်။ ကျူရှင်ပြန်တော့မှ ထမင်းစား
 စာကြည့်သည်။ ည ၁၂ နာရီကျော်မှ အိပ်ရာဝင်သည်။ ထိုကိစ္စများကို
 နေ့စဉ်အချိန်မှန်မှန် စက်ရုပ်ပမာ လှုပ်ရှားနေရသည်။ သနပ်ခါးလည်း
 မလိမ်းမိ။ ခေါင်းလည်း မဖြီးမိ။ အို မှန်တောင် မကြည့်မိပါဘူး။
 ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖြူဖြူဘဝဟာ အတန်းထဲမှာ ပထမရဖို့ မဟုတ်လား။
 နောက်တစ်ခါ လည်မှာ စာတမ်းမဆွဲချင်ပါဘူး။

ဒေါ်ဆွေဆွေက ကျောင်းသွားကားနီး ဖြူဖြူကို ခေါင်းဖြီးပေး
 သည်။ ပေါင်ဒါပုတ်ပေးသည်။ ဖြူဖြူကတော့ ဘာမှ မပြော။ ငြိမ်ခံ
 နေတာပဲ။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှမပြောဘူး။ သူ့အဖေ မျက်လုံးတွေ
 ကိုတော့ ရင်မဆိုင်မိအောင် အမြဲ ခေါင်းငုံ့ထားတတ်သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဖြူဖြူ အနားမှာပဲ အမြဲရှိနေသည်။ ဖြူဖြူ
 စာကြည့်နေသည်ကို ဘေးနားမှာ အမြဲစောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။
 ည ၁၂ နာရီထိုးမှ ဖြူဖြူ အိပ်တော့ဆိုပြီး သူ့အခန်း ပြန်သွား
 တတ်သည်။ နံနက်လေးနာရီမထိုးခင် သူထိုင်နေကျ ပက်လက်
 ကုလားထိုင်ပေါ် ရောက်နေတတ်သည်။ ဖြူဖြူ ဖေဖေကို မကြည့်ရဲ။
 စကားလည်း မပြောရဲ။ သူများတွေနဲ့လည်း စကားမပြောရဲပါဘူး။
 အမှားတစ်ခုခုပါသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ဒါကြောင့် ဖြူဖြူကို
 အတန်းထဲမှာ စက်ရုပ်တောမိမလေးလို့ ခေါ်ကြသည်။

ဆယ်တန်းထိ နှစ်စဉ် ပထမ ရနေ၍ လည်မှာ စာတမ်း
 မချိတ်ရတာကြောပဲ။

အခု လည်မှာ စာတမ်းဆွဲရမည်ဆိုတော့

'မဆွဲချင်ဘူး ကြောက်တယ်'

တအားဆောင်အော် ရုန်းကန်မစ်လိုက်သည်။

'သမီး သတိရပြီလား'

အသံတွေကို မပီရိုးတဝါး ကြားနေရသည်။ နည့်သော လက်အစုံက နဖူးပေါ်လာထိသည်ကို သိလိုက်သည်။

'ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါ။ အကြောက်လွန်ပြီး ရှောင်ပြစ်သွားတာပါ။ နားနားနေနေရှိပါစေ'

အသံတွေကြားနေရသော်လည်း မျက်လုံးများကို ပွင့်မကြည့်ရဲ။ လူတွေကို မြင်တွေ့ရမှာ ကြောက်နေသလိုပဲ။ မျက်လုံးပိတ်ထားခြင်းသာ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးမို့ မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ နေလိုက်သည်။

၃

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မို့ ဖြေနိုင်သူရော၊ မဖြေနိုင်သူတွေရော စာမေးပွဲ အိပ်မက်ကမ္ဘာမှ လံန်နိုးကြ၍ ပျော်နေကြသည်။ သူတို့တွေလို ဖြူဖြူလည်း ပျော်ရမှာလား။ ငိုပွဲ ငိုလိုက်ရမှာလား။ ပျော်မြူးနေကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျောင်းပေါက်ဝမှ လာစောင့်နေသည့် မေမေရဲ့ 'ဖြေနိုင်လား' ဆိုသည့် အမေးကိုပင် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ထမင်းကို ဘယ်လိုစား၍ အိပ်ရာထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့။

မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားသော်လည်း အိပ်တာလား၊ မအိပ်တာ လား ဖြူဖြူ မသိ။ ခေါင်းထဲတွင် အောက်ဆီဂျင်တွေ၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေ၊

အလင်းတန်းတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေ၊ ဖားကလေးတွေ၊ သစ်ရွက်ကလေး
တွေ၊ အေဘီစီစကားလုံးတွေ၊ ကကြီး ခက္ကွေးစကားလုံးတွေ၊ တစ်နှစ်
သုံးလေး စကားလုံးတွေ၊ ဝမ်းတူးသရီး စကားလုံးတွေက ခေါင်းထဲတွင်
ဗြာဗြာလည် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဖြူဖြူ ခေါင်းကြီးမှာ မူးနောက်လာ
သည်။ ဖြူဖြူကိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြသည်။

ဟော ဟော ဖားကြီးတစ်ကောင်က ဖြူဖြူကို မျက်လုံးပြူးကြီး
နဲ့ ကြည့်နေသည်။ ဖားကြီးလည်မှာ 'ကျွန်မ လှည့်ပါ' ဆိုသည့်
စာတမ်းကြီးနဲ့ပါလား၊ ဖြူဖြူကျောထဲမှာ စိမ့်စိမ့်ပြီး အေးလာသည်။

သွားပြီ။ ဆယ်တန်းမအောင်ရင် 'ကျွန်မ လှည့်ပါ' ဆိုသည့်
စာတမ်း သူ့လည်မှာ ရောက်တော့မည်။ အရပ်ထဲ လှည့်ရတော့မည်။

အို မလှည့်ချင်ပါဘူး။ ကြောက်တယ်။ သွား သွား၊ ဖားကြီး
သွားပါတော့။

ဟင် ဖားကြီးက သူ့ကို လျှာထုတ်ပြနေပြီ။ လျှာကြီးက ရဲရဲ
ကြီး။ လျှာကြီးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှည်လာလိုက်တာ မြေကြီးပေါ်
ရောက်လာပြီ။

ဟင် လျှာကြီးနဲ့ မျက်နှာကြီးက ပေပေ ဖြစ်သွားပြီ။ ဖြူဖြူ
မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ တအားလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ညာလက်ဖြင့်
မျက်လုံးတွေကို ကာလိုက်သည်။ ပေပေနဲ့ ဝေးရာသို့ ပြေးမည်။
ပြေးသည်။ ပြေးလို့မရ။ ခြေထောက်တွေကို တစ်ခုခုဖြင့် အဆွဲခံ
ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ခြေထောက်တွေသည် ရုန်းလို့မရ။ လူက
ပြေးပြီး စိတ်က မောနေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က ဒီနေရာမှမရွေ့။
ကြာတော့ ဖြူဖြူမှာ ချွေးတွေပြန်ပြီး မောလာသည်။

ဟောရှေ့မှာ ချောင်းကြီးပါလား။ ချောင်းကြီးပေါ်မှ တံတားဖြူ
လေးက လှလိုက်တာ။ ဟင် တံတားဖြူလေး ဟိုဘက်ထိပ်မှာ မေမေ
က ဖြူဖြူကို ရပ်ကြည့်နေပါလား။ မေမေဘက်က သာယာလိုက်တာ။
မြေသလင်းကြီးက ပြောင်လို့။ သစ်ပင်တွေက စိမ်းညို အုံ့မှိုင်းနေတာပဲ။
ပန်းတွေကလည်း ရောင်စုံ မှူးပွင့်နေလိုက်ကြတာ။ ရောင်စုံငှက်ကလေး
တွေကလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာ အပြိုင်တေးဆိုနေလိုက်ကြတာ။ ဖြူဖြူ
ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးသွားတာပဲ။ ဖြူဖြူ အားရှိသွားသည်။ မေမေဘက်သို့
တံတားလေးဖြတ်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုးပြေးမည်။ ဟင် မေမေက မလာနဲ့လို့
ဖြူဖြူကို လက်ကား ပြနေပါလား။ အို မေမေ တခြားဘက်သို့
လှည့်ထွက်သွားပြီ။ ဖြူဖြူ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး
လည်ချောင်းဝသို့ တစ်ဆိုလာသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပူများ
ပါးပြင်ပေါ်သို့ တသွင်သွင် ကျလာသည်။ ဖြူဖြူ ရှိက်ရှိက်ပြီး
ငိုကြွေးမိတော့သည်။ ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်၊ ဖြူဖြူမှာ
ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ဖြူဖြူကို ဘာလို့ပစ်သွားရတာလဲ။ သမီးကို
ဖေဖေနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ ဖေဖေကို ကြောက်တယ်။ မေမေက
သမီးကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ဟွန်း သွားပေါ့။ အလကား
မေမေ။ ဖြူဖြူ အားမကိုးရတဲ့ မေမေ။ မေမေဟာ ဖေဖေကို
ကြောက်နေတာမဟုတ်လား။ ဖြူဖြူကို တကယ်မချစ်ပါဘူး။
မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မေမေကို မုန်းတယ်။ ဖေဖေကိုတော့ ကြောက်
တယ်။ အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ပြေးမယ်။

ဟော နောက်က ဖေဖေလိုက်လာပြီ။ ဖြူဖြူကို မိတော့မယ်။
ခြေထောက်တွေကို ဆောင့်ရုန်းသည်။ ဘယ်လိုမှ မကြွ။ လူမှာ

မောဟိုက်၍ အသက်ရှူသံ မြန်လာသည်။ နှလုံးတွေမှာ အရမ်းခုန်
လာသည်။ ပါးစပ်မှ ဟောဟဲလိုက်နေသည်။ မှောက်သို့လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ လျှာနံကြီးနဲ့ မေဖေ့မျက်နှာကို 'ဘွား' ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

'ဘား'

ဖြူဖြူ တဘားအော်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်နေရာမှ ဝေါက်ခနဲ
ထ လှိပ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေနဲ့ နစ်နေသည်။
လူမှာနတ်ပွားသလို တုန်ယင်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အေးစက်နေသည်။
ဖြူဖြူ အားရပါးရ ငိုလိုက်မိသည်။

ဖြူဖြူ အော်သံကြောင့် ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေ အိပ်ခန်း
ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

'သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ'

ဖြူဖြူ ဘာမျှမပြောမိ။ တသိမ့်သိမ့်သာ ငိုပွိုက်နေမိသည်။
မျက်ရည်များကို မိဘများမမြင်အောင် လက်နှင့်အုပ်ထားချင်သည်။
လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်သာ
ရောက်ပြီး ညှာလက်က ရောက်မလော။ ညှာလက်ကလေး ငြိမ်နေသည်။
ဖြူဖြူ အားစိုက်၍ လက်ကလေးကို မ ကြည့်သော်လည်း လက်ကလေး
က ကြွမလား။ ဖြူဖြူ ညှာလက်ကလေးကို အံ့ဩစွာကြည့်ပြီး အငို
ရပ်သွားသည်။ ဝမ်းမနည်းမိ။ စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခု ခံစားနေရသလို
ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖြူ အဖြစ်ကို မိဘနှစ်ဦး သတိပြုမိဟန်တူသည်။

'ဟင် သမီးလက် ဘာဖြစ်တာလဲ'

ဖြူဖြူ လက်ကလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ကိုင်ကြည့်ကြသည်။
ပျော့ပတ်နေသော ဖြူဖြူ ညှာလက်ကလေးပါသွားသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေ

ကြူကြူပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဦးထွန်းဝင်းမှာ အံ့သြသော
မျက်လုံးကြီးဖြင့် ညာလက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖြူဖြူ ရင်မှာတော့ တစ်ခုခုကြောင့် ကျေနပ်သလို ခံစားနေ
ရသည်။

၄

ဒီနေ့ ဆယ်တန်းအောင်စာရမ်းများထွက်ကြောင်း သိရသည်။ ဦးထွန်း
ဝင်း အောင်စာရင်းများကို သွားမကြည့်သော်လည်း ဖြူဖြူ သူငယ်ချင်း
တစ်ဦးမှ လာပြော၍ ဖြူဖြူ လေးဘာသာဂုဏ်ထူးပါကြောင်း သိရ
သည်။

ဦးထွန်းဝင်းရင်မှာ ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရသည်။ မိမိဖြစ်စေချင်
သည့် အောင်မြင်မှုကို သမီးရပြီဖြစ်သော်လည်း ဒီအောင်မြင်မှုအတွက်
သမီးလေး ညာလက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရပြီ။ နောက်ထပ် သမီးလေး၏
ဘယ်လက်ကို မပေးဆပ်ဝံ့တော့ပါ။

ဖြစ်စက ဖြူဖြူကို အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အကုန်လျှောက်ကုနေသည်။
လက်နှိပ်ဆရာများနှင့်လည်း ကုသည်။ ဓာတ်ဗေဒင် ယတြာများလည်း
ပြုလုပ်သည်။ နောက်ဆုံး ရိုးရာနတ်ကန္တာပင် ပေးပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့်
သမီးကလေးလက်မှာ ထူးခြားမလာပေ။ ဖြူဖြူ မှာသာ တစ်နေ့တခြား
ငေးငေးငိုငို ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး မန္တလေးဆေးရုံကြီးရောက်တော့ ဦးထွန်းဝင်း
မထင်မှတ်သော သမီးရဲ့ ရောဂါကို သိလိုက်ရသည်။ ဆိုက်ကိုမျှရိုးဆစ်

စိတ္တဇရောဂါဆိုတာ သိရတော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မငိုဘူးသည့် ဦးထွန်းဝင်း မျက်လုံးများ နီရဲသည်ထိ ငိုနေမိသည်။

သမားတော်ကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း စကားကို နားထဲမှာ ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

ကိုထွန်းဝင်းသမီးဖြစ်နေတာက ဆိုက်ကိုချူရီးဆစ်ရောဂါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် စိတ္တဇရောဂါလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ သမီးမှာ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ လိပ်ပြာမသန့်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း စတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ခံစားချက်တွေ ဟာ သူ့ကိုယ်ထံကို အခုလဲ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ဟိုကလေးဘဝ ကလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တစ်ချိန်ချိန် တစ်ခါခါကတော့ ခိုဝင်နေခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ဒါကို မသိစိတ်ကပုံးကွယ်ပြီး သူ့ကို ရောဂါတစ်ခုခု ရှာပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီရောဂါကို သူ နှစ်သက်နေတယ်။ ဒီရောဂါ ပျောက်ရင် သူ ခံစားနေရတဲ့ စိတ်သောကတွေ ပြန်ပေါ်လာမှာ ကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ကုရမယ်။ သူ လွဲမှားစွာ ခံယူနေတဲ့ ဝေဒနာကို တဖြည်းဖြည်း သူ ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စွာ အမှန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ အမြင်တည့်ရင် ရောဂါပျောက် သွားမှာပါ။

ဦးထွန်းဝင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

‘ဪ သမီးရယ်၊ သမီးကို ဖေဖေ အသက်တမျှချစ်ပါတယ်။ သမီးအပေါ် ထားတဲ့ ဖေဖေ မေတ္တာဟာ ဒီပြင်မိဘတွေ သူတို့ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာထက် မလျော့ပါဘူးကွယ်။ ချစ်လွန်းလို့ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာ မေတ္တာဟာ အတိုင်းအဆမဲ့ လွန်ကဲ

သွားရတာပါ။ ဖေဖေရင်မှာ မခိုပါဘူးကွယ်။ ဖေဖေရုံ လွဲမှားသွားတဲ့
စေတနာဟာ သမီးအတွက် တစ်သက်တာ ဝေဒနာဖြစ်သွားပြီလား
ကွယ်'

ဦးထွန်းဝင်း ဖြူဖြူကို လေးဘာသာနှင့် စာမေးပွဲအောင်ကြောင်း
မပြောရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြောလိုက်လို့ ဖြူဖြူပျော်သွားရင်
ကိစ္စမရှိ။ စိတ်ညစ်သွားမှာဖြင့်၊ ဘယ်လက်ကလေး လှုပ်လို့မရမှဖြင့်
တွေးရင်း ဦးထွန်းဝင်းသည် သက်ပြင်းကို ဝမ်းဗိုက်ထဲ ပြန်မျိုချ
လိုက်သည်။

ဒီနေ့ရုံးမှ ချေးငွေရှာ၍ သမီးအတွက် ဆေးရုံပေါ်တွင်
နားထောင်ရန် နားကြပ်ကက်ဆက်ကလေးနှင့် သမီး အင်မတန်ကြိုက်
သည့် မေဆွို သီချင်းခွေများကို ဈေးချိုမှ ဝယ်ခဲ့သည်။

သမီး အလွန်ကြိုက်သည့် ဝါသနာပါသည့် သီချင်းများကို
သမီးလေး နားထောင်ရင်း သမီးလေးမျက်နှာ ပြုံးလာမှာလားလို့
တွေးရင်း ဖြူဖြူ တင်ထားရာ ဝါဒီထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ဝါဒီထဲမှ လျှောက်လာကြသည့် ဖြူဖြူနှင့် မာလာကို
မြင်သောအခါ ဦးထွန်းဝင်းမှာ နှလုံးသွေးကြောရပ်မတတ် ဖြစ်သွား
သည်။ ခေါင်းမှာ ပုတ်လောက်ကြီးသွားသည်။ မာလာသည်
ဦးထွန်းဝင်းကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရပြိုင်

'ဦး၊ ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက်တယ်လေ၊ ဖြူဖြူ လေးဘာသာ
ဂုဏ်ထူးပါတယ်၊ ဖြူဖြူက သိပ်တော်တာပဲ၊ အမိစိတ်မှာ ကျိန်းသေပဲ၊
သမီးကတော့ နှစ်ဘာသာပဲပါလို့ ရိုးရိုးမေ့ရှာပဲရမှာ'

ဦးထွန်းဝင်းရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ မာလာပြောနေ
သည်ကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖြူ ကိုသာ

စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည်။ စိတ်မှာ ထင်၍လားမသိ ဖြူဖြူ မျက်နှာလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ဖြူဖွေးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခါမှ မိမိမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဖူးသော ဖြူဖြူသည် မိမိမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖြူဖြူမျက်လုံးမှ အအေးမာတ်သည် မိမိ နှလုံးထိ လာမိက်နေသည်။

'ဟေ့ ဖြူဖြူ၊ မင်းဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ရင် မာလာတို့ကို မမေ့နဲ့နော်၊ ကဲ တို့သွားမယ်၊ ဦး သမီးသွားမယ်'

မာလာ နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည်ကို ဦးထွန်းဝင်း သတိ မထားမိ။ ဖြူဖြူ၏ အေးစက်စက်မျက်လုံးဒဏ်ကြောင့် ဦးထွန်းဝင်း၏ ကျောမှာစိမ့်အေးလာသည်။ လည်ချောင်းဝမှာ ပူလောင်ပြီး ရေငတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

'သမီး'

ဦးထွန်းဝင်းရင်မှ ဆို့နစ်သော စကားလုံး ထွက်သွားသည်။ ဖြူဖြူသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေပြီး ဦးထွန်းဝင်းကို မျက်တောင် မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖြူဖြူ ပါးစပ်လှုပ်တာကို ဦးထွန်းဝင်း မြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ ဖြူဖြူ ဘာလို့ စကားပြောပေမယ့် အသံထွက်မလာတာလဲ။ ဖြူဖြူ ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ 'ကျွန်မတာဝန် ကျေပါတယ်နော် ဖေဖေလို့' ပြောလိုက်တာလား။ ဦးထွန်းဝင်း သိချင်လာသည်။

'သမီး ဘာပြောတာလဲ'

ဦးထွန်းဝင်း ဖြူဖြူနား တိုးကပ်သွားသည်။ ဖြူဖြူသည် နောက်သို့ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

'အင်'

ဖြူဖြူထံမှ ရိုက်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဦးထွန်းဝင်း မမြင်အောင် ဘယ်လက်ကလေးနဲ့အုပ်ကာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသည်။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းအရောက်တွင် ဖြူဖြူသည် ညာဘက်၌ ညွတ်ခွေသွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တစ်သလင်းပေါ်သို့ ခွေခနဲ ကျသွားသည်။

'သမီး'

ဦးထွန်းဝင်းမှာ ကြောင်၍ ရပ်ကြည့်နေသော်လည်း ဖြူဖြူ ခုတင်မှာရှိနေသည့် ဒေါ်ဆွေဆွေမှာ ဖြူဖြူကို ပြေး၍ ပွေ့ထူသည်။ 'သမီး ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘယ်နား နာသွားသေးလဲ' လို့ ပါးစပ်မှ တကွတ်တကွတ်မေးရှာသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေသည် ဖြူဖြူကို ညင်ညင်သာသာလေး ဖေဖေ၍ ခုတင်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဖြူဖြူ ညာခြေထောက်လေးမှာ သမံတလင်းတွင် တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။

တဆတ်ဆတ်ကုန်ခါပြီး သမံတလင်းတွင် တရွတ်တိုက်နေသော ဖြူဖြူ ညာခြေလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးထွန်းဝင်း ပါးစပ်ကြီးမှာ ဟာသွားသည်။ မျက်လုံးကြီးမှာ ပြူးထွက်လာသည်။ အသက်ရှူသံလည်း စက္ကန့်ဖျူ ငြိမ်သွားသည်။

နောက်ဆုံးအင်္ကျီ

သည်လူကြီးမျက်လုံးတွေထဲမှာ သွားတွေများ တပ်ထားသလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ 'သိန်းရင်မ' အောက်မေ့တယ်။

တကယ်၊ သူ့အကြည့်တွေက လူကို 'တရွတ်ရွတ်' မြည်အောင် ဝါးစားတော့မတတ်ပဲ။ ကြက်သီးတွေတောင် ထတယ်။ ပြီးတော့ မုန်းလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။

မနေ့က အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်နေတော့ ကိုမိုးက သိန်းရင်မကို အညိုရောင် စက္ကူအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် လက်ဆောင်ပေးတယ်။

'သိန်းရင်မ၊ အဲဒီအထုပ်ကို အိမ်ကျမှ ပွင့်ကြည့်ရမယ်နော်'
သိန်းရင်မက အထုပ်ကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် ကြည့်ပြီး
'ဘာများလဲ ကိုမိုးရဲ့'

နောက်ဆုံးအကျိ

သည်လူကြီးမျက်လုံးတွေထဲမှာ သွားတွေများ တပ်ထားသလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ 'သိန်းရင်မ' အောက်မေ့တယ်။

တကယ်၊ သူ့အကြည့်တွေက လူကို 'တရွတ်ရွတ်' မြည်အောင် ဝါးစားတော့မတတ်ပဲ။ ကြက်သီးတွေဟောင် ထတယ်။ ပြီးတော့ မုန့်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။

မနေ့က အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်နေတော့ ကိုမိုးက သိန်းရင်မကို အညိုရောင် စက္ကူအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် လက်ဆောင်ပေးတယ်။

'သိန်းရင်မ၊ အဲဒီအထုပ်ကို အိမ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်ရမယ်နော်'
သိန်းရင်မက အထုပ်ကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် ကြည့်ပြီး
'ဘာများလဲ ကိုမိုးရဲ့'

'အိမ်ကျတော့ သိမှာပေါ့' တဲ့။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုမိုး မျက်လုံးတွေက တဖျတ်ဖျတ်လက်၊ အရည်လဲ့နေတာ။ အဲသည် မျက်လုံးမျိုးနဲ့ အကြည့်ခံရတဲ့အခါတိုင်း သိန်းရင်မ ပြောမပြ တတ်အောင် ကြည့်နူးသွားတတ်ပြီး။ ရင်တွေ မသိမသာ နုနဲလာရော ဆုံသြဖို့ကောင်းတာက ဘယ်တော့မှ မပုလောင်ဘူး။ ဟိုလူကြီးရဲ့ အကြည့်တွေနဲ့တော့ ကွာချင်တိုင်း ကွာပေါ့။ ဆိုနဲ့ ရေလိုပဲ။

'သိန်းရင်မ လိုချင်လိုက်တာလို့ တစ်ခါတုန်းက ပြောဖူးတဲ့ ပစ္စည်းပေါ့' တဲ့။ ကိုမိုးက မြူးသွက်နေတဲ့အသံနဲ့ ဆက်ပြောသေးတယ်။

ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး လမ်းမှာကတည်းက ဖွင့်ကြည့်ချင်လိုက် တာလေ။ မနည်းကြီးကို အောင့်အီးထားရတယ်။ ဒါပေမယ့် သိန်းရင်မ ကိုမိုးစကားကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်လို့ အထုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့

'ဟယ်တော်၊ ကြည့်စမ်း လှလိုက်တာ'

ရင်ဘတ်မှာ ဟောင်ကောင်မင်းသမီးချောချောလေးနဲ့ ဒက်ကို တီရှပ် စိမ်းစိမ်းကလေး။

သည်တော့မှ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ တွဲလောင်းဆွဲထားတာ တွေ့မိလို့ အကျိုးကလေး သဘောကျကြောင်း ကိုမိုးကို ပြောမိဖူးတာ သွားအမှတ်ရတော့တယ်။

သူ့ခမျာ မနည်းဘူးပေးရမှာလို့ ဆက်ဆွဲဖိသွားပြီး သိန်းရင်မ ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်နေတာ ကိုအာယုက အိပ်ရာပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး

'မမ လှလိုက်တာနော်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်ဖို့ လား'

ရုတ်တရက်တော့ သိန်းရင်မ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ အင်္ကျီထဲကို စိတ်က ဘယ်လောက်ရောက်သွားမိတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ သိန်းရင်မ ပြန်ရောက်တာနဲ့ 'မမ အလုပ်က ပြန်လာပြီလား'လို့ နှုတ်ဆက်နေကျ ကိုအာယုကို မေ့သွားမိတာသာ ကြည့်တော့။

'ခါ မိန်းမဝတ်တာ ကိုအာယုရဲ့ နော်၊ မောင်လေး လိုချင်ရင် မမ လုပ်သပ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့နော်'

သိန်းရင်မ ခပ်မြန်မြန်လုံးတွေးပြီး စက္ကူအိတ်ထဲပြန်ထည့်နေတာ ကိုအာယုက ပျော့တော့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေရှာတယ်။ ပြတင်းပေါက်မရှိဘဲ သုံးလွှာထိုးဝါးထရုံကို အပိတ်ကာထားတဲ့ သိန်းရင်မတို့ အခန်းကျဉ်းကလေးက အလင်းရောင် မလုံလောက် ပေမယ့် အဲဒီ ခပ်မှောင်မှောင်ထဲမှာကဲ့ပဲ ကိုအာယု မျက်လုံးတွေထဲက လိုချင်တပ်မက်ရိပ်ကို သိန်းရင်မ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသေးတယ်။

ခဏကြာတော့ အလတ်မနှစ်ယောက် စကားတဖောင်ဖောင် ပြောရင်း ဈေးရောင်းရာက ပြန်ရောက်လာကြပြီ။ ကောင်မနှစ်ယောက် သည်လောက် စကားဖောင်လာပြီဆိုရင် ဒီနေ့ ဈေးရောင်းကောင်းလို့ ဆိုတာ သေချာပေါက်တွက်လို့ရရော။ သိပ် သိသာတာ။ ဝန်းထဲမှာ မုန့်ဖက်ထုပ်ကတော့ တစ်ထုပ်တောင် မကျန်ပါဘူး။ ဟို 'ကျွတ် ကျွတ်' အိတ်ကလေးကတော့ ဆန်ဝယ်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

တော်ကြာရင် အမေ့ မီးဖိုကလေး မီးခိုးတလူလူ ဝေတော့ မှာပေါ့။

၃

'သရိုး' ဖျော်တဲ့စက်ကြီးက တဂျုတ်ဂျုတ်အော်ပြီး မရပ်မနားလည်နေ တယ်။ တော်ရုံလူဆိုရင် နားလည်းခဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိလည်း ခဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မူးနောက်လာမှာ။

မိုးလင်းတာနဲ့ အဲဒီအသံက အရင်ဆုံး နှုတ်ဆက်နေကျမို့ သိန်းရင်မ အတွက်တော့ နားယဉ်နေပါပြီ။ ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ သံဒယ်ပိုင်းတွေ ကိုယ်စီရောက်လာကြတော့မယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရရင် ဒါဟာ သမိုင်းပေးတာဝန်ပေါ့။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေတဲ့ သိန်းရင်မတို့ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အဲဒီအလုပ်အကြောင်း ကြံကြံပန်ပန် သွားတွေးမိတတ်သေးတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ တစ်ဝီလည်နေတဲ့ သရိုးဖျော်စက်ကြီးထဲမှာ ရှိနေစဉ်တုန်းကတော့ အဲဒါကို 'သရိုး' တဲ့။ ဟော ဝေါခနဲ အပြင်ကို လည်း သွန်ချလိုက်ရော အဲဒါကို 'မဆလား' တဲ့။ သံဒယ်ပိုင်းနဲ့ အတွဲအသိန်းရင်မတို့ ခေါင်းပေါ်လည်း ရောက်လာရော သူတို့တစ်တွေ 'ပန်းရံ' သမတွေဆိုပြီးဖြစ်သွားပါလေရော။ အမှန်က မဆလားသယ်နေ ရတာမို့ ခေါ်ခြင်းခေါ် 'မဆလားသယ်'ပဲ ခေါ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့နော်။

ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ရယ်စရာ ကောင်းနေတာကို သိန်းရင်မ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးမိနေတာ ပြောပါတယ်။

ခုလို စိတ်သက်သာစရာကလေးတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုမိုးနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အချိန်ကလေးတွေကလွဲရင် သိန်းရင်မတို့ဘဝကလည်း တကယ့်ကို ရင်မောစရာကြီးပါ။

တစ်ခါတစ်ခါများ နေကပူပူ သံသယ်ပိုင်းရွက်ပြီး အပေါ်တက်ရ
တာက ငါးထပ် ခြောက်ထပ်။ ချွေးဒီးဒီးကျနေချိန်မှာ ပန်းနာသည်
အမေ့မျက်နှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲလို အိပ်ရာထဲပဲ အချိန်ကုန်နေရတာတဲ့
ရောဂါသည် မောင်လေး ကိုအာယုကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွားတွေမိလိုက်ရင်
ရှိသမျှခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်သလိုပဲ။ မနည်းကြီး ကျားကန်
နေရတယ်။

ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတဲ့ ကံကြမ္မာလဲ။ သိန်းရင်မတို့
မိသားစုကိုမှ ကွက်ပြီး နှိပ်စက်နေသလားလို့ စိတ်နာနာနဲ့ တွေးမိ
တတ်တယ်။

အပေကတော့ သောကငြိမ်းသွားတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။
အမေ့ ပန်းနာကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ရောဂါထဲတဲ့အချိန်ကလွဲလို့
သိပ်စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်လှဘူး။

တကယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာက ကိုအာယုဖြစ်နေတဲ့ရောဂါ။
ဦးနှောက်ထဲမှာ အကျိတ်တည်နေတာတဲ့။ ခွဲစိတ်ကုသဖို့လည်း
မလွယ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းကမှ အသက်ရှည်နိုင်သေးသတဲ့လေ။

၄

ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးဆိုတာ ဒီလူကြီးကို ခေါ်တာပဲနေမှာ။
လူတွေရှေ့မှာဆိုရင်တစ်မျိုး။ တကယ့် သိက္ခာရှင်ကြီးလိုလို၊ အင်မတန်
ဓွန်လင်းရိုးသားသူကြီး လိုလို ပုံမျိုးပမ်းပြီး လူရှေ့သူရှေ့မရှောင်
ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ် လုပ်လားလုပ်ရဲ့။

အဲဒီလောက်က ထားပါ။ ဟိုတစ်နေ့ကဆို ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်
နောက်ကနေလာပြီး သိန်းရင်မ တင်ပါးကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့
ပျန်းခနဲ လာရိုက်တယ်။ 'ဟဲ့ကောင်မလေး မြန်မြန်လုပ်၊ ထမင်းစားချိန်
ရောက်ပြီ'တဲ့။ ကဲ ကြည့်။

သိန်းရင်မ အဲဒီလူကြီးကို သိပ်ရင်တား။ တမင်အသားယူမှန်းလဲ
သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေတော့ မခက်
ဘူးလား။ ဒီလိုပဲ အောင့်အီး သည်းခံနေရတာပေါ့။

ထမင်းစားတဲ့အခါလည်း သူ့အလုပ် ဘာမှမရှိဘဲ အနားကို
ရောက်လာပြီး 'ကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးက မဆလားသား သယ်နေ
ရတာ အသားကလေးတွေများနူးညံ့နေတာပဲ' သိန်းရင်မ လက်မောင်း
တွေကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ကျားရှာပွတ်သလိုပွတ်။ 'တကယ်
တကယ် ကောင်မလေး ငါ့လောင်းရဲတယ်၊ ညည်းအခု ဆင်းရဲပေမယ့်
နောက် ကောင်းစားဦးမှာ'ဆိုပြီး သူ့လက်က သိန်းရင်မ လည်ကုပ်ပေါ်
ရောက်လာရော။

အခုများအမြင်မှာတော့ ဦးလေးသားရွင်းအရွယ်က သံယောဇဉ်နဲ့
ဖြေသိမ့် ကျီစယ်နေပုံမျိုးပေါ့။ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ ကာယကံရှင်က
အသိဆုံးပေါ့။ သိန်းရင်မ အသားကို လာထိကတည်းက ဒီလူကြီး
လက်တွေ ဘယ်လိုအရသာမျိုး ခံစားနေတယ်ဆိုတာ။

ဒါပေမယ့် သိန်းရင်မ သည်းခံရမယ်လေ။ ဒါလေးများ
ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဆိုတာမျိုး ဘေးလူတွေမေးငေါ့ကြမှာ သိန်းရင်မ
မလိုလား ပြန်ဘူး။

အဖေ ပြောသလိုပဲ။ ဝဲမပါသရွေ့တော့ သည်းခံရတာပဲပေါ့။

အလုပ်သိမ်းချိန် ကိုမိုးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း သိန်းရင်မ ဘယ်တော့မှ
 အကုန်မပြောပါဘူး။ လုပ်ငန်းမျှင်တွေက ဆက်စပ်နေကြတာ။
 ဆဲလား ဆိုလားဖြစ်ကြရင် မကောင်းဘူး။ အချောထည်ပြီးသွားတဲ့
 တိုက်ခန်းတွေကို ဆေးရောင်နုလွင်လွင်ကလေးတွေ လိုက်သုတ်နေရ
 ပေမယ့် လူက နုတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုမိုးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ဖြစ်ကြ
 ရင် မကောင်းဘူး။

‘အဲဒီလူကြီးက သိပ်သောင်းကျန်းတဲ့လူကြီး။ ငါသိတယ်၊
 နင့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေဆို ငါ လုံးလုံးမကြိုက်ဘူး။ သတိနဲ့တော့
 နေပေါ့ သိန်းရင်မရယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အတူနေကျရင်တော့ ငါ
 ဒီအလုပ်မျိုး နင့်ကို မခိုင်းပါဘူး’

ကိုမိုး တစ်ခါက ပြောဖူးတဲ့စကားက ရယ်တော့ အရယ်ရသား။
 ဒီအလုပ် မခိုင်းဘူးဆိုတော့ သူက တခြားအလုပ်ပေးနိုင်တာ ကျနေရော။
 ဒါပေမယ့် သိန်းရင်မ မရယ်ခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာတောင် ဘာလိုလို
 ကျေနပ်သွားခဲ့သေးတာ။

၅

မကြာ မကြာ ခုလိုပဲဖြစ်တတ်တာမို့ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။
 တိုအာယုပေါ့၊ ညက ရောဂါနည်းနည်းဖောက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း
 သူ ကယောင်ကတမ်းအော်နေတာနဲ့ သိန်းရင်မ ညတစ်ဝက်လောက်
 မအိပ်လိုက်ရဘူး။ သည်တစ်ခါ ယောင်အော်တဲ့အထဲမှာ စကားအသစ်
 တစ်ခု ပါလာတယ်။ အရုပ်ပါတဲ့ အကျိုလေး ဘယ်မှာလဲတဲ့။

စိတ်ဆိုးစရာတစ်ခုနဲ့ သိန်းရင်မ ကြိုရတာက မနက်မိုးလင်းတဲ့
 အချိန်ကျမှ ကိုမိုးပေးထားတဲ့ အကျိုကလေး အလုပ်တို ဝတ်သွား

ရမယ်လို့ ညွှန်တည်းက စိတ်ကူးတွေယဉ်နေတာ။ ဟော ဝတ်မယ်လည်း ကြံရှော အင်္ကျီက မရှိတော့ဘူး။

'ညည်း ညီမဝတ်သွားတယ် သမီးရေ'တဲ့။ ကဲ တာတာညာညာ ပြောပြန်ရင် အလကားနေရင် အမေ စိတ်ဆင်းရဲရဦးမှာ။ အသာပဲ အောင်နေလိုက်ပါတယ်။

ခက်တာက အဲဒီ အငယ်မနှစ်ယောက်။ မပြောတော့ မပြောသလိုပဲ။ မဝတ်ရက်လို့ သူ့အရိပ်ကြည့်နေရတဲ့ အဲဒီအင်္ကျီကို နောက်ရက်တွေပါ ခပ်တည်တည် တစ်လှည့်စီဝတ်လို့။ ဟန်ကိုကျနေရော။

'ငါ့အင်္ကျီ ငါ ဝတ်ဖို့ကလေးများလဲ အလှည့်ပေးကြပါဦး'

မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ပြောမှသိမှာ ဆိုတော့လည်း ပြောရတော့တာပေါ့။ လျှော်ဖွပ် ကျကျနနခေါက်ပြီး သေသေချာချာ ပြန်သိမ်းလိုက်ရတယ်။ တကယ်ပဲ သိန်းရင်မ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ ဝတ်မကြည့်ရသေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအင်္ကျီက ပိုတောင် တန်ဖိုးထားရမှာ။ ကိုမိုးပေးတာ မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ သိန်းရင်မ တန်ဖိုးထားတဲ့ အဲဒီ အင်္ကျီကလေး ဝတ်ရမယ့်နေ့ကို မလွဲမသွေ ရောက်လာပါတယ်။

'သိန်းရင်မ၊ တို့ပေးထားတဲ့အင်္ကျီလေး တစ်ခါမှလဲ ဝတ်တာ မတွေ့သေးဘူး'

အလုပ်သိမ်းချိန်မှာ ကိုမိုးက သိန်းရင်မကို မေးတယ်။

'မနက်ဖြန်ဝတ်ခဲ့နော်၊ အပြန်ဘုရားလည်း အတူတူ ဝင်ဖူးကြရအောင်'တဲ့။

၆

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုမိုးနဲ့ အတူတူ ရွေ့တီဂုံဘုရား မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ။ ခုတလော အလုပ်သိမ်းတာကလည်း နောက်ကျ။ အလုပ်တွေကလည်း အရေးကြီး။ မနက်ဖြန်တော့ စောစောသိမ်းရ လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီဘက် ခြောက်ခန်းတွဲက လက်စသတ်ပြီလေ။

မဆလာဒယ်ပိုင်းကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်နေရင်း သိန်းရင်မ စိတ်တွေက မနက်ဖြန်ကိုပဲ ရောက်နေတယ်။

'ဟဲ့ အမေ'

'ဂလွမ်'နဲ့ မဆလာဒယ်ပိုင်းလဲပြုတ်ကျ။ သိန်းရင်မ ညာဘက် ခြေထောက်လည်း အတော်ကိုနာသွားရော။ တယ်လောက်များ စိတ်ကူး တွေ ယဉ်သွားမိတယ် မသိဘူး။ အလှည့်ကျသယ်ဖို့ စီချထားတဲ့ အုတ်ခဲလေးလုံးထပ်ကိုတောင် မမြင်တော့ဘူးလေ။

'အလား၊ ကျွတ် ကျွတ်'

ခြေမကသွေးတွေတောင် ထွက်လာပါရောလား။ ခုမှ ပိုပြီး နာလာတယ်။ သိန်းရင်မ ကြည့်မရှုတဲ့ ဟိုလူကြီးလည်း ချက်ချင်းအနား ရောက်လာတယ်။ သိန်းရင်မ လက်မောင်းတွေကို အဲဒီလူကြီးက ပိုင်စိုးပိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ဖို့ပြင်နေတုန်းမှာပဲ

'မမ မမ'

'ဟင်'

သိန်းရင်မ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ အငယ်မ နှစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့။ သူတို့ သိန်းရင်မဆီ ခုလို တစ်ခါမှ လိုက်မလာ ပူးဘူး။

'မ မ'

အညွယ်မနှစ်ယောက်အသံက သိန်းရင်မ နားထဲကို ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ဝင်သွားမှန်း ပြန်မပြောတတ်ဘူး။

သိန်းရင်မ သတိထားမိချိန်မှာ နှစ်ယောက်လုံးက သူ့ကိုဖက်ပြီး ရိုက်ကြီးတင် ငိုနေကြပြီလေ။

'ပြော ပြောကြပါဦး၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ ငါ့ကို ပြောကြ ပါဦး'

ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသေချာပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သိန်းရင်မ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားကြကွဲနေပါပြီ။

'မောင်လေးမရှိတော့ဘူး မမရဲ့၊ ကိုအာယု မရှိတော့ဘူး'

'ဘာရယ်'

သိန်းရင်မလည်း အသက်ရှူနေလျက်ကဲ ဝိညာဉ်လွင့်စင်သွား တော့တယ်။

၇

သိန်းရင်မ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ 'မမ အလုပ်ကပြန်လာပြီလား' လို့ အိပ်ရာပေါ်ကနေ ကိုအာယု နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘူး။

ပြီး ပြီးတော့ ဝိညာဉ်မဲ့နေတဲ့ ကိုယ်အာယု ကိုယ်ပေါ်မှာလေ။

သိန်းရင်မ မျက်လုံးတွေ ပြာမှောင်သွားမတတ် ရင်ထဲကို အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခု ဆို့တတ်လာတယ်။ နှိုင်းဆလို့မရနိုင်တဲ့ နာကျင်

ကြေကွဲမှုတစ်ခုက ရော့ပါလာတယ်။ အဲဒီနာကျင်မှုတွေက အပြင်ကို အသံအဖြစ် တိုးထွက်လို့မရနိုင်တော့ သိန်းရင်မလေး၊ သိန်းရင်မ သတိလစ်မသွားအောင် မနည်းကြီး အားယူထိန်းထားရတယ်။

'ဟောဒီမှာ သမီးမောင်လေးကို ကြည့်ပါဦး၊ သမီးရဲ့ ကိုလှချင် ကြီးလေး၊ အရုပ်ပါတဲ့အင်္ကျီကလေး ဝတ်ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကယောင် ကတမ်း ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတာနဲ့ အမေ ဝတ်ပေးထားရတာလေး၊ အမေ့ကို နောက်ဆုံးကြည့်သွားတဲ့အကြည့်လေး အခုထိ အမေ့မျက်စိ ထဲက မထွက်တော့ဘူး၊ သားလေးရေ၊ သူ ကျေနပ်သွားတာနေမှာ၊ သားလေး ကျေနပ်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ကိုအာယုလေး ကျေနပ် သွားတာ မဟုတ်လား'

ရင်ထဲကို တစ်စစီ ဖဲ့ရွှေ့ချလိုက်သလို ရူးသွပ်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ အမေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ငိုချလိုက်တော့မှပဲ သိန်းရင်မလည်း ငိုဖို့ အမှတ်ရသွားတော့တယ်။

ဇူးကျော်

လေ့လာစာတတ်ပြား မဟုတ်ပါ

သင်္ကြန်ရက်ကျော်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုသာစိန်ကတော့ မိုးပဲ မော့ကြည့်နေတော့တာပဲ။ မိုးသားတွေ လိပ်လိပ်တက်လာပြီဆို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရင်ကို ခုန်လှိုပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျ မိုးဆိုတာကလည်း ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်နေနေ လေပြင်းပြင်းနောက် ပါသွားလျှင် ပါသွားတတ်တာ။ မိုးဖွဲကလေး မိုးသက်လေးကလေးလောက်နဲ့ပဲ အဆုံးသုတ်ချင် သတ်သွားတတ်တာ။ ဒါမျိုးဆို ကိုသာစိန်တစ်ယောက် မိုးကို မကျေမချမ်းနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ပေါ့။

မိုးကို မျှော်ကြတာတော့ ကိုသာစိန်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးပါပဲ။ တချို့ကတော့ ပုလွန်းအိုက်လွန်းလို့။ တချို့ကတော့ သင်္ကြန်စာနဲ့ ညှိ မညှိ သိချင်လို့။ အများစုကတော့ ပဲလေး နှမ်းလေး ကြံချင်လို့။ ကိုသာစိန်တို့လို လူစားတွေကတော့ သည်လိုထဲမှာ မပါဘူး။ ပုတာအိုက်တာကို စာဖွဲ့နေတတ်တဲ့သူတွေမှ

လေတောဇာတ်ပြား မဟုတ်ပါ

သင်္ကြန်ရက်ကျော်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုသာစိန်ကတော့ မိုးပဲ မော့ကြည့်
နေတော့တာပဲ။ မိုးသားတွေ လိပ်လိပ်တက်လာပြီဆို မျှော်လင့်ချက်နဲ့
ရင်ကို ခုန်လို့ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျ မိုးဆိုတာကလည်း ပြောလို့
ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်နေနေ လေပြင်းပြင်း
နောက် ပါသွားလျှင် ပါသွားတတ်တာ။ မိုးဖွဲကလေး မိုးသက်လေ
ကလေးလောက်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ချင် သတ်သွားတတ်တာ။ ဒါမျိုးဆို
ကိုသာစိန်တစ်ယောက် မိုးကို မကျေမချမ်းနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး တောက်
တခေါက်ခေါက်နဲ့ပေါ့။

မိုးကို မျှော်ကြတာတော့ ကိုသာစိန်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးပါပဲ။ တချို့ကတော့ ပုလွန်းအိုက်လွန်းလို့။
တချို့ကတော့ သင်္ကြန်စာနဲ့ ညီ မညီ သိချင်လို့။ အများစုကတော့
ပဲလေး နှမ်းလေး ကြိုချင်လို့။ ကိုသာစိန်တို့လို လူစားတွေကတော့
သည်လိုထဲမှာ မပါဘူး။ ပုတာအိုက်တာကို စာဖွဲ့ နေတတ်တဲ့သူတွေမှ

မဟုတ်ဘဲ။ သင်္ကြန်စာဆိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှကို မကြည့်ဖူးဘူး။
နောက် ကြိရ လှဲရအောင် ကိုယ်က ဖျာတစ်ချပ်စာလောက် ယာ
တစ်ကွက်တောင် ရှိတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာပဲလေ။

ဟိုး ဆောင်းနောင်းပိုင်း နောက်သီး နောက်ပင်တွေ ပေါ်ပြီး
ကတည်းက အလုပ်ဆိုတာ သိပ်ရှားတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့
ခွေလည်း စားဖို့မပူရဘူး။ ကိုသာစိန်တို့မှာ စာဆိုတောင်ရှိသေး။
ဘာတဲ့။ 'ဖက်ခူးလျှင် အရက်မူးရမယ်၊ ထင်းခွဲလျှင် ထမင်းခဲရမယ်' တဲ့။
အခုတော့ တောပြုန်းတီးမှာစိုးလို့ သစ်တောက ကြပ်မတ်တာနဲ့
အရင်ကလို မချောင်တော့ဘူး။ ကိုသာစိန်တို့လို ယာကူလီတွေလည်း
ဟိုအိမ် သည်အိမ်က ခေါ်ခိုင်းတဲ့ တောက်တိုမယ်ရဲ့ အလုပ်ကလေး
တွေနဲ့ပဲ ဝမ်းကျောင်းနေရတော့တယ်။ ဘယ် အူစိုနိုင်ပါ့မလဲ။
အလွန်ဆုံးရလှ တစ်နေ့မှ ငွေငါးဆယ်ပဲကိုး။

ဒါကြောင့် ကိုသာစိန် မိုးကို ညှော်နေတာပေါ့။

မိုးရွာလျှင် ဖားကောက်ရမယ်လေ။ အောက်အရပ်က လူတွေ
ကတော့ ဖားကောက်တယ်လို့ ပြောလျှင် ရယ်ကြသည်။ သူတို့အရပ်
မှာက ဖားဆိုတာ ရိုက်ရတာကိုး။ ကိုသာစိန်တို့ မြေလတ်မှာက
သည်လိုမဟုတ်ဘူး။ ဖားကို မိုးရွာတုန်းလိုက်ရှာပြီး ကောက်ယူရတာ။
သည်အရပ်မှာကျတဲ့ဖားက သဲဖား။ ဖားပေါင်စင်း မဟုတ်ဘူး။
သိပ်လည်း မခုန်နိုင်သလို သိပ်လည်းမကြီးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖားတော့
ပိုပြီးနူးညံ့တယ်။ အရိုးကိုပါ ဝါးစားလို့ရတယ်လေ။ သဲဖားမှာ
နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဖားကြောင်နဲ့ ဖားအိုင်း။ ဖားအိုင်းက ပိုပြီးကြီးတယ်။
ဝံ့ညင်းလို့ ပုဝုဝိုင်းဝိုင်း။ သူက ညဦးပိုင်းမျိုးမှာ မကျတတ်ဘူး။

သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ကျတော။ တွဲလည်း တွဲတော။ တွဲတယ်ဆိုတာ မိတ်လိုက်တာပေါ့။

ကိုသာစိန်တို့ကတော့ အိပ်ပျက်ခံပြီး စောင့်တယ်။ ဒါမှ တွဲတဲ့အချိန် မိအောင်ကောက်နိုင်တယ်။ ဖားကြောင်က နေရာတကာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ထန်းပင်ခြေရင်းက ထန်းရွက်ထန်းလက်ခြောက် တွေ့နားရော၊ ချုံပိတ်တွေနားရော၊ နောက်ပြီး တာလမ်းပေါ်မှာရော၊ နေရာတကာ တွေ့ပါတယ်။ အဲဒါပေမယ့် သူကမိုးသည်းမှ ကြိုက် တယ်။ မိုးဖွဲဖွဲလောက်ဆိုရင် သိပ်မကျတတ်ဘူး။ ဖားကောက်တယ် ဆိုပေမယ့် - ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ဘူး။ ဘယ် ကျသွားတဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အထာနဲ့ သူမှ။ ဟိုး အရင်တုန်းကတော့ ရေနံဆီ၊ ဒီဇယ်မီးတုတ်တွေနဲ့ ကောက်ကြတယ်။ ရွာအပြင်ဘက် ဘယ်ထောင့် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ယာခင်းပြင် ထဲမှာဆို မီးတုတ်တွေပွေးလို့ပေါ့။ အခုတော့ ဓာတ်မီး။ ဘက်ထရီမီးနဲ့ပဲ ကောက်ကြတော့တယ်။ ဓာတ်မီးအခွံကို ဘက်ထရီအိုးနဲ့ဆက်ပြီး သုံးကြတာပဲ။ ကိုသာစိန်မှာတော့ ကိုယ်ပိုင် ဘက်ထရီအိုး မရှိဘူး။ တစ်ညကို ငွေ အစိတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရတာ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆိုပြီး ငှားရတယ်။ အဲသည် ဓာတ်မီးနဲ့ ဖားကိုကြည့်ရတယ်။ ဖားကောက်ရင်း ဓာတ်မီး ထိုးတဲ့အခါ ခါးဘယ်လောက်က မထိုးရဘူး။ လက်ကို အပေါ်မြှင့်ပြီး မျက်လုံးနဲ့ တစ်တန်းတည်းလောက် လှမ်းထိုးပြီးမှ ဖားကိုကြည့်ရတယ်။ ဖားမျက်လုံးတွေက ပြောင်လက်လက် နီကျင် ကျင်နဲ့။ ဓာတ်မီးရောင်ထဲမှာ တန်းတိုးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သေချာ ကြည့်ရသေးတယ်။ ပုလင်းကွဲအစတွေ၊ နောက် ပရစ်တွေ၊ ဓားခုတ် ကောင်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ဖားနဲ့ဆင်တူရယ်။ မျက်လုံး

အနေအထားက နည်းနည်းမြင့်ပြီး ကြီးလည်းကြီးမယ်၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း အရောင်လည်း ထွက်တယ်ဆိုလျှင်တော့ အဲသည်နေရာ မသွားနဲ့တော့။ အန္တရာယ်။ အဲဒါ ပိုးကောင်ပဲ။ ခြေပဲ။ အလေ့အကျင့်ရှိတဲ့ ကိုသာစိန်တို့ကျ ဒါမျိုးဆို တန်းသိတယ်။ မသိလို့ဂရုမစိုက်လို့ကလည်း မရဘူးလေ။ မိုးတွင်း တစ်တွင်းဆိုလျှင် ကိုသာစိန်တို့ဣက အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တော့ သည်အန္တရာယ် ကြုံစမြဲပဲဥစ္စာ။

လိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ မိုးကိုမျှော်ကြည့်ရင်း ကိုသာစိန် ပါးစပ်က ပွပွလေး ဆုတောင်းတယ်။ မိုးရွာပါစေ၊ သဲသဲကြီးကို ရွာပါစေ၊ ကြယ်မြင်လမြင် ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးကိုတော့ အားနာနာနဲ့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

၂

ရွာလိုက်တဲ့မိုး။ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်နားမှ မလှဘူး။ ဒါပေမယ့် မဖွားချစ်နဲ့ ကလေးတွေရော၊ ကိုသာစိန်ပါ လုံးဝ စိတ်မပျက်ဘူး။ သိမ်းဆည်းစရာ ပစ္စည်းလဲ သိပ်ရှိတာမဟုတ်တော့ အေးအေးပဲ။ ကလေးတွေက ကျောက မိတ်ဖုတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး မိုးရေထဲ ပြေးထွက်တယ်။ မဖွားချစ်က ထဘီရင်လျားနဲ့ အိမ်အောက်ဆင်း တယ်။ ရေအိုးတွေကို တံစက်ကြောင်းအောက် လိုက်ချပြီး ရေခံတယ်။ ကိုသာစိန်ကတော့ ရွာတောင်ပိုင်းက ကိုလှကြီးတို့အိမ်ဘက် ထွက် သွားတယ်။ ဘက်ထရီအိုး ငှားရအောင်လို့လေ။ ကိုလှကြီးတို့က အိမ်ဆိုင်လဲ ရောင်းတယ်၊ ပဲပေး နှမ်းပေးလဲ လုပ်တယ်၊ ထန်းလျက် ဖောက်သည်လည်း လုပ်တယ်ဆိုတော့ ရွာမှာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း

နေနိုင်တဲ့ သူတွေပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ လူကလည်း လူလည်
လူပါးလေ။ ကိုလှကြီးတို့အိမ်ရောက်တော့ ကိုသာစိန် ကြွက်စုတ်ဖြစ်
နေပြီ။ ခြံဝကနေ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

'ကိုလှကြီး၊ ချို့ ကိုလှကြီး'

'ဟေ ဘယ်သူတုန်းက'

'ကျုပ်ပါဗျ သာစိန်ပါ။ ဘက်ထရီအိုး ငှားချင်လို့'

'အေး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေကွာ'

ကိုသာစိန် ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အံ့မယ် ကိုလှကြီး
တို့များ စိမ်ကျနေလိုက်တာ။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး
အရက်ခွက်နဲ့နှပ်လို့။ ကိုသာစိန် တံတွေးမျိုချလိုက်ရတယ်။ ကိုလှကြီး
မိန်းမအငယ် ယူလာတဲ့ ဘက်ထရီအိုးကို လှမ်းယူလိုက်ချိန်မှာပဲ
ကိုလှကြီးက သူ့ဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ

'အိုးကွဲလာရင်၊ အက်ဆစ်တွေမှောက်လာရင်တော့ မင်း
လျှော်ရမှာပဲ။ အိုးတစ်အိုးဆို ချေးကနည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး
ဖားကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်၊ ငါ့ကိုတော့ မပတ်နဲ့ဗျာ။ လှကြီး
မသိတာ သည်ရွာမှာ ဘာမှမရှိဘူးမှတ်'

သူ့ဘာသူပြောပြီး တဟားဟားနဲ့ သဘောကျနေလိုက်သေး
တယ်။ ကိုသာစိန် ခေါင်းပဲညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဘာမှ ပြန်ပြောမနေဘူး။
နာတာ မနာတာ ဘာမှသိတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အိုးငှားတာကိုတောင်
ကျေးဇူးတင်နေသေးတဲ့လူ။ အိုးယူပြီးပြန်အထွက်မှာ ကိုလှကြီးတို့
အိမ်အပေါက်ဝအရောက်၊ လှသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်တယ်။ ဖွားချစ်
အစ်ကို အောင်ခင်တို့၊ လှဖေတို့ လှသိုက်နဲ့တွေ့တယ်။ သူတို့လည်း
အိုးငှား လာတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖားကောက်ထွက်ဖို့ပြင်တယ်။ မိုးဆင်
 ပြီးလို့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ မီးကို ထိန်နေတာပဲ။ ကိုသာစိန် သိပ်
 သဘောကျသွားတယ်။ ကိုသာစိန်က ဆာလာအိတ်တစ်လုံးကို ခေါင်း
 မှာ ဆောင်း။ ဘယ်လက်က ဘက်ထရီအိုး၊ ညာလက်က ဓာတ်မီး
 ကိုကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းတယ်။ မဖွားချစ်က ထဘီရင်လျားနဲ့ပဲ
 ခေါင်းမှာ တဘက်စောင်အရုတ်ကလေး တစ်ထည်ပေါင်း၊ ဝါးဖတ်
 ဦးထုပ်ကို အပေါ်က ထပ်ဆောင်းထားတယ်။ ဖားထည့်ဖို့ ဆာလာ
 အိတ်တစ်လုံးလည်း ကိုင်လို့ပေါ့။ ကလေးငါးယောက်ကတော့ မိုး
 နည်းနည်းလုံတဲ့ ချောင်ထဲမှာ စုထိုင်ပြီးနေကြတယ်။ ကိုသာစိန်တို့
 ပြန်လာမယ်အချိန်လောက်မှန်းပြီး ရေနွေးတစ်အိုးတည်ထားဖို့ကတော့
 မှာစရာမလိုဘူး။ သူတို့သိပြီးသား။ မိုးကသည်းသည်း အပြင်ဘက်မှာ
 မှောင်လို့ မည်းလို့၊ ဖားအော်သံတွေကလည်း ဆူလို့ ညံ့လို့။

‘ဖွားချစ်၊ ငါ့နောက်က ထပ်ချုပ်လိုက်နော်’

‘အေးပါတော့၊ ကျုပ်များ အခုမှ လိုက်ဖူးတဲ့သူကျနေတာပဲ’

မီးက ရှေ့ကလူမှာပဲပါတော့ မှောက်က လူက ဘာမှမမြင်ရဘူး။
 ရှေ့ကလူရဲ့ ခြေလှမ်းကိုမှန်းပြီး လိုက်ရတာ။ ရှေ့ကလူကလည်း
 ကိုယ့်ခြေရင်းကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှေ့ကို မျှော်ထိုးပြီးမှ ဖားကြည့်ရ
 တယ်။ ဒါမှ လမ်းသာတယ်။ နို့မို့ဆို အလွန်အန္တ ရာယ်များတဲ့အလုပ်၊
 ဖားကိုလိုချင်တာက ကိုယ်ချည်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ယာပြင်
 ထဲမှာ ဖားကောက်ရင် ဘယ်ပိုးကောင်တွေ့တွေ့ ဖားကောက်သူတွေက
 မသတ်ဘူး။ အချင်းချင်း သတ်ပေးကြတယ်။ ဒါပဲ။

ရွာတောင်ဘက် ကွင်းစပ်နားရောက်တော့ ကိုသာစိန် ခဏ
 ရပ်တယ်။ ခါးပိုက်ထဲက ဆေးလိပ်နဲ့ မီးခြစ်ကိုယူပြီး ဆေးလိပ်ကို

ပွာလိုက်တယ်။ ဓာတ်မီးကို ဟိုသည်စေပြီး ထိုးကြည့်တယ်။ မိုးအခြေ
အနေကိုလည်းကြည့်တယ်။ မိုးကမည်းနေတုန်း။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း
ပွဲချင်လာတယ်။ လောကလည်း တိုက်လာတယ်။ ဒါဆို ဖားက
ကွင်းထဲမှာ မနေတော့ဘူး။ သစ်ရွက်တွေအောက်၊ ချုံစပ်တွေအောက်၊
ထန်းပင်ခြေလောက်တွေမှာ ဝင်ခိုတော့တာ။ ဖားက လေကိုကြောက်
တယ်။ ကိုသာစိန် ဘယ်ဘက်ကို ချိုးလိုက်တယ်။

အစဦးဆုံးတွေတဲ့ဖားကို မင်္ဂလာဦးဖားလို့ ခေါ်လေ့ခေါ်ထ
ရှိကြတယ်။ အဲသည် မင်္ဂလာဦးဖားကြီးလျှင် သည်ည ဖားသေချာပေါက်
များများရမယ်။ မင်္ဂလာဦးဖားက ဖားလက်တက်လို့ ဖားပေါက်စ
မျိုး ဖြစ်နေလျှင် သိပ်ပြီး လာဘ်မကောင်းတတ်ဘူး။ အဲသည်ထက်
ပိုဆိုးတာက စေ့ချင်း ပိုးကောင်ကို တွေ့လျှင်ပဲ။ ဒါဆို ဆက်သွားမနေ
နဲ့တော့။ အိမ်ကိုသာ ပြန်။ အန္တရာယ် မီးနိပ်။ သည်အရပ်မှာ
ဖားကောက် တဲ့သူတိုင်း ဒါတွေ အယူရှိကြတယ်။

ဟော တွေ့ပြီ။ ကိုသာစိန် ဓာတ်မီးကိုမြှင့်ပြီး ကစားကြည့်လိုက်
တယ်။ ရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ၊ သစ်ရွက်တွေကြားက လက်ခနဲ
လက်ခနဲ။ သေချာအောင် ထွပ်ကြည့်တယ်။ သေချာပါဝါတယ်။ ဒါ
ဖား။ ကိုသာစိန် ပန်းပေါ်ကကျော်ကြည့်နေတဲ့ မပွားချစ်ကလဲ
အတည် ပြုလိုက်တယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ကံ ကျွပ်သွားကောက်လိုက်မယ်'
ပြောပြောဆိုဆို မပွားချစ်ထွက်ပြီး ကောက်လိုက်တယ်။
'ဖားအိုင်းကြီးတော်ရှေ့၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး'
ဝမ်းသာအားရ မပွားချစ်က အော်လိုက်တယ်။ ကိုသာစိန်လဲ
အနားရောက်လာတယ်။

'အေး ဟုတ်သားဟ၊ မင်္ဂလာဦးဖားကတော့အဆင်ပြေပြီဟေ့'

အဲသည် ရှုံ့စပ်နားကပ် နောက်ထပ် ဖားလေးကောင် ထပ်ရ သေးတယ်။ မိုးက ပွဲနေရာကနေ တဝေါဝေါရွာချလာတယ်။

'ဖွားချစ်ရေ၊ မိုးသည်းလာပြီ၊ တာပေါတက်ကြရအောင်'

ယာခင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ကားလမ်းမပေါ်အရောက် ခပ်သုတ် သုတ် လျှောက်ကြတယ်။ သူတို့လို မီးရောင်တွေလည်း တာဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ မိုးသည်းလျှင် တာပေါမှာ ဖားအလွန်မြူးတာ။ ကောက်လို့ကို မနိုင်ဘူး။ ဟိုနားတစ်ကောင်၊ ဟိုနားတစ်ကောင်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း မဖွားချစ် အိတ်တစ်ဝက်လောက် ရတယ်။ ဒါဆိုသေချာပြီ။ အနည်းဆုံး သုံးပိဿာလောက်တော့ရပြီပေါ့။ နိုက်နိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတဲ့ကြားက လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေနဲ့ ဧဗ္ဗျ ဧရာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပျော်လွန်းလို့မမောနိုင်ကြဘူး။ ဒီလောက်ဆို တစ်ပတ်စာ ဆန်အတွက် မပူကြရတော့ဘူးပေ။

တာစပ်တစ်နေရာရောက်တော့ ကိုသာစိန် ခြေလှမ်း တုန်ခန် ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်က မဖွားချစ်လဲ အသာကပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကိုသာစိန် ဓာတ်မီးသွားရာကို လိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အမယ်လေး၊ ပိုးကောင်ကြီး။ ခြေပွေးကြီး။ ယောက်ျားကြီး လက်ကောက်ဝတ်လောက် ရှိတယ်။ ကိုသာစိန်တော့ မသိဘူး။ မဖွားချစ်တော့ ကြက်သီးပျန်းခနဲ ထသွားတယ်။ ကိုသာစိန် လက်မောင်းကိုလည်း ယောင်ပြီး လှမ်းဆုပ်လိုက်သေးတယ်။ ပိုးကောင်ကြီးက ဖားကို မျိုနေတာ။ ဖားကကြီးတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ မျိုလို့မရဘူး။ ခေါင်းပိုင်းက ခြေပါးစပ် ထဲ ရောက်နေပြီ။ အပြင်ဘက်မှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပဲ မြင်ရတော့

တယ်။ မြွေကြီးကတော့ ငြိမ်ပြီး မျိုနေဆဲပဲ။ ဖားခြေထောက်လေးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်လို့။

ကိုသာစိန် ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး တာပေါ်ထက် တယ်။ တူရုဘက်ကလာနေတဲ့ ဖားကောက်သမားတွေဘက်ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်တယ်။

‘ဟေး၊ တာဘေးထနောင်းမင်အောက်နား မသွားကြနဲ့ဟေ့၊ တာပေါ်သာ ထက်သွားကြ’ ကြားတဲ့သူတွေက ပြန်အော်ကြတယ်။

‘အေး ဟေ့၊ အေး’

ဒါဆို ဘာတွေ့တယ်ဆိုတာ ပြောစရာမလိုဘူး။ အချင်းချင်း သိကြပြီသား။

၃

ကောက်ရင်း ကောက်ရင်း ဖားအိတ်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေးလာ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုသာစိန် တစ်လှည့်ထမ်းပြီး မဖွားချစ်က မီးကိုင်တယ်။ အချိန်က မနည်းလှတော့ဘူး။ အေးလွန်းလို့ လက်တွေ လည်း ပဲကြီးရေစိမ်လို ပွနေကြပြီ။ ကိုင်လို့ကိုင်မှန်း ထိလို့ထိမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

‘ပြန်ကြရအောင် ဖွားချစ်ရာ၊ မီးရောင်လဲ နည်းပါပြီ၊ ဒီကွင်း ထဲမှာ ငါတို့လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်’

‘အင်းပါ၊ ကျုပ်လဲ ချမ်းလွန်းလို့၊ တော်ကို ပြောမလိုဘဲ’

ရွာအနောက်တက်က ယာခင်းတွေဘက်ကနေ ရွာဘက် ပြန် လှည့်ကြတယ်။ မဖွားချစ်က မနက်မှာ ရောင်းရမယ့် ဖားတွေ၊ ရလာမယ့် ငွေတွေကို စိတ်တွက်တွက်နေရင်းက လျှောက်လိုက်လာ

တယ်။ ကိုသာစိန်ကတော့ ကိုလှကြီးကို ဖားတွေသွားပို့ပြီးရင် ကိုလှကြီးသောက်တဲ့ ဘီအီးတစ်ပိုင်းလောက်ဝယ်၊ အိမ်ကျ ဖား ဝမ်းတွင်းသားလေးနဲ့ မြည်းလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အတွေးထဲမှာ ဟန်ကိုကုသလို့။

'အမေ့' မဖွားချစ် လွတ်စနဲ့ အော်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ဘက်ထရီအိုးလည်း လွတ်ကျသွားတယ်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့ ခလုတ် တိုက်မိတာကိုး။ ဓာတ်မီးရောင်လည်း ပျောက်သွားပြီ။ မှောင်လိုက်တာ ဘာမှကို စမ်းမရဘူး။

'နဲ့ နံနိုင်းလွန်းလှချည်လား ဖွားချစ်ရာ၊ နင့်နယ်'

'ကျုပ်လဲ ခလုတ်တိုက်တာကိုးတော့၊ တော့မလဲ ငေါက်ဖို့ပဲ သိတယ်'

ကိုသာစိန် ဖားအိတ်ကို အသာချပြီး အမှောင်ထဲမှာ အိုးကို လိုက်စမ်းမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုးက ရွဲနစ်နစ်ကြီး။ အနံ့စူးစူးလည်း ထွက်လာတယ်။ ကိုသာစိန် လက်ကိုပြန်ရုပ်ပြီး လျှာနဲ့တို့ကြည့်တယ်။ ချဉ်လိုက်တာ သွားပြီ၊ အိုးတော့ ကွဲပြီ။ 'တောက်' တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်တယ်။

ကိုလှကြီး မျက်နှာကိုလည်း သွားမြင်လိုက်တယ်။ စိတ်တိုတိုနဲ့ မဖွားချစ်ကိုလည်း ပိတ်ကန်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။

'အိုးကွဲပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား'၊ မဖွားချစ်က သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ ဆိုပြီး မသက်မသာ ညည်းသူတယ်။ ပါးစပ်က "တဖျစ်ဖျစ်နဲ့။ ကိုသာစိန် ကတော့ ဘာမှကို မပြောတော့ဘူး။ အိုးကွဲနဲ့ ဓာတ်မီးကိုအွဲ၊ ဖားအိတ်ကိုထမ်း၊ ရွာဘက် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ မြေလှမ်းတွေက တော့ လေးကန်လို့ပေါ့။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။ အိမ်မှာ အကြီးမတစ်ယောက်ပဲ ရေနေ့အိုးတည်ပြီး မီးလုံနေတာတွေ့ရတယ်။ မိုးကလည်း တိတ်နေပြီကိုး။ အကြီးမက ဖားတွေ ရေနေ့ဖျော့ဖို့ ဖားအိတ်ဆီကို လှမ်းတယ်။

‘ဟယ်၊ ဖားတွေအားကြီးပဲတော့’

ရွှင်မြူးခမ်းသာတုန်တုန်နဲ့ ဖားအိတ်ကို ပြည်ဖို့လုပ်နေတဲ့ သမီးကို မဖွားချစ်က လှမ်းငေါက်လိုက်တယ်။ ဘာမှ မသိတဲ့ ကလေးမကဲတော့ မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်နဲ့။ ကိုသာစိန်က တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်၊ ရေစိုပုဆိုးကိုလဲတယ်။ ပြီးတော့ ထရုံထောင့်က ကလေးတွေအိပ်တဲ့ဘေးမှာ ငူငူကြီးသွားထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ပဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာရွိုက်နေတော့တယ်။

၆

မကြာခင် ရောင်နီလာပြီး မိုးလင်းတာပါပဲ။ ကိုသာစိန်ကတော့ မွေးလိုက်ရတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး။ ဖန်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး ဖားတွေဖျောနေတဲ့ မဖွားချစ်နဲ့ အကြီးမဆီ သွားမလို့ လုပ်တုန်းအိမ်ရှေ့က လှသံကြားရတာပါပဲ။ ဘယ်သူရှိမတုန်း ကိုလှကြီးပေါ့။ အောင်မယ်၊ ဘာသားချောက အမွှေးထည်နဲ့ မိုးတိတ်နေတာတောင် လက်ထဲက ထီးကပါလိုက်သေး။ ပါးစပ်မှာ အဖြူတစ်လိပ်ခဲလို့။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။

‘ဘယ်လောက်များ ရှကြတုန်းကွ၊ သည်အချိန်ထိ ဖျောနေရတုန်း ဆိုရင် ညက မင်းတို့အတော်ရမယ်’

ကိုသာစိန် ဘယ်စကားကို ဘယ်လိုစရာမှန်း မသိသေးဘူး။
မဖွားချစ်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြတယ်။
ကိုလှကြီးက ဖားတွေကို ကြည့်နေတာမို့ မသိလိုက်ဘူး။

'ညက ဖားတော့ရပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်'

အသံကြားမှ ကိုလှကြီး ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုတွန့်ပြီး လှည့်ကြည့်
တယ်။ ပြီးနေတဲ့မျက်နှာလည်း နည်းနည်းတည်သွားတယ်။

'ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်တုန်းကွ'

'ခင်ဗျားအိုး၊ အိုး ကွဲသွားတယ်ဗျ'

'ဘာ ဘက်ထရီအိုးကွဲသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ခွကျတယ်ကွာ၊
ငါ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို မငှားချင်တာ၊ အိုးတစ်လုံးကို ဈေးက
နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ငါ့အိုးက အသစ်'

မဖွားချစ် နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ပြီး မဲလိုက်တယ်။ မနှစ်က
ငှားသုံးခုတာလည်း သည်အိုးပါပဲ။ ကိုသာစိန်ကတော့ ခေါင်းကြီးငဲ့လို့။

'ကဲ ဒါဆို မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြော'

'ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူးဗျာ'

'အိုကွာ၊ မသိလို့ရမလားကွ၊ ကဲ ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ အဲ မင်းတို့
ဖားက ဘယ်လောက်ရှိမလဲ' စကားရပ်ပြီး ဖားပုံကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်တယ်။

'အင်း ဒါဆို ငါးပိသာလောက်တော့ရှိမယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်
မင်းတို့နဲ့ငါက တစ်ယောက် တစ်ဝက်၊ မင်းတို့နှစ်ပိသာခွဲ၊ ငါ
နှစ်ပိသာခွဲ၊ ခုတစ်ပိသာကို တစ်ရာငါးဆယ်ဈေးကွာ၊ နှစ်ပိသာခွဲ
ဆိုတော့ သုံးရာနဲ့ ခုနှစ်ဆယ်ငါးကျပ်၊ ငါ့အိုးက ငါးရာတောင်
ပေးရတာကွ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဖားတွေ ငါ့ဆီအကုန်ပေးလိုက်၊ ငါက

မင်းတို့ဆီမှာ ရစရာ အင်း တစ်ရာအစိတ်ကျန်တယ်၊ ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ၊
ငါက မတရား မလုပ်ပါဘူးကွ၊ မင်းတို့လဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုမှ
မိုးဦးကျစေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ နောက် အိုးလိုလဲ ငါ့ဆီလာယူ၊
ဒီလိုပဲ နှိမ်သွားလိုက်၊ ပြီးတာပါပဲ'

မဖွားချစ်က တစ်ခုခု ပြောမလို့ ပါးစပ်ပြင်တုန်းရှိသေး။
ကိုသာစိန်က ခေါင်းကိုမော့ပြီး ကျေးဇူးသိပ်တင်တဲ့လေသံနဲ့။

'ခင်ဗျား ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊
မတော်လို့ လွတ်ကျတာပါဗျာ'

ကိုသာစိန် စကားကြားတော့ ကိုလှကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ဟိုး
ဝင်လာကာစတုန်းကလိုပဲ ပြန်ပြီးသွားတယ်။ မဖွားချစ်ကတော့
ငိုချင်သွားတယ်။ ဖားတွေကို တစ်ကောင်တောင်မချန်ဘူး။ အကုန်
သိမ်းကျုံးထည့်ပြီး ကိုသာစိန်က ထမ်းတယ်။ ကိုလှကြီးက နောက်က
ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ်နဲ့ လိုက်သွားတာပါပဲ။ သည်မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး မဖွားချစ် မျက်ရည်ဝဲလာတယ်။ အကြီးမကတော့
သူကိုယ်တိုင် ရေခဲနွေးပေးလိုက်ရတဲ့ ဖားတွေကို နှာမျောစိတ်နဲ့
ကြည့်နေလေရဲ့။

မဖွားချစ် မျက်စိထဲမှာတော့ ညတုန်းက လက်ကောက်ဝတ်
လောက်ရှိတဲ့ မြွေကြီးက ဖားကိုမျိုးနေတာ ပြန်မြင်နေတော့တာပါပဲ။

ပျောက်ဆုံးသွားသော အဖြူရောင် အလင်းတန်းများ

အလုပ်ခန့်စာကိုကြည့်ပြီး ခင်လေး ငိုငင်နေမိသည်။ တာဝန်ကျသည့်
ရွာက ပျဉ်းမမြိုင်တဲ့။ မြို့နဲ့ဆို မိုင် ၂၀ ခန့်ဝေးသည်။ ရေလမ်းခရီးသာ
ရှိသည်မို့ ရေကြောက်တဲ့ ခင်လေးအဖို့ ပိုလို့ စိတ်ပျက်သွားသည်။
အဆိုးဆုံးက မေမေ့ကို မခွဲနိုင်ခြင်းပင်။ ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက
ခင်လေးတို့ မောင်နမင်းပေညာဏ်ကို မိခင်မေတ္တာအပြည့်နှင့် ပြုစု
ယုယခွဲသော မေမေ့ကို ခင်လေး ခွဲမသွားရက်ပါ။ မမကြီးနှင့် မမ
လတ်တို့ လက်ထပ်ပြီး အသီးသီး အိမ်ခွဲစဉ်က မေမေ မျက်နှာမကောင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခု ခင်လေးက ခွဲထွက်ဦးမည်ဆိုတော့။

'ပညာဒါနဆိုတာ အလှူထဲမှာ မွန်မြတ်တဲ့အလှူပဲ သမီး၊
ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက်ပေမယ့် စေတနာထားတတ်ရတယ်၊ မြို့ပေါ်
ကျောင်းက ကလေးတွေအတွက် ပညာရေးဝန်ထမ်းတွေ ပေါ်ပေမယ့်
သမီးသွားရမယ့် ပျဉ်းမမြိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ အမှန်လိုအပ်နေတာပါ။

ပျောက်ဆုံးသွားသော အဖြူရောင် အလင်းတန်းများ

အလုပ်ခန့်စာကိုကြည့်ပြီး ခင်လေး ငိုငိုနေမိသည်။ တာဝန်ကျသည့်
ရွာက ပျဉ်းမမြိုင်တဲ့။ မြို့နဲ့ဆို မိုင် ၂၀ ခန့်ဝေးသည်။ ရေလမ်းခရီးသာ
ရှိသည်မို့ ရေကြောက်တဲ့ ခင်လေးအဖို့ ပိုလို့ စိတ်ပျက်သွားသည်။
အဆိုးဆုံးက မေမေ့ကို မခွဲနိုင်ခြင်းပင်။ ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက
ခင်လေးတို့ မောင်နှမငါးယောက်ကို မိခင်မေတ္တာအပြည့်နှင့် ပြုစု
ယုယခဲသော မေမေ့ကို ခင်လေး ခွဲမသွားရက်ပါ။ မမကြီးနှင့် မမ
လတ်တို့ လက်ထပ်ပြီး အသီးသီး အိမ်ခွဲစဉ်က မေမေ မျက်နှာမကောင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခု ခင်လေးက ခွဲထွက်ဦးမည်ဆိုတော့။

'ပညာဒါနဆိုတာ အလှူထဲမှာ မွန်မြတ်တဲ့အလှူပဲ သမီး၊
ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက်ပေမယ့် စေတနာထားကတ်ရတယ်၊ မြို့ပေါ်
ကျောင်းက ကလေးတွေအတွက် ပညာရေးဝန်ထမ်းတွေ ပေါ့ပေမယ့်
သမီးသွားရမယ့် ပျဉ်းမမြိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ အမှန်လိုအပ်နေတာပါ။

မေမေ့အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ မောင်မောင်နဲ့ ငယ်လေးလဲ ရှိသားပဲ'

မေမေ့ စကားထဲက မေမေ့ဆန္ဒကို ခင်လေး သိလာရသည်။ စင်စစ်တော့ ခင်လေး မသွားချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် မေမေက ခင်လေးတို့ အပေါ် မိခင်မေတ္တာအပြည့်နှင့် တာဝန်ကျေခံသော မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ သည်တော့ ခင်လေးကလည်း 'လူ့ဘုံဌာန၊ ဤ ခလာကဌ၊ ဘာကိုလက်ယာ၊ မိကို လက်ဝဲ၊ အမြဲဆောင်ရွက်၊ ပခုံး ထက်တွင်၊ တင်လျက်လုပ်ကျွေး၊ မပြတ်မွေးလည်း၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ဆိုင်၊ မကုန်နိုင်ဘူး' ဟူသော ဆုံးမစာလိုပင် ဆပ်မကုန်သော မိဘကျေးဇူးတွေ ထဲမှ မေမေ့ဆန္ဒ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပြည့်ဆည်းပေးသောအားဖြင့် ပျဉ်းမမြိုင်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

ခရီးသည်တင် ပဲ့ထောင်က ပျဉ်းမမြိုင်အထိမရောက်။ တိုးမြစ်ကမ်းဘေး မြေယာကုန်းရွာတွင် စက်သပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ခင်လေးနှင့်အတူ ခရီးသည် သုံးဦး ဆင်းသည်။ စောစောကပင် စကားစပ်ထားသည်မို့ သူတို့အကူအညီကို ခင်လေး ယူရတော့မည်။ သားသမီးတွေကို အရိပ်ကြည့်နေတတ်သည့် မေမေက သူလိုက်ပို့မည်ဆိုစဉ်က 'ခင်လေး လူကြီးဖြစ်ပြီ မေမေ၊ ကလေးတစ်ယောက်လို မေမေ့ကို နဲ့ နေလို့ရမှာ မဟုတ်တော့တဲ့အတူတူ မေမေလဲ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ခင်လေး သတ္တိ ရှိရှိ တစ်ယောက်တည်း သွားတော့မယ်' လို့ မေမေ စိတ်မပူအောင် ပြောခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ခင်လေး အားငယ်နေသလိုပင်။ ရွာကို

အကြောင်းမကြားဘဲ စွတ်စွတ်ထွက်လာမိတာ ခင်လေး စိတ်ပင်ပန်းဖို့ ဖြစ်နေသည်။

'ဆရာမ၊ လာ လာ၊ ဒီလမ်းအတိုင်း ရွာထဲလျှောက်ပြီးမှ ပျဉ်းမမြိုင်ချောင်းရိုးကို ရောက်မှာ၊ အဲဒီကနေ လှေနဲ့သွားရဦးမယ်၊ လှေကြုံတော့ ရှိတတ်ပါတယ်၊ ဆရာမက ရွာကို မပြောထားဘူးလား၊ သိရင် လာကြိုကြမှာပေါ့'

ခရီးဖော်အဒေါ်ကြီးက ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း တောင်းကြီး ရွက်ထားသည့်ကြားက ခင်လေး ဆွဲခြင်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

'နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်၊ ခင်လေး နိုင်ပါတယ်၊ ဟို ခင်လေးက ရေကြောက်တယ်၊ မိုးရွာရင် ပိုကြောက်တယ်၊ ပညာရေးမှူးရုံးကို သတင်းပို့ပြီးသားဆိုတော့ ဒီနေ့ မိုးလဲပြတ်တာနဲ့ နက်မြန် ကျောင်းဖွင့် အမိ ထွက်လာမိတာပါ၊ ရွာကို အကြောင်းကြားချိန် မရပါဘူး'

ခရီးဖော်များနှင့် စကားပြောရင်း ရွာတွင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ၁၀ မိနစ်ခန့်လျှောက်မှ ချောင်းရိုးကျဉ်းလေးတစ်ခုကို လှမ်း မြင်ရသည်။

'မိုးတွင်းတော့ ရေပြည့်လို့ ပျဉ်းမမြိုင်အထိ သွားလို့ရတယ်၊ နွေမှာ ရေတိမ်တော့ တချို့ နေရာတွေ လှေကိုဆင်းတွန်းရတယ် ဆရာမရဲ့၊ ဟော့ဟိုမှာ ပျဉ်းမမြိုင်က ကြွက်ဖြူလေ၊ ဆရာမ သူ့ လှေနဲ့လိုက်သွားပေတော့၊ ဟော့ ကြွက်ဖြူ၊ ကြွက်ဖြူရေ'

အဒေါ်ကြီး၏ ခေါ်သံကြောင့် ချောင်းရိုးထဲရှိ လှေပေါ်မှ ကလေးတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်၍ လှေကို ကမ်းကပ်လိုက်သည်။ အသက် ၁၂ နှစ်ခန့် ပါးဖောင်ဖောင်။ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံး

ကျစ်ကျစ်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်၊ ပြီးသားလေးဆိုလျှင် အတော့်ကို လှမယ့်ကလေး။ ကျေးလက်မှာတောင် ခေါင်းနီနီ စုတ်ဖွားဖွားကလွဲရင် ရုပ်ရည်သန့်သည့် ကလေးတစ်ယောက် ပြစ်သည်။

‘ဟောဒီမှာ နင်တို့ရွာက ဆရာမ လာတယ်၊ နင့်လှေခုံ ခေါ်သွားလိုက်’

အဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်နှင့် ကမ်းပေါ်ခုန်တက်ပြေးလာ ပြီး ခင်လေးအိတ်နှင့် ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူသည်။

‘သွားမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အဒေါ်ကြီးကို ခုတ်ဆက်၍ လှေပေါ် မထိုင်တတ် ထိုင်တတ်နှင့် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ လှေက လှုပ်ခါသွားသည်နှင့် ခင်လေး ကြွက်ဖြူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာမရဲ့’

အားပေးပြီးနှင့် တုံ့ပြန်သော စကားသံနှင့်အတူ လှေကို ကမ်းမှ ခွာသည်။ ပြီးလိုက်မှ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်သွားတာတွေ့ရ သည်။ ကြွက်ဖြူက လှေကို ကမ်းဘက်မှ ကပ်၍ လှော်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၍ ခင်လေး စကားစလိုက်သည်။

‘မင်း ကျောင်းမနေဘူးလား’

‘ကျွန်တော် စတုတ္ထတန်းတက်ရမယ် ဆရာမ၊ ဒီနှစ် ကျောင်း ခန့်မိုးဖို့နဲ့ ခုံတွေပြင်ဖို့ ကျောင်းအပ်ခ ၅၀ ပေးရတယ်၊ အဲဒါ အပေး က ပေးစရာမရှိသေးတာနဲ့ မအပ်ရသေးဘူး။ ကျောင်းကတော့ နက်ဖြန်ဖွင့်တော့မှာ၊ ဆရာမကြီးရော ဆရာလေးရော ရောက်နေပြီ ဆရာမက အခုမှ အသစ်ပြောင်းလာတာနော်’

'အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းနာမည် ကြွက်ဖြူနော်၊ ကျောင်းနာမည် ရော'

'ဒီအတိုင်းပဲ ဆရာမ'

'လူက ဖြူဖြူလေးဆိုတော့ နာမည်နဲ့လိုက်ပါတယ်၊ မင်းအဖေ ရော ဘာလုပ်လဲ'

'အဖေသေတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆရာမရဲ့၊ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမလေးယောက်ရှိတယ်၊ မိလုံးက အဖေသေတော့ မွေးစလေးပေါ့၊ ခုတော့ သူ့လဲနှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ အမေက ရွာထဲမှာ ဈေးရောင်း၊ ကောက်စိုက်၊ ပဲနှုတ် အစုံလုပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဝိုင်းလုပ်တယ်၊ ဒီထဲကပဲ စားနေရတော့ ကျောင်းအပ်ဖို့မရှိသေးဘူးပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ခင်စန်းကလဲ တတိယတန်း တက်မှာဆိုတော့ တစ်ယောက်ပဲနေတဲ့ အဲဒါ ခင်စန်းဖြစ်မလား၊ ကျွန်တော်ဖြစ်မလား မသိသေးဘူး'

ကြွက်ဖြူက လှော်တက်ကို အားစိုက်၍ ခတ်လိုက်သည်။ လှေဦးသည် ငြိမ်နေသောရေပြင်ကို ဦးထိုး၍ ခွဲထွက်သွားသည်။ ရေပြင်သည် ရှုပ်တိုက်ပြေးလာသော လှေအရှိန်ကြောင့် ဘယ်ညာ တစ်ဝိုက် လှိုင်းဂယက်တွေ မြေထွက်ကုန်သည်။ ကြွက်ဖြူစကားသံများက ခင်လေး နှလုံးသားကို လာမှန်နေသည်။ ကရုဏာစိတ် လှိုင်းဂယက်က ကြွက်ဖြူတို့မိသားစုအပေါ် သက်ရောက်မိသည်။ အမေချင်းကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သားသမီးငါးယောက်၏ ပညာရေးအတွက် မေမေသည် ဖေဖေ ပင်စင်လစာနှင့် သူ့ ဝန်ထမ်းလစာတို့ဖြင့် ခင်လေးတို့ အားမငယ်အောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ဖြူစင်ယဉ်ကျေးအောင် ပဲ့ပြင်ခဲ့သည်။ မေမေ့ကို ခင်လေး လွမ်းမိပါသည်။

'ရှေ့ကဟာ စာသင်ကျောင်းလေ ဆရာမ'

ကြွက်ဖြူအသံကြောင့် အတွေးတို့ လွင့်သွားသည်။

'ဆရာမကြီးက ဘယ်မှာနေလဲ'

'ဆရာမကြီးက ရွာထဲမှာနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နီးပါတယ်'

'အေး ဆရာမကြီးဆီ သွားကြမယ်လေ'

ကြွက်ဖြူက လှေကို ကျောင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ကပ်လိုက်သည်။ လှေပေါ်ကအဆင်းတွင် ခင်လေး သတ်မပြုမိခဲ့သော ပလိုင်လေး တစ်ခုကို လှေထဲမှ ကြွက်ဖြူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က ဟင်းစားလိုက်ရှာတာ ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမ ပစ္စည်းတွေ ပေးလေ'

အိတ်တွေ၊ ခြင်းတွေ၊ ပလိုင်တွေသိမ်းကျုံးသယ်ယူ၍ ကြွက်ဖြူက ရှေ့မှ သွက်သွက်လျှောက်သည်။

'ဆရာမအသစ် ပါလာတယ်လေ'

တွေ့သမျှလှတွေ့လည်း သတင်းပေးလိုက်သေးသည်။ ကလေးတစ်ခု ပြေးလာကာ ခင်လေး ကိုင်စရာမရှိ၍ ကိုင်ထားသော အနွေးထည်နှင့် ထီးကို တောင်းယူပြီး အကူလိုက်လာကြသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသော ကြွက်ဖြူကို ကြည့်၍ ခင်လေး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရှေ့ကဟင်းနှစ်ခွက်ကို ကြည့်၍ ခင်လေးပြုံးမိသည်။ မနက်ကတည်းက ဆရာမကြီးအိမ်တွင် ခင်လေးကို လာနှုတ်ဆက်သူများနှင့် စည်ကားနေသည်။ ဆရာမကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက်အပြီးတွင် တစ်ယောက်

တည်းဖြစ်သော ဆရာမကြီးနှင့် အတူနေရန် ခင်လေး ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ဆရာကိုမိုးဝေမှာ ကျောင်းနားက အိမ်တစ်အိမ်တွင်
နေသည်ဟု သိရသည်။ မကျေးရွာလူကြီးများနှင့်အတူ ဆရာကိုမိုးဝေပါ
လာရောက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။

သူစိမ်းတွေအလယ် ရောက်နေသော်လည်း ခင်လေး အားမငယ်
တော့ပါ။ ညနေစာစားဖို့ မေမေ ချက်ပေးလိုက်သော ဟင်းချိုင့်တွေ၊
ပုလင်းတွေ ပြင်နေချိန်မှာတော့ ဒီဟင်းနှစ်ခွက်က ရောက်လာသည်။
ငရုတ်သီးတွေ ရဲနေအောင်ထောင်းထားသည့် ငါးပိရေထောင်းတစ်ခွက်၊
ငါးမျိုးစုံ ရေချိုဟင်းတစ်ခွက်၊ တက်လာကတည်းက ကြွက်ဖြူတို့
အမေလေဟု ဆရာမကြီးက ပြော၍ ခင်လေး သိထားခဲ့သည်။

'ဆရာမကြီးနဲ့ဆရာမလေးဖို့ ဟင်းလာပို့တာ'

'ဟင်းတွေရှိတယ် မမြေမေ၊ ကလေးတွေစားဖို့ ပြန်ယူသွား'

ဆရာမကြီးက ဟင်းခွက်တွေ ပြန်ပေးနေသည်။ လူဆင်းရဲ
ပေမယ့် စေတနာမဆင်းရဲသော ဒေါ်မြမေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူး၍
ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဟာ မနက်က ကြွက်ဖြူရှာလာတဲ့ ငါးဟင်းစား
တွေ ဖြစ်မှာပဲ။ သူတို့လျှောက်စားပြီး ခင်လေးတို့ဆီပို့တာနေမှာပါ။
အတွေးတွေနှင့်အတူ ခင်လေးက

'ဒေါ်မြမေ ငါးပိရေထောင်းက ပွေးနေတာပဲ။ ခင်လေးက
ငါးပိကြိုက်တယ်၊ ဒီမှာ ဆရာမကြီးအတွက် ခင်လေးဟင်းတွေ
ရှိပါတယ်၊ ဒီငါးဟင်းတွေ ပြန်ယူသွားပြီး ကလေးတွေ ကျွေးလိုက်နော်'

ခင်လေးက ငါးပိခွက်ကိုယူ၍ ငါးဟင်းပန်းကန်ကို ပြန်ပေး
လိုက်သည်။ စင်စစ် ခင်လေး ငါးပိမကြိုက်ပါ။ ငရုတ်သီးအပေါ်လည်း
မစားနိုင်ပါ။ ဒေါ်မြမေ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြု၍ ငါးပိခွက်ကို

ယုထားလိုက်ခြင်း ြစ်သည်။ ဒေါ်မြမေကတော့ ဟင်းခွက်ကလေးကို ကိုင်ကာ သူ့အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်သွားသည်။

'မမြမေဟာ အာဂမိန်းမပဲ ခင်လေးနွယ်၊ ကလေးလေးယောက် နဲ့ ကွန်ခဲတာ၊ သူ့ဘာသာသူ ရုန်းကန်ရှာဖွေတယ်၊ မုန့်လဲရောင်းတယ်၊ ကောက်စိုက်၊ ပဲနုတ် ရွာကဲမှာရှိသမျှ လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ် အကုန်လုပ်တာ၊ ကြွက်ဖြူကလဲ အားကိုးရပါတယ်၊ သူ့ကလေးတွေက ရုပ်ကလေးတွေ သန့်တယ်၊ မအေက စာကို အားပေးတော့ ကြီးစားကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ ပင်ပန်းလှပါပြီ'

ဆရာမကြီးက ဒေါ်မြမေအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပြောပြပါသည်။ ခင်လေး၏ ပျဉ်းမမြိုင်ခရီးတွင် စတွေ့ခဲ့သော ကြွက်ဖြူနှင့် မိသားစုကို ခင်လေး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။ မေမေ့ဆီ စာရေးရင်တော့ ကြွက်ဖြူအကြောင်းတွေ ပါမည်၊ ခင်လေးဆုံးဖြတ်ချက်တွေပါမည်၊ နောက် မေမေ ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်။

+ + +
'ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်လေးနွယ်၊ ဆရာမကတော့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမကြီးတို့အတွက် အားတက်စရာပါ၊ ဆရာမကြီးတောင် ဒီ အကြောင်း မသိဘူး၊ သိထားရင်လဲ ကြွက်ဖြူတော့ ကျောင်းနတ် မခံနိုင်ဘူး၊ ဆရာမကြီး ထားမှာပါ'

'ခင်လေး မနေ့က ကြွက်ဖြူလှေနဲ့လိုက်လာရင်း သိတာပါ၊ ကလေးကို မြင်ကတည်းက ပညာတတ်စေချင်တာ၊ မနေ့ညနေက

သူတို့မိသားစုအကြောင်း သိရတော့ ခင်လေး ကူညီချင်လို့ပါ။ နို့ဖို့ ဆိုရင် တစ်ယောက်ပဲ ကျောင်းနေနိုင်မှာ'

'ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိလဲ ဒီလိုပဲ လုပ်မိမှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ကြွက်ဖြူနဲ့ ခင်စန်းက စာတော်တယ်ဗျ။ လက်ရေးတွေလဲ လှကြတယ်။ သူတို့အတွက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေတော့ ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်'

ဒီမနက် ကျောင်းလာတော့ ကြွက်ဖြူနဲ့ ခင်စန်းကိုခေါ်၍ ခင်လေး ကျောင်းအပ်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြမေမှာ ဝမ်းသာ၍ မျက်ရည်များပင် လည်နေသည်။

'ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မလဲ ကြီးစားရှာဖွေပါတယ်။ ဆန်တစ်ပြည် ၆၀ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မကလေးတွေက ထမင်းပဲ အားထားစားရတာ။ မနက်တစ်ပြည် ညတစ်ပြည်ပဲ။ ဆန်နှစ်ပြည်စာ နုတ်နေရတာနဲ့ပဲ ကျောင်းစရိတ်ကို မစနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြွက်ဖြူကို ဒီနှစ်တော့ တစ်ယောက်ပဲနေပါသားရယ်လို့ ပြောခဲ့မိတယ်'

မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် ပြောပြနေသော ဒေါ်မြမေကို ကြည့်၍ ကျေးလက်တွေမှာ ဒေါ်မြမေတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိလဲလို့ ခင်လေး တွေးနေမိသည်။ ကျေးလက်မှာတော့ ပြည့်စုံသူက နည်းပါးသည်။ လုပ်ရင်းစားရင်းနှင့် ပညာသင်ကြရသည်။ မြို့က ကလေးတွေလို ကျူရှင်လည်း မရှိ၊ ကျောင်းသာ အားကိုးကြသည်။ အားကိုးသည့်ကျောင်းပင် အချို့နိမ့် မအပ်နိုင်ကြ။ ပျဉ်းမမြိုင်ကျောင်းတွင် မနှစ်က ရွာနီးချုပ်စပ် ကျောင်းသားများနှင့် ၁၂၀ ရှိခဲ့သည်။ ယခု ကျောင်းလာအပ်ပြီးသူမှာ ၉၇ ယောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်ကလေး တွေမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မအပ်ဖြစ်သေး။ ဆရာမကြီးနှင့်

ဆရာကိုမိုးဝေ ပြောသလို တဖွဲဖွဲနှင့်တော့ ရောက်လာကြပါစေဟု ခင်လေး ဆုတောင်းမိသည်။ ဇာသင်ခန်းနှင့် ဝေးသွားမှာထက် နီးစပ်ရာကို ဆွဲခေါ်ထားနိုင်ဖို့ပဲ လိုပါသည်။ ခင်လေး မှတ်ခဲ့ဖူးသော အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လန်ဒန်ရဲ့ စကားစုတစ်ခုကို ခင်လေး သတိရနေသည်။

'ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကိုသာ ဂရုမူနေတဲ့ဘဝက မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်မယ့်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ မျှော်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ ဆိုရင် ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်အတွက် စေ့ဆော်ချက်တွေထက် မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာတွေ၊ စေ့ဆော်ချက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာမယ့်နေ့ကို မျှော်ကြည့် နေပါတယ်'

ခင်လေးတို့အားလုံး မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာ ထားခဲ့ကြပါသည်။ ဒါဟာ မေမေပြောတဲ့ 'ဝမ်းဗာအတွက်ပေမယ့် စေတနာထားတတ် ရတယ်' ဆိုတဲ့ စကားကို မြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါပဲ။ လစာတစ်ပြားမှ မခံစားရခင် ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲက ဒါနမို့ ခင်လေး ပို၍ ကျေနပ်မိသည်။

'ကျေနပ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ မေမေသားသမီးတွေမှာ စာနာစိတ်၊ ဖြူစင်စိတ်ရှိတာ မေမေ သိပြီးသားပါ။ ကြွက်ဖြူလေးတို့မိသားစု သမီးအိတ်စိုက်ကူညီတာ မေမေ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပါတယ် သမီးရယ်'

လူကြီးမရှိတာနှင့် မေမေ့ဆီ စာမရေးနိုင်။ ဇွန်လ လစာထုတ် ပြန်မှ ပျဉ်းမမြိုင်မှတ်တမ်းလို့ ခင်လေးနာမည်တပ်ထားတဲ့ ရွာက အတွေ့အကြုံတွေ မေမေနှင့် ပြောပြခံကြသည်။

'ကြွက်ဖြူရော ခင်ခန်းပါ စာသိပ်ကြီးစားတာ မေမေရဲ့၊ ပနက်လေးမှာရှိထပြီး သူ့အမေကို ကူပြီးတာနဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ စာကျက်တော့တာပဲ၊ ငယ်လေးတို့လို လျှပ်စစ်မီးမပြောနဲ့ ရေနဲ့ဆီတောင် မသုံးနိုင်ဘူး၊ မိုးမချုပ်ခင် စာကျက်တယ်၊ ကြွက်ဖြူဆို သိပ်လိမ္မာတာ၊ စာလဲကျက်ရသေး၊ အိမ်အတွက် ဝင်ငွေရအောင် ဟင်းစားရအောင် အားတဲ့အချိန်မှာ လုပ်ရတယ်'

'မမလေးဟာလေ ရောက်ကတည်းက ကြွက်ဖြူအကြောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ငယ်နဲ့ ကိုကို့ထက်တောင်မှ ကြွက်ဖြူကို ပိုချစ်သလား မသိဘူး'

'အေးဟာ မလေးက မောင်မောင်တို့ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေလား မမေးဘူး၊ ကြွက်ဖြူပဲ'

'ဪကွယ်၊ မလေး မောင်နဲ့ညီမက မေမေအရိပ်အောက်မှာ ပြည့်စုံပြီးသား၊ စာလဲတော်ပြီးသား မလေးသိတာပေါ့၊ ကြွက်ဖြူ'

'ဟော လာပြန်ပြီ ဒီကြွက်ဖြူ'

မောင်မောင်က ခင်လေးပန်းကို လက်နှင့် ဖွဖွတွန်းလိုက်၍ မေမေရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ကျသွားသည်နှင့် ခင်လေးတို့မိသားစု လှိုက်လှဲစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ကြွက်ဖြူ လှိုက်လှဲစွာရယ်လိုက်၍ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားသည်ကို ခင်လေး ခင်းကြည့်နေမိသည်။

'ဒါ ဆရာမ ဝယ်လာတာ'

'အေးဦး၊ စာအုပ် ခြောက်အုပ်နဲ့ ရောင်စုံခဲတံဘူးက လပတ်မှာ ပထမရတဲ့ ကြွက်ဖြူအတွက်၊ နောက်စာအုပ် ခြောက်အုပ်က ဒုတိယရတဲ့ ဖြူအတွက်၊ ဒီ ငါးအုပ်က တတိယရတဲ့ ပေတိုးအတွက်၊ ကံကလေးတို့ စာတော်တဲ့သူတွေအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ခုပ်တီးပေးကြ၊ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်လတွေမှာလဲ ကြီးစားတဲ့သူ၊ တော်တဲ့သူဆိုရင် ဆရာမက ဒီလိုပဲ ဆုတွေပေးမှာနော်'

ခင်လေးတို့ လေးတန်းမှ လက်ခုပ်သံရပ်သည်နှင့် ဆရာမကြီး ဝင်နေသော သုံးတန်းနှင့် ကိုမိုးဝေ ဝင်နေသော နှစ်တန်းဘက်မှ လက်ခုပ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ဒါမှ ကျောင်းရောက်စ ကလေးတွေ၊ တစ်တန်းရောက်ကလေးတွေ၊ အတန်းကြီးသမားတွေ အားကျကာ စာကြိုးစားလာပေလိမ့်မည်။ ပျဉ်းမမြိုင်ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေ စိတ်ညီ အလုပ်ညီ ရှိသည်မို့ ခင်လေး စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ အလုပ် ခန့်စာရစဉ်က မလာချင်တာ၊ ရေကြောက်တတ်တာ၊ မေမေကို မခွဲနိုင်တာတွေဟာ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

နေမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်၍ အမှောင်ဘက်သို့ လှနေသည်။ ထမင်းစားပြီးစ ချောင်းရိုးဘက်သို့ ခင်လေး လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးက ဘုရားရှိခိုး ကျန်ခဲ့သည်။

'ဟင် ကြွက်ဖြူနဲ့ မောင်မြင့်ပါလား'

မှောင်စပျိုးမှ ချောင်းထဲ လှေတစ်စင်းဝင်လာ၍ ခင်လေး သတိထားကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ထပ်ညှိလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

'မင်းတို့ တယ်က ပြန်လာကြတာလဲ'

'မြယာကုန်းမှာ ကုက္ကိုပင်သွားခုတ်ပေးတာ ဆရာမရဲ့၊ ကျောင်းဆင်းကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်တာ၊ တစ်ယောက်ငါးဆယ်ရလာခဲ့တယ်'

'အေး အေး အလုပ်လဲ လုပ်၊ စာလဲကျက်ကြနော်'

'ကျွန်တော် ညနေက စာမဖတ်ရတာနဲ့ ဒေါ်အေးသာဆိုင်က ဖရောင်းတိုင်ဝယ်လာပါတယ် ဆရာမ၊ မနက်လဲ ကျောင်းပိတ်တော့ လှေနဲ့ မုန့်ရောင်းထွက်ရဦးမှာ၊ ဒီညတော့ စာဖတ်ထားရမယ်'

'ဆရာမ မိုးချုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့လေ'

'အေး အေး မောင်မြင့်၊ ဆရာမကြီး ဘုရားရှိခိုးနေတာနဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ ပြန်မယ်လေ'

ခင်လေး သူတို့နှင့်အတူ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာတော့ ကျောင်းသားရှိတဲ့ အိမ်တိုင်း အပြိုင်အဆိုင် စာကျက်သံကို ကြားနေရသည်။ ခင်လေးတို့ ဆရာသုံးယောက်တော့ ဇူလိုင် လစာထုတ်ရင်း စာအုပ်နှင့် ခဲတံ များများ ဝယ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

ဩဂုတ်လ လပတ်အထိ ကြွက်ဖြူသည် စာအုပ်နှင့် ခဲတံဆုများကို အများဆုံး ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်နေသည်။ ခင်စန်းကမှ ဒီလ ဒုတိယနေရာ ရောက်သွားသေးသည်။ ကြွက်ဖြူက ပထမမှ မဆင်း၊ တော်သည့် ဂုဏ်ကို ပိုမက်လာသည်နှင့် ပို၍ တြီးစားရှာသည်။ ပထမအစမ်းနှီးပြီးမှ ပျဉ်းမမြိုင်ကျောင်းသားတို့ အပြိုင် စာကျက်နေကြသည်။

'ခင်လေးနွယ်၊ မနေ့က မြမေ ဈေးရောင်းရင်း မှူးလဲလို့'

'ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာမကြီး'

'အားနည်းလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်၊ ခေ့မှာ ပင်ပန်းရှာပါတယ်၊ ခုတော့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ရှာဘူးပေါ့၊ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

'ခင်လေးလဲ လိုက်မယ် ဆရာမကြီး'

မလှမ်းမကမ်းရှိ ကြွက်ဖြူတို့အိမ်သို့ ခင်လေးတို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မြမေကတော့ သူ နေမကောင်းတာထက် သူ့သားကြွက်ဖြူ ကျောင်းပျက်တာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ အကြီးဆုံးမို့ မိသားစု တာဝန်ကို သူ ခဏ လွှဲယူရပေမည်။ ခင်စန်းကတော့ ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ် ပြီး ကျောင်းသွားလို့ရသည်။ ကြွက်ဖြူက အိမ်စရိတ်ပါရှာရသည်။

'စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ မမြမေ၊ ကြွက်ဖြူက ဉာဏ်ကောင်း ပါတယ်၊ ကျောင်းပျက်တဲ့ရက်တွေ သူ အားတဲ့အချိန် အိမ်မှာစေါသင် မှာပေါ့၊ နေကောင်းအောင်နေပါ'

ဆရာမကြီးက အားပေး နှစ်သိမ့်ရာသည်။ နှစ်ရက်လောက် ကြွက်ဖြူ ရွာထဲမှာရှိသမျှ အလုပ်လုပ်သည်။ ရွာကလည်း မျှဝေ ပေးကြပါသည်။ သည်းနေတော့ ကြွက်ဖြူတစ်နေ့လုံး ပျောက်နေသည်။ ညနေစောင်းမှ လှေတစ်စင်းနှင့် ပြန်လာသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပျော်နေပုံရသည်။ ည အိမ်တွင်စာလာသင်ချိန်မှာ ကြွက်ဖြူလက်ထဲတွင် ဝါးတံလေးတွေနှင့် သိ၍ မီးကင်ထားသော ကိုင်းဥကင်များပါလာ သည်။

'ဟဲ့ ကြွက်ဖြူ၊ ကိုင်းဥတွေ မင်း ဘယ်ကရတာလဲ'

'ဒီမနက် ဟင်းစားလိုက်ရှာရင်း အနောက်ဘက် ကိုင်းတောကြီး မှာ ဥတွေ ကျွန်တော်မြင်တာနဲ့ ခူးပြီး မြယာကုန်းမှာ သွားရောင်းတာ

နှစ်ရာကျော်ရခဲတယ် ဆရာမကြီးရဲ့၊ ဒါတောင် ကျွန်တော် အကောင်
ကြောက်လို့ အစပ်ဘက်က ကိုင်းပင်တွေက ခူးခဲတာ၊ အတွင်းဘက်မှာ
ကိုင်းဥတွေ မည်းနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် မဝင်ရဲလို့'

ခင်လေး ကိုင်းဥတော့ ကြိုက်ပါသည်။ ကိုင်းဥခူးရတဲ့ အခက်
အခဲကို သိသူမဟုတ်၍ ဆရာမကြီးစကားကို နားထောင်နေမိသည်။

'ကိုင်းဥက ဆိမ့်တော့ မြွေပွေး မြွေဟောက် သိပ်ကြိုက်တာ
ဆရာမရဲ့၊ ကိုင်းဥခူးရတဲ့လူဟာ အသက်နဲ့ရင်းရတာ၊ အကောင်တွေက
ကိုင်းပင်မှာ ပတ်ပြီးစားနေတာ၊ လူက ခူးတော့ အစာလှသလို
ဖြစ်နေတော့ ရန်ပြုတာပေါ့' •

'ဟယ် ကြွက်ဖြူရယ်၊ မသွားပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ဆရာမတို့လဲ
မင်းခူးတဲ့ ကိုင်းဥ မစားချင်ပါဘူး၊ အမှေအတွက် လောဘတက်ပြီး
မသွားနဲ့နော်'

ခင်လေး စိုးရိမ်တကြီး ပြောမိသည်။

'လောဘတက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်
တို့ အိမ်စရိတ်နဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကိုင်းဥက ပိုက်ဆံမြန်မြန်
ရလို့ပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ကို အဖော်ခေါ်သွားမှာပါ ၊ ကိုင်းနက်ထဲလဲ
မတိုးရဲပါဘူး'

'အေး အေး၊ မြမေလဲ သက်သာစပြုလာပြီ၊ နောက်နှစ်ရက်
လောက်ဆို မင်းလဲ ကျောင်းပြန်တက်တော့၊ မနေ့က သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်း
ငါးကို ဆက်တွက်ရအောင်'

ဆရာမကြီး စကားဆုံးသည်နှင့် ကြွက်ဖြူက မီးတိုင်အောက်
တွင် သင်္ချာစာအုပ်ကို ထုတ်ယူနေသည်။ ခင်လေးကတော့ ကြွက်ဖြူ
ယူလာသော ကိုင်းဥကင်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

လှေဝမ်းထဲမှ ကိုင်းဥတွေကို ခင်လေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်လှေနှင့် ခင်လေးကို ပျဉ်းမမြိုင်ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကြွက်ဖြူ၊ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေတပည့်လေးကြွက်ဖြူ၊ အိပ်မက်တွေ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းချင်သည်။

‘ကြွက်ဖြူရေ၊ သားလေးရဲ့၊ အမေ မဖြေနိုင်ဘူး သားရဲ့၊ ဒေါ်မြမေ အော်ငိုရင်း သတိလစ်သွားသဖြင့် ဝိုင်းနိပ်ကြပြန်သည်။ အဲဒီလို ငိုလိုက်ရရင် ခင်လေးရင်ထဲ ပေါ့သွားမယ် ထင်ရဲ့။ စုတော့ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်သော ဝေဒနာကို ခင်လေး ခံစားနေရသည်။

‘ကျွန်မ တစ်နေ့ညကပဲ အတန်တန်ပြောပြလိုက်သေးတယ်၊ အမြဲတမ်း ဆရာစကားနားထောင်တဲ့ကလေးဟာ တစ်ခါမှားတာနဲ့ အသက်ပါသွားရှာတယ်’

ဆရာမကြီးက ကြေကွဲဖြည်းညှင်းစွာ ပြောနေရှာသည်။
‘မှားတယ်လို့လဲ ပြောလို့မရဘူး ဆရာမကြီးရဲ့၊ သူ့မိသားစု အတွက် အမေကိုယ်စား သူ့ရှာနေရတာကိုး၊ ကျောင်းကလဲ ပျက်နေတော့ ကျောင်းတက်ချင်စိတ်နဲ့ အမေလဲအနားရ၊ ငွေလဲများများ ရအောင် သူ တစ်ယောက်တည်းသွားတာဖြစ်မှာပါ’

ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က ကြွက်ဖြူအတွက် အနီးစပ်ဆုံးအဖြေကို စဉ်းစား၍ ပြောသည်။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ ဖြစ်၍ ကြွက်ဖြူ ဘယ်အချိန် ရွာကထွက်သွားသည်ကို သတိမထားမိသော်လည်း ကြွက်ဖြူအလောင်းကို ညနေ သုံးနာရီလောက်တွင် ခရီးသွားလှေတစ်စင်းက အနောက်ဘက် ကိုင်းတောအစပ်မှာ တွေ့ခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် မကိုင်ရဲ၍ ရွာလူကြီးတွေလာခေါ်ပြီး ပြန်သွားကြည့်ကြသည်။ ကြွက်ဖြူမှ ကြွက်ဖြူအစစ်ပါ။ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်

တွင် အစွယ်ရာနှစ်ခုနှင့် ပြုသော အသားတို့မှာ အညိုရောင်လှနေလေပြီ။ လှေဝမ်းထဲတွင် ကိုင်းဥတွေ တစ်ပုံကြီးမို့ ကြွက်ဖြူကို သတ်သော တရားခံကို သိလိုက်ကြပါပြီ။ အနောက်ဘက်ကိုင်းတောမှာ လှပြတ်သောနေရာမို့ ကြွက်ဖြူလေး၏ နောက်ဆုံးအချိန်များမှာ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရန်ကန်ခဲ့သည်ကို မသိရသော်လည်း ကြွက်ဖြူကို တွေ့ရချိန်မှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမွှေးဓာတ်ပင် မရှိတော့ဟုဆိုသည်။ သည်သတင်းဆိုးကို ကြားရချိန်မှာ ကျောင်းပင်မဆင်းသေး။ ခင်စန်းနှင့် ကြွက်ဖြူသူငယ်ချင်းတွေ ရိုက်သံမှာ တစ်ကျောင်းလုံး ညံ့နေသည်။ ဆရာမကြီးက ကျောင်းဆင်းပေးလိုက်သည်။ ခင်လေးတို့ကိုယ်တိုင် ဆောက်တည်ရာမရ၊ ဆရာကိုမိုးဝေက ကြွက်ဖြူအလောင်းကို လှေပေါ်မှ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ဆရာ မျက်နှာပြင်သည် နီ၍ မျက်ဝန်းတို့ စွတ်စိုနေသည်။

‘ကြွက်ဖြူရယ်’

ကြွက်ဖြူတို့အိမ် ဝါးတိုင်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ခင်လေး ရိုက်လိုက်မိသည်။ ကြွက်ဖြူအလောင်းကို ကြည့်ကောင်းဆောင် ပြင်ထားကြသော်လည်း ခင်နှလေး မကြည့်ရက်။ ကြွက်ဖြူဝိညာဉ်ဟာ ကျောင်းခန်းလေးကိုရောက်သွားပြီလား။ စာအုပ်တွေ ဖွင့်ဖတ်နေပြီလား ခင်လေး မှန်းဆနေမိသည်။ ပြို့ပေါ်မှ ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စာသင်နေချိန်တွင် လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးခဲ့ရသော ကြွက်ဖြူလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေသလဲဟု ခင်လေး တွေးနေမိပါသည်။ သည်လစာ ထုတ်ရက် မေမေ့ကို ပြောပြရမယ့် ပျဉ်းမမြိုင် မှတ်တမ်းကတော့ ခင်လေး နှလုံးသားကို တစ်ဖဲ့စီ ခြွေပြရမှာဖြစ်သည်။

ဣန္ဒြေဈေး

မတင်တစ်ယောက် ငွေစက္ကူတွေကို တဖျပ်ဖျပ် ရေတွက်နေတာ ကြည့်နေရတာကိုပဲ မိခိုင် မျက်စိထဲ တစ်မျိုးအရသာ တွေးနေသည် ဟု ထင်သည်။ မတင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း မီးရောင်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်မှ ကျောက်ရောင်နှင့် ရွှေလက်ကောက်က ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် အရောင် ရယ်ကို ကြည့်လို့မဝ ဖြစ်နေရတော့နိုး။

မတင်က ရေတွက်ပြီးသည့် ငွေစက္ကူများကို သားရေကွင်းဖြင့် စည်းနှောင်ရင်းက ခေါင်း ဆက်ခနဲမောလျက် သူမကို ပြောလာသည်။

‘ဒီနေ့ တစ်သောင်းကျော်ကျော် ရောင်းရတယ် သိလား’

သူမက အရောင်ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မတင်အပြော ကို ထောက်ခံသည့် သဘောနှင့် မတင်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဣန္ဒြေဈေး

မတင့်တစ်ယောက် ငွေစက္ကူတွေကို တဖျပ်ဖျပ် ရေတွက်နေတာ ကြည့်နေရတာကိုပဲ မိခိုင် မျက်စိထဲ တစ်မျိုးအရသာ တွေ့နေသည် ဟု ထင်သည်။ မတင့်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း မီးရောင်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်မှ ကျောက်ရောင်နှင့် ရွှေလက်ကောက်က ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် အရောင် ရယ်ကို ကြည့်လို့မဝ ဖြစ်နေရတုန်း။

မတင့်က ရေတွက်ပြီးသည့် ငွေစက္ကူများကို သားရေကွင်းဖြင့် စည်းနှောင်ရင်းက ခေါင်း ဆတ်ခနဲမောလျက် သူမကို ပြောလာသည်။

'ဒီနေ့ တစ်သောင်းကျော်ကျော် ရောင်းရတယ် သိလား'

သူမက အရောင်ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မတင့်အပြော ကို ထောက်ခံသည့် သဘောနှင့် မတင့်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မတင်၏ နားနှစ်ဖက်မှ ကျောက်စိမ်းနားကပ် အရောင်သည် လည်းကောင်း၊ လည်ပင်းမှ နှစ်ကျပ်သား ရွှေဘတ်ကြိုးအရောင်သည် လည်းကောင်း သူမကို ညှို့ယူဖမ်းစားပြန်သည်။ ကြည့်လို့ကောင်းနေဆဲ မတင့်က သူမကို ပြောလာပြန်သည်။

'ကဲ နင် အခုလို ဖားကန့်မှာဈေးလောရောင်းတော့ ငွေမြန်မြန် ရတယ်မဟုတ်လား။ နင်တို့ရွာမှာ ပျိုးနုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ ဝေါးရိတ်နဲ့ တစ်နှစ်လုံးလိုလို မိုးထဲ ရေထဲ နေပူထဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်မှ ရလှထောင်ငွေ၊ ရာငွေလေးပေါ့၊ ဒါတောင် ဝေါးပေါ်မှ ရတာ၊ မု ဒီမှာ ဈေးရောင်းတာနဲ့ အရင်က ဆန်တွေသယ်ပြီး လာရောင်းရတာနဲ့ ရော ဘယ်လောက်ကွာသလဲ၊ ဆန်ရောင်းတာက တစ်ခါ တစ်ခါ မိုးကောင်း ဈေးနဲ့ ဖားကန့်ဈေး တွဲနေပြန်ရင် သယ်ရတဲ့စရိတ်တောင် ရုံးသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

မတင့်အပြောက ဟုတ်သလိုရှိနေပြန်တော့ သူမ ထောက်ခံရ ပြန်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကဲ ညဉ့်လဲနက်ပြီ၊ မနက် စောစောထပြီး ဈေးသွားကြရဦးမယ်၊ အိပ်ကြစို့'

မတင့်က ငွေများကို သေတ္တာထဲထည့်ပြီး သော့ခတ်နေသည်။ သူမကတော့ ဘုရားရှိခိုး၊ အိပ်ရာပြင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းလိုက် သည်။ မတင့်က သူမနဲ့အေး အိပ်ရာတွင် ကျောချင်းယှဉ်လျက် လဲလျောင်းရာက

'မိခိုင် နင်လဲ ဒီတစ်ပတ် အမြတ်တွေခွဲပြီးရင် ဘတ်ကြီးလေး တစ်ကုံး ဝယ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ပိုက်ဆံ သိပ်မစုနဲ့၊ ရွှေပဲဝယ်ရ'

ပိုက်ဆံက အသုံးမခံတာနဲ့ပဲ ကုန်မှာ၊ ရွှေစတကာက အဖတ်တင်တယ်၊
ခုဆို ရွှေဈေးက တက်တက်လာတတ်တာနဲ့ ရွှေဝယ်ထားလဲ အရုံးမရှိပါ
ဘူးလေ၊ နောက် စကားတွတ်ထိုး ပြောလာပြန်သည်။

သူမက 'ဟုတ်ကဲ့ပါ' ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ သူမအဖြစ်ကို
ပြန်တွေးနေမိသည်။ အတွေးများစွာကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

သူမသည် မန်ရွက်ရွာတွင် နေစဉ်ကပင် မတင့်တို့ကဲ့သို့
ဖားကန်၊ လုံးခင်းဘက် ဈေးအရောင်းထွက်ကြသော သူများကို
အားကျခဲ့သည်။ ရွာမှနေ၍ မိုးကောင်းဘုရားပွဲသို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
သွားရောက် ပျော်နိုင်ကြသူ၊ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် အလှအပ
အဝတ်အထည်များကို ပေါပေါဝယ်သုံးနိုင်ကြသူများမှာ မတင့်တို့လို
ဖားကန်ပြန်များသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မတင့်နှင့် သူမက အိမ်ချင်း
လည်း သိပ်မဝေး၊ နှစ်အိမ်ကျော်မျှသာ။

မတင့်သည် ကျောင်းပညာအားဖြင့် ခလေးတန်းပင် မအောင်ခဲ့
သော်လည်း ရှစ်တန်းထိကျောင်းပညာသင်ခဲ့ရသည့် သူမထက် ငွေကြေး
အတွက်အချက်နှင့် ဈေးအရောင်းအဝယ် လုပ်တတ်သည်တို့မှာ
သာသည်ဟု သူမ ထင်သည်။ မတင့်က သူမထက် အသက်လေးငါး
နှစ်ခန့်ကြီး၍လည်း သူမထက် အတွေ့အကြုံသာခြင်း ဖြစ်မည်။
မတင့် ဖားကန်ဘက် ဈေးလာရောင်းနေသည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီ
ဖြစ်သည်။ မတင့် ပြောပြခဲ့သည့် စည်ကားလှသည့် ဖားကန်မြို့နှင့်
လုံးခင်းရွာအကြောင်း၊ ဈေးသည်များ၊ ခေါက်စားများအကြောင်းကို
ကြားသိခဲ့ရစဉ်ကပင် ဖားကန်ဘက်သို့ ရောက်ဖူးချင်နေလေသည်။
မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားက လူတွေ ရောက်နေကြသလောက်

သူမက မိုးလျှက်နှင့် မရောက်ပူးသေးလျှင် မိုးကောင်းနယ်သူမပီသသေးဟု မတင့်အပြောကို စိတ်ပါနေလေသည်။

ခု သူမ ဖားကန့်သို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်လမျှသာ ရှိသေးသည်။ ယခု သူမတို့နေသော အိပ်ခန်းနှင့် ဈေးဆိုင်ခန်းလေးနှစ်ခန်းမျှကို မတင့်က တစ်နှစ်စာ ရှစ်သောင်းပေးပြီး ငှားရမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလို အဆင်သင့်ငှားရမ်းထားခြင်းကြောင့်လည်း သူမအဖို့ နေစရာမပူပင်ရှိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မတင့်ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

'မိခိုင်၊ နင် ငါ့နဲ့လိုက်ပြီး ဖားကန့်မှာ ဈေးရောင်းကြည့်စမ်းပါ။ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရတယ်၊ ဈေးဘယ်လောက် ရောင်းကောင်းတယ်ဆိုတာ နင်တွေ့ရမယ်၊ နင်လိုက်ရင်တော့ ငါ့မှာ အဖော်လဲ ရတယ်။'

'ကွယ်၊ ဖားကန့်နဲ့ မိုးကောင်း ကူးချည်သန်းချည်သွားနေရတာ ငါ့မှာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဖောက်သည်တွေ စပ်ရ ရှာရနဲ့ တစ်ခါ တလေကျ ဖောက်သည်တွေဆိုပေမယ့် ဈေးသိပ်နှိမ်ချင်ကြတာ၊ အရင်းမရှုံးအောင် မနည်းရောင်းစွဲရတယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်နဲ့ကိုယ်ထားပြီး ရောင်းရတော့ ရတဲ့အမြတ် ကိုယ့်အမြတ်ပဲပေါ့။'

'လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ဒါမှ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းများများ တင်ထားပြီး လိုရင် ငါ မိုးကောင်းကို ဆင်းဝယ်နိုင်မှာ၊ နင်ကတော့ ဆိုင်ထိုင်ပေါ့'

'ဘာရောင်းကြမှာလဲ'

'ဘီယာဘူးတွေ၊ စီးကရက်တွေ ရောင်းကြမယ်လေ၊ အမြည်းက ငါးမုန့်ခြောက်တို့၊ အာလူးခြောက်တို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲပါ တွဲရောင်းမယ်'

'ဟင် ဘီယာတွေ ရောင်းမှာ'

'နင်ကလဲ ရိုးလိုက် အ လိုက်တာ မိခိုင်ရယ်၊ ဘီယာတို့ စီးကရက်တို့ဆိုတာ လောပန်းတွေအကြိုက်၊ လောပန်းလောင်းတွေ အကြိုက်ဟဲ့၊ ဒါတွေကမှ တခြားဟာတွေထက် ပိုရောင်းကောင်းတာ'

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ သူမ ရောက်စကတော့ ဒီလို ဘီယာတွေကို အရက်ဟုသိခဲ့၍ ရောင်းရမှာ မဝံ့မရဲရှိရသည်။ သည်လိုဆိုင်မျိုးတွေ ဖားကန်မှာ တော်တော်များများ တွေ့ရမှ သူမ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ရ သည်။

သူမတို့ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဆိုင်ကလေးဆိုလျှင် ညနေပိုင်း စားသောက်သူတွေ တော်တော်များများ ရှိသည်။ တစ်ရက် တစ်ရက် ဘီယာ တစ်ဖာ နှစ်ဖာ အသာကလေး ကုန်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သူမ အတွေးများစွာနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း အိပ်ရာထ၊ ရေမိုးချိုး၊ ပြင်ဆင်ပြီးလိမ်းပြီး ဈေးသွားဝယ်၊ ဆိုင်ခင်း၊ ချက်ပြုတ်နှင့် အလုပ်တွေ အလုပ်တွေ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖယ်စက်သလို လုပ်ပြီးမှ နားရတော့သည်။

စားကြသောက်ကြမည့်သူများကို ပျော်ရုံသာ ရှိကော့သည်။ ဈေးဦးပေါက်ကတော့ဖြင့် မရောင်းရသေး။ ဆိုင်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ တော့ လူတွေ လူတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ကျောက်စိမ်းဝယ်ဖို့၊

ကျောက်စိမ်းရောင်းပို့၊ မှော်များမှ ဖားကန်သို့ ရိက္ခာလာဝယ်ကြဖို့ စသဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် မတင့် အတူ ယှဉ်လျက်ထိုင်နေကြရင်းက လမ်းမပေါ်မှ လူအသွားအလာများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကြသော လူအများအပြားထဲမှ အသက် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်ဝတ် ရှိုးကောင်းကောင်းလှတစ်ဦးအား မတင့်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘လောပန်း၊ ကျွန်မတို့ဆိုင် လာအားပေးဦးလေ’

ထိုသူက လှည့်ကြည့်ပြီးမှ လှမ်းနေသော ခြေကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ

‘ဪ မတင့်တို့ပါလား၊ ဒီမှာ ရှေးရောင်းနေတာလား’ ဟု ဆိုကာ သူနှင့်အတူပါလာသူ လူနှစ်ယောက်ကို စကားလှည့်ပြောပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

မတင့်က ‘ကဲ လောပန်းတို့ ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ၊ ဘာ သုံးဆောင်ကြမလဲ၊ ခေါက်ဆွဲစားမလား၊ ဘီယာသောက်မှာလား’

ဒီ လောပန်းဆိုသူက မတင့်နှင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးပုံရသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်လျှင် ကျွန်လူနှစ်ယောက်ကို အထိုင်ခိုင်းပြီး မတင့်အနား ကပ်လာသည်။ တို့တော့မလို ဆိတ်တော့မလို ဟန်မျိုးပြုပြီးမှ သူမမျက်နှာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ရင်း ရပ်နေသည်။

မတင့်က နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ

‘ဘယ်လိုလဲ လောပန်းကြီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းမကို မိုးကောင်းမှာပဲ ခေါက်ထားခဲ့တယ် ထင်တယ်’ မေးလိုက်တော့

ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ရင်းက

‘အာ မတင့်ကလဲ၊ ကျွန်တော်က လူပျိုပါဗျ’ဟု ပြန်ပြော နေသည်။ ပြီးတော့ အတူပါလာသူနှစ်ဦးဘက်သို့လှည့်ရင်း ရယ်ပြနေ သည်။

'ဘာလဲ ဖားကန်ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ခါတည်း လူပျိုဖြစ်သွား
တော့တာလား၊ ဟိုတစ်ခါ ပါလာတဲ့ မမရီကြီးကကော' မတင့်က
သူ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်လိုက်တော့ သူ့ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုး
ကပ်ထောင်လျက်

'ရှူး တိုး တိုး၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် ညီမလေးလေ၊ ဟဲ ဟဲ'

'ကဲပါ ခေါက်ဆွဲသုံးပွဲပြင်ပေးပါဦး' ဟု ဆိုကာ မတင့်ပန်းကို
ကိုင်ရင်း ပြန်ပြောသည်ကို သူမ မြင်ပြင်းကပ်စွာ တွေ့ရသည်။

ဒီလောပန်းဆိုသူက သူမ စတွေ့မိကတည်းကပင် ကြည့်မရ
ဖြစ်ရသည်။ 'ပုံစံကိုက မြောက်ကားကားနဲ့ ဟင်း၊ တခြားလာ
ဓားသောက်ကြတဲ့ လူတွေနဲ့ကို မတူဘူး'

ည ဆိုင်သိမ်းပြီး ရောင်းရငွေများကို တွက်ချက်နေကြစဉ်မှာပင်
မနက်ပိုင်းက သူမ ကြည့်မရသည့် လောပန်းဆိုသူ အကြောင်း
ပြောမိသည်။

'မတင့်ကိုများ ဟိုလောပန်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ပန်းကိုင်လိုက်
သေးတယ်'

မတင့်ကတော့ ပြုံးလျက်။

'အဲဒီ လောပန်း ကိုမြင့်ဝင်းဆိုတဲ့လူက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်
လောက်ကမှ လောပန်းဖြစ်လာတာ၊ အစကတော့ သူလဲ ကျင်းသား
ပဲပေါ့၊ နောက်တော့ သူတို့ကျင်းက ကျောက်အောင်တော့ ဝေဇု
သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ရတာနဲ့ သူ ဘာသာ ကျင်းထောင်၊ လောပန်း

လုပ်လိုက်၊ ကျောက်တွေပယ်ဖြတ်လိုက်နဲ့ နောက်ထပ် ကျောက်အောင် ပြီး သိန်းရှစ်ဆယ်လောက်ရပြန်ရော၊ ဒါနဲ့ လောပန်းလုပ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊

'ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ သူ့မှာ အရင်က မိန်းမရှိတယ်၊ မန္တလေးဘက်မှာ၊ ခု သူ့မိန်းမ မရှိက မိုးကောင်းသူ၊ သူနဲ့ ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ် ရှယ်ယာလုပ်ကြ၊ ငွေလွှပေးကြနဲ့ စီးပွားဖြစ်တယ်၊ လုပ်ကီးကောင်းတယ်ဆိုပြီး ယူခဲ့ကြတာ'

မတင့်၏ အပြောကို ကြားရတော့ သူမ ဘုရား တမိသည်။

'ဘုရား ဘုရား၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးကလဲ လွယ်လိုက်တာ၊ စီးပွားရေး ရှေ့တန်းတင်ပြီး ယူကြသလား၊ ဒီအိမ်ထောင် မြဲနိုင်ပါ့ မလား'

'အံ့မယ် မြဲသမှ ခုထိပဲလေ၊ အဲဒီ လောပန်း ကိုမြင့်ဝင်းက နောက်မိန်းမတစ်ယောက်တောင်မှ ယူထားသေးသတဲ့၊ အဲဒီမိန်းမ ကတော့ လုံးခင်းမှာ ရှိတယ်တဲ့'

'ဗုဒ္ဓေါ၊ ဒီလူတော်တော်ပွေတာပဲနော်၊ ဒါကြောင့်လဲ လက်ရဲ ဧကီရဲပုံစံ ဖြစ်နေတာကိုး'

'ဒါလဲ မပြောနဲ့လေ၊ သူက လူရွယ် လူလတ်ပိုင်း ရှိသေး တယ်၊ ရုပ်ရည်ကလဲ နင်မြင်တဲ့အတိုင်း၊ လူပုံက သန့်သန့်ခန့်ခန့်နဲ့ ဝတ်တာ စားတာဆိုလဲ နိုင်ငံခြားဖြစ်ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ လက်ဝတ် လက်စားတွေလဲ ကြည့်ဦး၊ ဟင်းနီးချိန်းနဲ့ ရိုးလက်စံနာရီဆိုလား ပတ်ထားသေး၊ နောက် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်၊ လိပ်ကျောက် လက်စွပ် နှစ်ကွင်းပြူးကြီးနဲ့၊ ဆွဲကြီးကလဲ နှစ်ကျပ်သား ဘတ်ကြီးနဲ့၊ ခါးမှာ ဂျက်ကော့ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ထိုးလို့ ထိုးလို့ ဆိုတော့

ကစ်ကိုယ်လုံး အဖိုးတန်ချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတဲ့
မိန်းကလေး တော်တော်များများက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။

မတင့်က လောပန်း၊ မြင့်ဝင်းအကြောင်း အဖွမ်းတင်နေ
သလောက် သူမက ပို၍ ပို၍ စွဲလာသည်။

'တော်ပါတော့ မတင့်ရယ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစား
တွေသာ တန်ဖိုးရှိချင်ရှိမယ်၊ လူကတော့ ဟွန်း၊' သူမ ဆက်မပြောချင်
တော့။

'ဘာလဲ နင်ရော သွားရည်ကျသွားပြီလား မိခိုင်'
မတင့်က သူမကို ကလိသည်။

'သွားစမ်းပါ မတင့်ရာ၊ ဒီလောက် ပျေ့ပုပ်ချင်တဲ့ လောပန်းရဲ့
မယားအငယ်အနှောင်းတော့ မပြစ်ချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မတင့်က
ဘယ်လိုခင်နေတာလဲ'

'အေးလေကွယ်၊ ဈေးသည်နဲ့ ဈေးဝယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ
ခင်သွားကြတာပေါ့၊ အရင် ငါဆန်ရောင်းတုန်းက သူ့ကျင်းသားတွေ
အတွက် ရိုက္ကဆန်လာဝယ်ရင်းနဲ့ ငါ့ဆိုင်ကို သူ့လှတွေနဲ့ ဆက်သွယ်
ပေးရာက ခင်ခဲ့ကြတာပါ။ နှစ်ခါလော မှော်ပြောင်းပြီး ကျင်းသွားထောင်
တယ် ထင်ပါရဲ့၊ မတွေ့ကြတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့မှ ပြန်တွေ့မိတာ။
ဘာလဲ နင်က စိတ်ဝင်စားလာပြီလား၊ ဟီ ဟီ'

'ထွမ်း မတင့်သာ ကြိုက်၊ ကျွန်မတော့ မကြိုက်ပေါင်'

'အမလေး မိခိုင်၊ ငါ့ကိုကြိုက်မှာ မဟုတ်လို့ပေါ့၊ နင်က ငါ့
ထက် ငယ်လဲငယ်၊ လှလဲ လှတော့၊ ကြည့်လေ မနက်ကတောင် နင့်
ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတာ၊ ကြည့်နေ၊ တို့ဆိုင် ဒီလူ မကြာမကြာ လာ
လိမ့်မယ်'

‘အို မတင့်ကလဲ၊ မိန်းကလေးကုန်ပြန်မလိုက်တာ၊ ကျွန်မကတော့
မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါရဲ့’

‘ဟဲ့ ဒီလိုလူမျိုးလာမှ ဈေးရောင်းကောင်းတာ၊ ဘယ်လောက်
ကုတယ်ပြောပြော ဈေးမဆစ်ဘူး၊ ပြီးရင် ဖောင်ဖောင်လေး ဘာလေး
တောင်းလို့လဲ ပေးသွားတတ်တာပဲ၊ ငွေရရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား
မိမိခင်ရယ်’

မတင့်-အပြော မှန်သည် ဆိုရမလား။

သုံးလေးရက် အကြာမှာတော့ ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့။ သုမ
ကြည့်မရတဲ့ လောပန်း မြင့်ဝင်းဆိုသည့် လူ။ သည်တစ်ခါတော့
အရင်ကလူတွေနဲ့ မဟုတ်တော့။ အခြားလူသစ်နှစ်ယောက်နှင့်။
ပြီးတော့ ဖောင်းကားနေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ် တစ်အိတ်ကို ဆွဲလာ
သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ဝင်လာချင်း မတင့်လက်ထဲ အထုပ်ကို ထိုးပေး
ရင်း ‘မတင့်ရေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ထမင်းစား
ကြမယ်၊ ဒီကြက်သားပဲ ချက်ပေးပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့
ကြက်သားနည်းနည်းကို ခြောက်ခြောက်ကလေး ကြော်ပေး၊ ကျွန်တော်
တို့ ဘီယာနဲ့မြည်းမလို့၊ နော် နော်၊ မတင့်’

မတင့်ကတော့ ‘ရပါတယ် လောပန်းကြီးရယ်၊ ခဏလေး
စောင့်နော်’ဟု ဆိုကာ အထုပ်ကိုကိုင်ရင်း ဆကြည့်နေသည်။

'ဪ သြား ဒါနဲ့မတင့်ကို တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ချဲ့လင်းခေါ်နေတာနဲ့ ဒီမှာ ဟောလီးဝုဒ်ကလေး ဆွဲချင်တယ်၊ ရမလား။ အကောက်ရော၊ ဖောင်ဖောင်ရော ပေးမှာပါ မတင့်ရဲ့'

မတင့်ကတော့ 'ရပါတယ်'ပဲ၊ သူမကတော့ဖြင့်

'အိုး ဒီမှာ လူမြင် သူမြင်နဲ့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ နော်' မတင့်အား ပြောသည်ကို

'ကျွန်တော်တို့က ရှေ့မှာ မကစားပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ ကစားမှာပါ' အထွန့်တက်လာသည်။

'အို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဒီမှာက မိန်းကလေးတွေချည်း' သူမက ငြင်းသည်။ မတင့်က သူမကို လက်ကုပ်ရင်း

'ရပါတယ်၊ မိုးတော့ မချုပ်စေနဲ့ပေါ့'

'ဟဲ့ ဟဲ့ မချုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ပွဲပြတ်ရင်ပြန်ကြမှာပါ။ မှော်ထဲအထိကို ပြန်မှာပါ။ မတင့်တို့ ညအိပ်လက်မခံမှတော့ ပြန်ရမှာပေါ့' တဲ့။

ကဲ စကားပြောပုံက ဘယ်လောက်များ မြင်မြင်းကပ်စရာ၊ ရွံစရာကောင်းလဲ။ သည်နေရာမှာ မတင့်က ဦးဆောင်သူဆိုတော့ သူမစကား အရာမရောက်။

သည်လိုနဲ့ မတင့်ရဲ့ သဘောတူညီချက်အရ အခန်းထဲမှာ စောင်တွေဖြန့်ခင်းပြီး သုံးယောက်သား ဟောလီးဝုဒ်ဆိုလား၊ ဖဲချပ်တွေနဲ့ ကစားနေကြလေရဲ့။ သူမကတော့ဖြင့် လာပြီး ဖမ်းမှာဆီးမှာကြောက်ရုံ စိတ်မှာ တထင့်ထင့်။ မတင့်က 'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့အပျင်းပြေ ကစားကြတာပါ။ နင် ဘာမှ မသိလို့၊ မြို့ထဲမှာ ကျိတ်ခိုင်းတွေထောင်ပြီး အကောက်ကောက်စားနေကြတာ အများကြီး၊ ဒီမှာတော့ လာဖမ်းမှာ မရှိပါဘူး'ဟု နှစ်သိမ့်သည်။

မတင့် စေတနာပိုမူကြောင့် ဘီယာဘူးတွေ၊ အမြည်းတွေ သူတို့ရဲ့ ရှေ့မှောက်ချပေးလိုက်ရ၊ ခဏကြာ ထမင်းဟင်းတွေကျက် တော့ အပြင်ဆိုင်ခန်း စားပွဲမှာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ကျွေးလို ကျွေးရနှင့်။ မသဒ္ဓါပေမယ့် ပြုစုလိုက်ရပါသေးသည်။

အထဲကနေလှမ်းမှာသည့် စီးကရက်ဘူးတွေ ဘီယာတွေကို တော့ မတင့်ကသာ သွားပေးသည်။

သူမကတော့ဖြင့် အခန်းထဲဝင်၍ ဖဲကစားနေသည်ကို မကြည့်ဖြူသဖြင့် အပြင်မှာသာ စုအောင်ရင်းနေလိုက်သည်။ အပြင်မှ ဈေးဝယ်များကိုသာ ပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။

ညနေပိုင်းရောက်၍ သူတို့ ဟောလီးဝန်ခိုင်းသိမ်းပြီး ထွက်လာ ကြတော့ မတင့်ကို ဘီယာဘူး၊ စေးလိပ်ဖိုးက နှစ်ထောင်အပြင် ငွေငါးထောင် အပိုပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဖောင်ဖောင်ပေါ့’ တဲ့။

‘ဘယ်လောက်နိုင်လို့လဲ’ မတင့်က ပြုံး၍မေးတော့

‘ကျွန်တော်တို့က တစ်သောင်းစီ ဘုတ်တင်ပြီး ကစားတာလေ၊ နှစ်သောင်းလောက်တော့ ရတာပေါ့၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးကြတာလေ၊ မကစားတာကြာပြီထင်ပြီးမှ ကျွန်တော်က မှော်ထဲမှာလဲ ဟိုက မိတ်ဆွေတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားနေတာ သူတို့မသိလို့၊ ခုကျွန်တော် ဖားကန့်လာတော့ အချဉ်သီး၊ သံပရာသီး ထင်ပြီး ဝိုင်းညှစ်ကြတာ၊ ဘာရမလဲ’

ဟိုလူနှစ်ယောက်ကဖြင့် ရယ်ရင်းသာနေသည်။ သူကချည်း လေပေါနေသည်။ တော်တော် မြင်ပြင်းကပ်စရာ ကောင်းသည်။

မတင့်က ဖောင်ဖောင် ငါးထောင်မျက်နှာထင်ပါ။ လောကွတ်
ကောင်းတုန်း။

'ဘာစားကြဦးမလဲ၊ တစ်ခုခု စားသွားကြဦးလေ'
'တော်ပါပြီ မတင့်'

ဟိုလူနှစ်ယောက်ဘက်လှည့်၍ 'ယောက်ဖတို့ စားကြဦးမလား၊
ကျွန်တော်တော့ တစ်နေ့လုံး ဝဲကစားရင်း၊ စားလိုက် သောက်လိုက်
နေနေတာ ဘာမှ မဆာတော့ဘူး'

ဟိုလူနှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြတော့ သူက

'ကဲ မတင့်၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာ
ဆိုင်ယောပေါ့၊ နောက်လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လောပန်းတွေနဲ့
ဆက်သွယ် ထားပေးမယ်၊ မတင့်တို့ဆိုင်က အရမ်းသဘောကောင်း
တယ်လို့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီမှာ ငါးသုံးလုံးတစ်ဘူး
တော့ လက်ဆောင်ပေါ့' မတင့်က လက်ဆောင်ဆိုပြီး စီးကရက်တစ်ဘူး
ပေးလိုက်သည်။

'ကဲ သွားမယ်နော်၊ ခွင့်ပြုပါဦး' မတင့် ကျောက်ကို လက်ဖြင့်
ပုတ်ဖြစ်အောင် ပုတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီး သူမကိုလည်း

'ခွင့်ပြုဦးနော်၊ နောက်လဲ လာခဲ့မယ်' ပြုံးစေနှင့် နှုတ်ဆက်
သွားသည်။ သူမကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ပြုံး၍ပင် မပြမိ။

သူတို့ လမ်းမပေါ်ရောက်သွားကြသည့်အခါ

'သောက်မြင်ကို ကပ်တယ်၊ အကြောင်းသိလေ၊ ပိုမှန်းစရာ
ကောင်းလေလေပဲ' သူမ ပါးစပ်မှ ပြောမိအောင် ပြောလိုက်မိသည်။

မတင့်ကတော့မှ

'နင်ကလဲ ဟယ်၊ ဈေးသည်လုပ်နေပြီး မျက်နှာချိုမှပေါ့၊ ဒီလိုလူမျိုးရှိမှ တို့ဆိုင် ရောင်းလို့ကောင်းမှာပေါ့' တဲ့။

'ဒီပြင်လူကိုတော့ မျက်နှာချိုချင် ချိုနိုင်မယ်၊ ဒီလိုလူကိုတော့ မချိုချင်ပေါင်တော်၊ အခန်းထဲမှာလဲ သွားကြည့်ဦး။ ဘီယာဘူးခွဲတွေ၊ ဆေးလိပ်တို့တွေ၊ ပြာတွေ ပွနေတာပဲ၊ ဈေးတော့ ရောင်းရပါရဲ့၊ သိမ်းရဆည်းရတာ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်' သူမ ညည်းမိသည်။

နောက်တစ်ခါ လာပြန်ပြီဟေ့ ဆိုသလို တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာပြန်တော့ လောပန်း မြင့်ဝင်းတို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဟိုရက်က အတူကစားကြသည့် လူနှစ်ယောက်နှင့်။

သည်တစ်ခါလည်း ဟောလီးဝုဒ်ဆွဲကြပြန်သည်။ သူတို့က

အခန်းထဲမှနေ၍ ဘီယာမှာလိုက်၊ ပန်းသီးခွဲစိတ်ပြီ၊ ပို့ပေးရန် မှာလိုက်၊ ငါးမုန့်ကြော် အာလူးကြော် မှာလိုက်နှင့်။

အချိန်အတော်ကြာတော့ မတင့်ကို အထဲမှ လှမ်းခေါ်သံကြားရ ပြန်သည်။

'မတင့်ရေ၊ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်တစ်ဘူး ပေးပါဦး'

သူမ အခက်ကြုံရပြီ၊ မတင့်က အပြင်သို့ ခဏဆိုပြီး ထွက် သွားသည်။

မတင့် မရှိသဖြင့် သူမသာ ငါးသုံးလုံးတစ်ဘူးယူပြီး သူ့ဘေးနား ချပေးပြီး ပြန်လှည့်သည်။ သူမ စီးကရက်ဘူးပေးစဉ်ကတော့ သူ့ဖဲချပ် တွေကိုပဲ ကြည့်နေသည်။ သူမက အခန်းပြင်ပြန်ထွက်ရန် အလှည့်မှာ သူမ၏ တင်ပါးကို လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်သည်ကို ခံစားရ၍

ဒေါသ ထောင်းနေထွက်ကာ သူ့တက်ပြန်လှည့်ပြီး စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်၍
မေးလိုက်မိသည်။

‘ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဟို အဟဲ မတင်မှတ်လို့ပါ။ ဟို ဟိုဒင်း ငါးမုန့်ခြောက်
ကြော်လေးများ ယူပေးနိုင်မလားလို့၊ မတော်လို့နော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်’
စိတ်မကောင်းသည့် ပုံမျိုးမဟုတ်၊ ရယ်ကျဲကျဲ တောင်းပန်နေပုံကပင်
သူမ စိတ်ဆိုးစရာ။

ပုရိသ သုံးယောက်၏ မျက်လုံးများကလည်း သူမမျက်နှာကို
စုပြုံကြည့်နေကြသည်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ရှက်ရခြင်းစိတ်ဖြင့် မှန်ထူပြီး
အပြင်ပြေးထွက်လာမိခဲ့သည်။

ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေပြီး မတင့် အမြန်ပြန်လာဖို့သာ
ဆုတောင်းနေမိသည်။ သည်လူတွေကို ကြည့်ပင် မကြည့်ချင်တော့။

မတင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

‘မတင့်၊ ရှင့်လောပန်းက တော်တော်ရိုင်းတယ်၊ နှမချင်း
မစာနာဘူး။ သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းရင် ပြန်ခိုင်းတော့၊ မပြန်ခိုင်းရင်
ကျွန်မ အပြင်သွားနေတော့မယ်၊ သူတို့ ပြန်သွားပြီဆိုမှ ကျွန်မ
ပြန်လာတော့မယ်’ သူမ ဘာပြော၍ ပြောမိမှန်း မသိ။ ပြောပြောဆိုဆို
လမ်းမပေါ်ထွက်ပြီး လျှောက်နေမိသည်။

ကျောက်တိုင်လမ်းဆုံနားရောက်မှ နောက်က မတင့် လိုက်
လာမှန်း သိရသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ပိခိုင်ရယ်၊ နင်ကလဲ မထိတ်သာ
မလန့်သာ’ မတင့်က မေးသည်။

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ' သူမက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်
တော့။

'နှင်ကလဲဟယ်၊ ဒါလေးနဲ့များ၊ အေးလေး၊ နောက်ဆို သူတို့
လာရင် ငါဘယ်မှမသွားတော့ပါဘူး' မတင့်အပြောက ဘယ်လောက်
များ အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏ ကာယိန္ဒြေပျက်အောင် စော်ကားသည့် ဒီလိုလူစားမျိုး
ကိုမှ အပြစ်မတင်၊ သည်လောပန်းနှင့် သည်လို ဆက်ဆံပြောဆို
နေရသည်ကိုပင် ဂုဏ်တစ်ခုဟု ထင်နေသည်လား မသိ။

'လောပန်းတိုင်းတော့ ဒီလိုမဟုတ်ကြပါဘူး ထင်ပါတယ်၊
ဒီလူကျမှ မိန်းမတိုင်းကို သူပြုချင်တိုင်း ပြုလို့ရတယ် အောက်မေ့သလား
မသိဘူး၊ ဈေးသည်ဆိုပြီး အထင်သေးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ မတင့်တို့လို
မိန်းကလေးမျိုး ရှိနေတော့ ခက်တယ်' သူမ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ
ပြောလိုက်မိသည်။ မတင့်က စိတ်ဆိုးရကောင်းမွန်း မသိ။

'မိခိုင်ရယ်၊ တချို့ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ဦး၊
ဟိုမိန်းကလေးတွေဆို ဘီယာဝိုင်းပေးလို ပေးရ၊ အမြည်းခွဲပေးလိုပေးရနဲ့၊
ခုဟာက ဘာမှဖြစ်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘယ်သူမှလဲ မမြင်ပါဘူး။
ကဲပါ၊ ပြန်ကြပါနဲ့'

'ဟင့်အင်း၊ ဟိုကောင်တွေပြန်သွားမှပဲ ပြန်လာမယ်၊ မတင့်ပဲ
လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့'

သူမကို ဈေးမော့မရတော့ မတင့်က 'ပြန်တော့ပြန်လာနဲ့ပါနော်'
ဟုဆိုကာ ဆိုင်သို့ ပြန်သွားသည်။ သူမရင်ထဲက မတင့်ကို ပြောနေ
မိသည်။ 'ကိုယ့်ဆိုင် ဈေးရောင်းကောင်းဖို့ လောပန်းဆိုတာတွေကို
မြို့ပြ ရှုပြတဲ့ ဈေးသည် ဖြစ်ရတော့မလား မတင့်ရယ်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ

လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဆင်နိုင်ဖို့ မိန်းကလေး ဣန္ဒြေအပျက်ခံပြီး ငွေရှာနေတော့တာလား။ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့မရ ဆိုတာ ဒီမှာ ပျောက်သွားပြီလား။

လောပန်းမြင့်ဝင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွေးတိုးစမ်း ချဉ်းကပ်ပြီး သိမ်းသွင်းသွားမည့် လူစားမျိုးကို ကြိုတင်တွေးရင်း သူမ ကြောက်နေမိသည်။ မိန်းမသားထဲက မိန်းမသားဖြစ်သည့် သူမ၊ ဈေးတက် တန်ဖိုးမြင့်နေသည့် ရွှေကိုမှ တပ်မက်ရယူချင်နေသည့် အနီက ရွှေကို ဝယ်ယူနိုင်မည့် ငွေကြေး အသပြာရဖို့ ဖားကန်မှာ ဈေးရောင်းနေကြရသော သူမတို့သည် မိန်းကလေးတို့ ဧကန်ထိန်းရမည့် ဣန္ဒြေကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ငွေကြေးရရေးတစ်ခုအတွက်သာ နားလည်ရမည် ဆိုရမူ

ဣန္ဒြေဈေးကျမှ ဝမ်းခါးလှရတော့မည်လားဟု သူမ တွေးမိ သည်။ စုတော့ဖြင့် ဣန္ဒြေဈေးက တစ်ထစ်တော့ဖြင့် လျော့ကျပြီဟု သူမ ထင်သည်။ မတင်ကတော့ 'ဘာမှဖြစ်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့' တဲ့။

စိုးမြင့်ဟန် (မိုးကောင်း)

ကောင်ဆောင် - ဘာကံမျှ (အလကားသက်သက် ပေးသည့်ငွေ)
ဟိ - ကာထွန် (တစ်စာ နှစ်စာမှာ တစ်ကာတွန် နှစ်ကာတွန်ကို ဖိုလိုပါသည်)

အတွင်းသား ပျက်စီးပုဂ္ဂိုလ်နှင့်နေသူများအကြောင်း

ဘယ်လောက်ပဲ ညှိနှိုင်းပေးပျက်ပျက် ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့ မနက်ဆိုရင်
အရက်မတက်ခင်ကတည်းက မောင်ချစ် နိုးနေတတ်ပါတယ်။ အိပ်ရာ
ထဲမှာ ကွေးရင်း ဘုရားကြီးက မျက်နှာသစ်တော်ရေကျတဲ့ ဝံ့တောင်
ခေါက်သံကို နားထောင်နေတယ်။ အသံကြားရပြီဆိုတာနဲ့ အိပ်ရာထ၊
ထမင်းအိုး တည်တော့တာပဲ။ ကနေတော့ အမေ နေမကောင်းလို့
ကုန်စိမ်းရောင်းမထွက်ရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီမို့ ဆန်မှ ရှိသေးရဲ့လား၊
ဆန်ဝယ်တဲ့ မြွေရေခွံအိတ်လေးထဲ နှိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စောက်သေးရဲ့၊
နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးခွဲလောက်တော့ရှိတယ်။ ဒါတောင်မှ ဟိုဘက်အိမ်က
ဒေါ်ကြီး ဆန်တစ်ဘူးချေးတာ မပေးလိုက်လို့။ တတ်နိုင်ဘူးလေ၊
ဆန်တစ်ဘူးနဲ့ မုန့်ချင် မုန့်၊ ချေးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတာ
မဟုတ်ဘူး။

အမယ်၊ မနက် ည ထမင်းမုန့်မုန့်စားနိုင်တဲ့ ဓောင်ချစ်ပုဂ္ဂို
လ်သားအမိက မောင်ချစ်တို့ တံစုကလေးမှာတော့ လူမော်။ အမေက

အတွင်းသား ပျက်စီးပျက်စီးပျက်စီးနေသူများအကြောင်း

ဘယ်လောက်ပဲ ညှိအိပ်ရေးပျက်ပျက် ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့ မနက်ဆိုရင် အရက်မတက်ခင်ကတည်းက မောင်ချစ် နီးနေတတ်ပါတယ်။ အိပ်ရာ ထဲမှာ ကွေးရင်း ဘုရားကြီးက မျက်နှာသစ်တော်ရေကျတဲ့ ဝံ့တောင် ခေါက်သံကို နားထောင်နေတယ်။ အသံကြားရပြီဆိုတာနဲ့ အိပ်ရာထ၊ ထမင်းအိုး တည်တော့တာပဲ။ ကနေတော့ အမေ နေမကောင်းလို့ ကုန်စီမံရေးမထွက်ရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီမို့ ဆန်မှ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဆန်ဝယ်တဲ့ မြွေရေခွံအိတ်လေးထဲ နှိုက်ကြည့်လိုက်တော့ တော်သေးရဲ့၊ နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးခွဲလောက်တော့ရှိတယ်။ ဒါတောင်မှ ဟိုဘက်အိမ်က ဒေါ်ကြီး ဆန်တစ်ဘူးချေးတာ မပေးလိုက်လို့။ တတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဆန်တစ်ဘူးနဲ့ မုန့်ချင် မုန့်၊ ချေးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတာ မဟုတ်ဘူး။

အမယ်၊ မနက် ည ထမင်းမုန့်မုန့်စားနိုင်တဲ့ မောင်ချစ်တို့ သားအမိက မောင်ချစ်တို့ တံစုကလေးမှာတော့ လူမော်။ အမေက

ကုန်စိမ်းရောင်း၊ မောင်ချစ်က ကားဆေးမှုတ် အကူလုပ်နဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက် မှန်မှန်စားနိုင်တယ်။ သူများတွေက မိသားစုစပ်များများ။ မနက်ညာ ထမင်းချက်နိုင်အောင်က ပြေးလွှားချေးငှား မန်းမှုတ်နေရတာ။ ထမင်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟင်းကတော့ရော။ ဟင်းကတော့ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဘယ်တုန်းက ချက်စားဖူးလို့လဲ။ မောင်ချစ်တို့မှာ ဆီမရှိ၊ နနွင်းမရှိ၊ အရောင်တင် ငရုတ်သီးမှုန့်မရှိ၊ အချိုမှုန့်မရှိ၊ ယုတ်စွအဆုံး ချက်စရာ ဒယ်အိုးမရှိ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ကွက်ထိပ်မှာ ဟင်းဆိုင် နှစ်ဆိုင်တောင်ရှိတယ်။ မတင်တင်နဲ့ ဒေါ်တရုတ်မ။ ထမင်းစားချိန်ဆိုရင် အဒီ ဆိုင်ကို ပြေးမယ်၊ မောင်ချစ်တို့လို လူတန်းစား တွေအတွက် ဗာဂျီကြော်၊ မျှစ်ကြော်၊ ပဲချဉ်ရည်ဟင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးချက်၊ ပဲပုတ်ချက်၊ ငံပြာရည်ချက်၊ ဆိုင်အခေါ် 'ဟင်းကြမ်း'။ မောင်ချစ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဟင်းကြမ်း ကြိုက်ရာ ငါးကျပ်ဖိုး၊ တစ်ဆယ်ဖိုးဆို လောက်တယ်။ အဝတော့ မဟုတ်ဘူး။ တို့ကာ ပင့်ကာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုနဲ့ပဲ စားလာတာ မှတ်မိသလောက် တော့ မောင်ချစ်တစ်သက်ပဲ။ ဝယ်စားဖူးပါတယ်၊ ဝက်သားချက်။ တစ်ခါတလေ အမေစားချင်တဲ့အခါ၊ အမေကလဲ ဝက်သား လွတ်ကြိုက်တယ်။ ဝက်သားနဲ့စားရရင် ရေတောင် သောက်စရာနေရာ မရှိအောင် စားကောင်းတာလို့ အမေက ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဝက်သားလည်းမဝယ်နိုင်၊ အမေလည်း နေမကောင်း၊ မောင်ချစ်က ဆန်တွေ အိုးထဲသွန်ထည့် ဆန်ဆေးနေတုန်း အမေ နိုးလာတယ်။

'သား ဘာလုပ်နေတာလဲ'

'ဆန်ဆေးနေတာ အမေ၊ သား ထမင်းအိုးတည်မလို့'

'စားဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်'

'တည်ရမှာပဲ အမေ၊ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့၊ ဆွမ်းတော်က
ရှိသေးတယ်'

'ဪ အေး အေး၊ ပြီးရင် မင်းဆွမ်းခံထွက်မှာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

အမေ အသံပြန်တိတ်သွားတယ်။ ဝါခေါင်မိုးလေးက ခေါင်ပေါ်
တပျောက်ပျောက်ကျလာတယ်။ မိုးမရွာပါနဲ့ဘုရား။ ဆွမ်းခံ လိုက်ရတာ
ပျော်စရာကောင်းလို့ပါ။ ခော်ချစ် ထမင်းအိုးတည်ရင်း ဆုတောင်း
နေတယ်။

ပြောလိုသာ ပြောရတယ်။ ဆင်းရဲတာကတော့ ဆင်းရဲတာပဲ။
ဒါပေမယ့် မောင်ချစ်တို့ မန္တလေးမြို့ရဲ့ ဝါတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တွေဟာ
မောင်ချစ်တို့လို ကလေးတွေအဖို့တော့ ပျော်စရာပဲ။ အေးလေ
ပိုက်ဆံမရှိလို့သာ အလုပ် ဝင်လုပ်နေရတာ၊ ဆယ်နှစ်သားဆိုတာ
ကလေးပဲ။ ဥပုသ်နေ့မနက် ခြောက်နာရီခွဲလောက်ဆိုရင် အရပ်ထဲက
ကလေးတွေ၊ ကာလသားတွေ ရပ်ကွက်အလယ်ခေါင်က ဥပုသ်ဧရပ်
ဓမ္မာရုံမှာ စုနေကြမယ်။ ဓမ္မာရုံဝမှာ ဦးကြံတိုင်းအောင်ကြီး သော့ဖွင့်
နေတဲ့ မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ကလေးတွေ
ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေကြတယ်။ အဲဒီလူကြီးက ဘုရားခန်းကွဲပါ
ဖွင့်ပြီး လာကြပေ့လို့ခေါ်မှ အသာလေး အနားကပ်ပြီး ဆွမ်းခံလှုံတွေ။

ဆွမ်းဟင်းထည့်တဲ့ စားသေးသေးလေးတွေ၊ ဆွမ်းဟင်းခွက်ထည့်မယ့် ယွန်းဗျပ်အနီကြီးတွေကို ထုတ်ယူ ပြင်ဆင်ကြမယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးကြံတိုင်းအောင်က ကြေးစည်ကြီးကို ဒုဝေဝေ ဝေဝေလို့ အသံရှည်မြည်အောင် ထုနေပြီ။ ကြေးစည်သံလည်း ဆုံး၊ လူလည်း စုံ၊ ဆွမ်းခဲလည်း ထွက်မှ ဦးကြံတိုင်းအောင်က ကြိုက်တာ၊ နောက်ကျရင် ဦးသက်တင်တို့၊ ဦးဟန်တို့လို လူကြီးတွေကိုပါ ဝေါက်ပစ်တာ။ ဦးကြံတိုင်းအောင်ကိုတော့ ချမ်းသာတာရော၊ မမ္မာရုံပြင်တုန်းက တစ်ဦးတည်း ကုသိုလ်ရှင်မို့ရော၊ မမ္မာရုံ မိတာပါ လူထားတာမို့ လူကြီး လူငယ်အားလုံး လန့်ကြရတာ။ မောင်ချစ်တို့ဆို သူ့ကို မော့တောင် ကြည့်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး။

'က လူစုံရင် ထွက်ကြမယ်ဟေ့'

ဦးကြံတိုင်းအောင်က အော်ပြီး ရှေ့ဆုံးက ကြေးစည်သေးသေး လေးကိုထုသွားတယ်။ သူ့နောက်ကမှ လူကြီးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်၊ အဲဒီနောက် ဆွမ်းစလုံကြီးကို ထမ်းတဲ့ ဆွမ်းဟင်းဗျပ်ထမ်းကာလသား လူပျိုတွေ၊ မောင်ချစ်တို့လို ကလေးတွေကတော့ ဆွမ်းဟင်းခွက် စလုံလေးတွေကို တစ်ယောက်သုံးလေးလုံးစီကိုင်ပြီး ကြိုသလို ဝန်းရံ လိုက်ပါကြတယ်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ ဆွမ်းဟင်းဗျပ်ရဲ့ ရှေ့ကဦးအောင် ကြိုပြေးပြီး ဆွမ်းခဲအိမ်ထဲကို ဝင်မယ်၊ ဆွမ်းတော်အိမ် လို့ အသံကုန်အော်မယ်၊ ဆွမ်းဗျပ်တွေက ဝန်လေးကြီးတွေ မဟုတ်လား အိမ်ရှေ့က လမ်းမပေါ်မှာပဲ ဆွမ်းဗျပ်တွေချထားရတယ်။ မောင်ချစ် တို့က အိမ်ထဲအထိဝင်၊ အိမ်ရှင်လောင်းလူလိုက်တဲ့ ဟင်းခွက်ကို

ဗျပ်ထဲထည့်၊ အလွတ်ခွက်ကို ထပ်ကိုင်၊ ရှေ့က ပြေး၊ ဆွမ်းတော်၍ လှူ
အော်၊ မောလည်းမော ပျော်လည်းပျော်၊ ကိုယ်ဝင်ခံတဲ့အိမ်ကများ
ဝက်သာ၊ ကြက်သာ၊ လောင်းလိုက်ရင် ပျော်လိုက်တာများ မပြောနိုင်
ငါ့ခွက်က ဝက်သာကွ၊ ကြက်သာကွလို့ အချင်းချင်း ကြားရသေး
တယ်။

တစ်ခါတလေ စိတ်မကောင်းစရာ ကြုံရသေးတယ်။ မော
ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုရှေ့မှာ ငဖြိုး၊ မောင်ချစ်သူငယ်ချင်း ငဖြိုးလေး
အိမ်ရှေ့ကရပ်ပြီး ဆွမ်းခံလာကြတာကို ကြည့်နေတယ်။ မျက်နှာငယ်
လေးနဲ့။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ငဖြိုးလက်ထဲမှာ
သူများလောင်းလိုက်တဲ့ ကြက်သားဟင်းခွက်ကို ငဖြိုးက သူ့အိမ်ထဲမှာ
ထားခဲ့ပြီး ဆွမ်းအစားထည့်လာခဲ့တာကို ဦးကြံတိုင်းအောင်က မိလို့လေး
ရပ်ကွက်အလယ်မှာ ငဖြိုးကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး ဘယ်တော့မှဆွမ်းခံမလိုက်
ရဘူးလို့ အမိနဲ့ထုတ်ထားတာ။ ငဖြိုးတို့မောင်နှမတွေက တစ်ပုံကြီး
ထမင်းတောင် မှန်အောင်မချက်နိုင်တာ၊ ကြက်သားစားချင်ရှာမှာပေါ့
မောင်ချစ်တို့တောင်မှ ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေကို သွားရည်ကျသေးတာထက်
ကလေးတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဆင်းရဲတဲ့
ကလေးတွေဟာ တစ်ခါတလေ ဆွမ်းဟင်းခွက် ခိုးတတ်ကြတယ်။
ဦးကြံတိုင်းအောင် မသိလို့ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်၊ သိလို့ကတော့
မချောင်ဘူးဆိုတဲ့ထဲက။

အခုလည်း ရပ်ကွက် အလယ်ပိုင်းက တရုတ်တိုက်ကြီးက
မောင်ချစ် ခွက်ထဲကို ဝက်သာတွေ လောင်းလိုက်တယ်။ ဝက်သားက

အတုံးကြီးနှစ်တုံး၊ အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်။ နူးအိနေလိုက်တာ မတရုတ်မဆိုင်က နုနွင်းဝါဝါ ဝက်ဆီတုံးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်။ မောင်ချစ် အမေကို ကျွေးချင်လိုက်တာ၊ အဖေ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ဟင်း။ နေမကောင်းနေတုန်း၊ ကျွေးလိုက်ရင် အဖေ ချက်ချင်းနာလန်ထလာမှာနဲ့ တူတယ်။ ရှေ့မှာ ကြေးစည်တနောင်နောင်နဲ့ ဦးကြဲတိုင်းအောင်၊ နောက်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ငပြုံး၊ မောင်ချစ် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါမှတော့ မလုပ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူများတွေ လုပ်တာတွေလည်း မြင်နေတော့ ဒီတစ်ခါ ဆွမ်းဟင်းကို အလစ်မှာ ခိုးလိုက်ချင်တယ်။ ဦးကြဲတိုင်းအောင် မိသွားမှာလည်း ကြောက်တယ်။ ရှေ့မှာ မောင်ချစ်တို့အိမ်နား ရောက်နေပြီ။ လွယ်လွယ်လေးပါကွာ၊ ဆွမ်းဟင်းခွက်ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်၊ အိမ်ထဲမှာ ဟင်းတွေထားခဲ့၊ ပြီးတော့ ဆွမ်းစားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၊ ဘာမှ မခက်ပါဘူးလို့ မောင်ချစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးတယ်။ ဆွမ်းခံထွက်တာ ဟင်းခိုး ချင်လို့ ထွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မစားရတာ ကြာတော့ ကြိမီ ကြိရာ ကြိရတာပါ။

ကဲ ယောက်ျားဝဲကွာ၊ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း၊ အိမ်ထဲကို ဝင်တော့မယ်အလုပ်

'ဟော့ကောင် မောင်ချစ်'

'ဗျာ ဦးကြီး'

ငှက်ဆိုးထိုးသလို အော်လိုက်တာက ဦးကြဲတိုင်းအောင်၊ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ထူးတာက မောင်ချစ်။

'မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ လာလာ ဆွမ်းဟင်းခွက် ဗျပ်ထဲပို့ခဲ့ပြီးမှ ဆွမ်းခူး'

တော်လိုက် အကွက်စေလိုက်တဲ့ လူကြီး၊ မောင်ချစ် မသက် မသာ ပြန်လျှောက်လာပြီး ဝက်သားဟင်းကို တမက်တမော ကြည့်ရင်း ဗျပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

'ကလေးတွေက စိတ်အတွင်းပိုင်းမှာ တော်တော်ပျက်စီးနေကြ ပြီကိုး ဦးဟန်ရဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ကုသိုလ်ရေးတစ်ခုတည်းနဲ့ လိုက်လာတဲ့ အခြားသူတွေကိုမှ အားမနာ၊ ဝက်သားဟင်း အစိုးခံရတော့မလို့၊ ကျုပ် ဦးပေလို့ပေါ့'

ဦးဟန် ဘာပြန်ဖြေသလဲ မောင်ချစ် မကြားတော့ပါ။

ဦးကြံတိုင်းအောင်နဲ့ဝေးရာ ဆွမ်းခံအဖွဲ့ နောက်နားစပ်ကျကျ ကပ် လိုက်ခဲ့တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တရွေ့ရွေ့ ဥပုသ်ဆွမ်းခံအဖွဲ့ကြီး ဓမ္မာရုံကို ရောက်လာ တယ်။ ဓမ္မာရုံမှာ ကနေ့ သီလစွဲကျတဲ့ ကုသိုလ်ရှင်တွေက ဘုရားရှေ့မှာ ကန်တော့ပွဲကြီး ပြင်ထားပြီးပြီ။ ကန်တော့ပွဲထဲမှာ သင်္ကန်း၊ ဖိနပ်၊ ဆပ်ပြာ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ပယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်နဲ့ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကပ်ထားတဲ့ ပဋ္ဌာန်းယပ်တစ်ချောင်း စိုက်ထားတယ်။ တရားမဟာစင်မြင့်မှာလဲ သီလပေးမယ့် ဆရာတော် ထိုင်နေပြီ။ ဥပုသ်သည်တွေလည်း ဓမ္မာရုံထဲမှာ ဖုံးနေပြီ။ မောင်ချစ် ကတော့ ကနေ့အဖို့ စိတ်ညစ်နေလို့ ချောင်းထဲမှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

ခါတိုင်းလို ဆွမ်းဗျပ်တွေ ကုချမပေးမိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးကြံတိုင်း အောင် ဘုရားခန်းထဲက အကြီးစား၊ တိုက်ပန်းကန်ကြီးတစ်ချပ်ကို ယူလာတယ်။ ကာလသားတွေ ဆွမ်းဗျပ်ချတဲ့နားကို သွားပြီး ပန်းကန်ပြားထဲကို ဆွမ်းအပြည့်ထည့်တယ်။ ဟင်းဗျပ်ထဲက ကြက်သား ဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း၊ ငါးကြော်၊ ငါးပိချက် ဟင်းစုံကို ဆွမ်းပေါ်မှာ ပုံတယ်။ သရက်ချဉ်သုပ်နဲ့ ဖျစ်ချဉ်ပါ ထည့်သေးတယ်။ အပေါ်ဆုံး ကနေ ဘဲဥ ဟပ်ဘွိုင်ကြော် အပိုင်းကြီးကို အပြီးသပ် တင်ပြီးမှ ပန်းကန်ပြားကြီးကို မ ပြီး ဘုရားခန်းထဲဝင် ဆွမ်းတော်တင်တော့တယ်။ အစိန္တေ ယျ၊ အစိန္တေ ယျ အစချီ ရှိခိုးပြီး ဦးကြံတိုင်းအောင် ဆွမ်းတော် တင်၊ ထွက်လာပြီး ဆရာတော်ရှေ့မှာထိုင် ဦးချတော့မှ ဆရာတော်က 'ကဲ ကန်တော့ကြ၊ ကန်တော့ကြ' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ရှစ်ပါးသီလခံကြ၊ အမျှဝေ ကြေးစည်ထုပြီး သီလပွဲ ကုသိုလ်ရှင်က ဓမ္မာရုံပေါက်ဝကနေ ခြင်းကြီးနဲ့ စောင့်ကမ်း နေတဲ့ ဆပ်ပြာခဲကိုလည်း မောင်ချစ် ခါတိုင်းလို နှစ်ခါပြန် တိုးမယူမိဘူး။ ဆရာတော်ကြွတဲ့နောက်ကို ကန်တော့ပွဲ ဆွမ်းပွဲတွေလိုက်ပို့တော့လည်း မောင်ချစ် လေးတိလေးကန်နဲ့။ ဦးကြံတိုင်းအောင် အဆွခံထိထားလို့ မောင်ချစ် လုပ်ပါးနေသလားလို့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျောင်းရောက် တော့လဲ ဆရာတော်က ညောင်းညာတော်မူလို့ မောင်ချစ် ခေါ်နင်းနိုင်း နေတာနဲ့ မောင်ချစ် ထမင်းစား နောက်ကျပြန်ရော။

ဒီနေ့ ဆွမ်းခံရတဲ့ထဲက သင့်လျော်ရာကိုသာ ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းတွေက သိမ်းဆည်းပြီး ဖလှဲကြီးအပြည့် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတွေကို

ကာလသားအဖွဲ့ကို ပြန်စွန့်တာလေ။ ဒီလို အဝအပြဲ စားရလို့လဲ
 မောင်ချစ်တို့ ပျော်ကြရတာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ မောင်ချစ် နောက်ကျနေလို့
 သူများတွေက မစောင့်ဘဲ ပြန်သွားကြတယ်။ ကန်တော့ပွဲထည့်တဲ့
 စတီးဇလုံကြီးကို မောင်ချစ်ပြန်သယ်လာဖို့ထားခဲ့ကြတယ်။ တာတတ်
 နိုင်မှာလဲ။ နေပူပူမှာ မောင်ချစ် ဇလုံကြီးကိုဆောင်းပြီး ပျင်းပျင်းရီရီနဲ့
 ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ပြဿဒါး မလွတ်ပါဘူး။

အရပ်ထဲရောက်တော့ ၁၁ နာရီကျော်ပြီ။ ဓမ္မာရုံမှာ ဘယ်သူမှ
 ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ဆိုပြီး မောင်ချစ် ဇလုံကြီးကို ဦးကြံတိုင်း
 အောင် အိမ်ကို သယ်လာခဲ့တယ်။ ဓမ္မာရုံ သော့တောင်။ ဇလုံထား။
 သော့ပြန်ခတ်ပြီး ဦးကြံတိုင်းအောင်ကို ပြန်ပေးရမှာ။ ဦးကြံတိုင်းအောင်
 တိုက်ထဲကို ဝင်လိုက်ရော ထမင်းပွဲနဲ့ မောင်ချစ် တန်းတိုးတော့တာပဲ။
 ဟင်းကောင်းတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနဲ့ ဦးကြံတိုင်းအောင်တို့ မိသားစု
 ထမင်းစိုင်းက မွှေးဖျံ့ရနံ့တွေက ထမင်းစားပြီးသား မောင်ချစ်တောင်မှ
 ဆာလာတယ်။ ဇလုံကြီးနဲ့ မောင်ချစ်ကို ဦးကြံတိုင်းအောင်သမီးက
 'ဟဲ့ ဘာလဲ'လို့ မေးတယ်။ 'ဪ ဇလုံသိမ်းချင်လို့လား၊ ဖေဖေ
 ဓမ္မာရုံမှာ လိုက်သွား'လို့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။ မောင်ချစ် ဓမ္မာရုံ
 ဘက် ဆက်ထွက်လာရင်းနဲ့ စဉ်းစားလာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဦးကြံတိုင်း
 အောင် ဓမ္မာရုံကို ဘာလို့သွားပါလိမ့်။ ဥပုသ်သည်တွေ ဥပုသ်ယူပြီး
 ပြန်ရင် အမြဲတမ်း တံခါးပိတ်ထားလေ့ရှိတာကိုး။

ဓမ္မာရုံရှေ့ရောက်တော့ ဓမ္မာရုံတစ်ခုလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်လို့။
 တံခါးလေးက ခပ်ဟဟလေး နေနေတယ်။ မောင်ချစ်တံခါးဝက

ချောင်းကြည့်တယ်။ မောင်မည်းလို့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ ဓမ္မာရုံခန်းမထဲမှာ ဦးကြံတိုင်းအောင် မရှိဘူး။ အပြင်နေပူထဲကလာလို့ မောင်ချစ် မျက်စိပြာနေတယ်။ ဘုရားခန်းတံခါးပွင့်နေလို့ မောင်ချစ် အားစိုက်ပြီး ကြည့်တယ်။ ပထမဆုံးမြင်ရတာက ရေခွေးဓာတ်ဘူး လိမ္မော်ရောင်ကလေး။ မျက်စိအားနည်းနည်းကောင်းလာလို့ မောင်ချစ် ပြူးပြီကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားရေ၊ ဦးကြံတိုင်းအောင် ထမင်းစားနေပါလား။ လက်ထဲမှာလည်း ဆွမ်းတော်တင် ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့၊ သူ့ပန်းကန်ထဲမှာ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဘဲဥကြော်၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဥပုသ်ဆွမ်း လောင်းလှူလိုက်တဲ့ထဲက ဟင်းအပူးအညွန့်တွေ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားလှူ ဆွမ်းတော်တင်ပြီး ပြန်စွန့်၊ ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်နေလိုက်တာ။

ဇလုံကြီးကိုင်ပြီး မောင်ချစ် ကြောင်ငေး ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ကျောက်ရုပ်၊ မတုန်မလှုပ်။ မောင်ချစ် အသက်ရှူဖို့ မေ့နေတယ်။

ဦးကြံတိုင်းအောင်လည်း လန့် တုန်လှုပ်သွားပုံပဲ။ မောင်ချစ်ကို တွေ့လိုက်တော့ မျက်နှာနီရဲသွားရတာ ညိုမည်းပုပ်သွားတယ်။ ပါပေမယ့် အချိန်မီ ထုခြေဆည်ပြီး 'ဘာလဲဟေ့'လို့ မေးတယ်။ မေးသာ မေးရတယ်၊ သူ့ပုံစံက မလုံမလဲ၊ ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့နဲ့၊ ဘုန်းကွဲကြီး။ ထမင်းပန်းကန်ကိုချပြီး ပြန်ကောက်ကိုင်၊ ယောင်နနနဲ့။

'ကျွန်တော် ဇလုံလာဖို့တာပါ'လို့ မောင်ချစ်က ပြောတော့ 'အေး ထားခဲ့၊ သွားတော့'လို့ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်တယ်။ မောင်ချစ် လှည့်ထွက်လာလို့ ဓမ္မာရုံအဝန်းအရောက်

'မောင်ချစ်' လို့ ဦးကြီးတိုင်းအောင်က လှမ်းခေါ်တယ်။ လှည့်ကြည့်တော့ ထမင်းပန်းကန်ကြီးချပြီး ထလာပြီး သူ့အနားလာရပ်တော့ မောင်ချစ် မရဲတာရဲ မော့ကြည့်တယ်။

'ဒီမှာ နေပါဦးကွ၊ မင်းက ငါ့ဆွမ်းတော်တင်စားတာ ထူးဆန်း နေသလား'

မောင်ချစ် မပြောနိုင်ဘူး။

'ငါက မင်းတို့လို ဦးဦးပျားပျား ခိုးတာ မဟုတ်ဘူးကွ'

'ဆွမ်းတော်တင်ပြီးမှ စွန့် စားတာ၊ ငါ ဒီလိုစားတာ တခြား လူကြီးတွေ ဥပမာကွာ ဦးဟန်တို့၊ ဦးသက်တင်တို့လဲ သိတယ်ကွ၊ ဘာမှ မဆန်းဘူး။ သိလား၊ ဘာလုပ်မလဲကွ၊ စွန့်ရမယ့် အတူတူ' မောင်ချစ်ကတော့ အခုထိ ကျောက်ရုပ်။

'ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါပါပဲကွ၊ ဒီထဲကမှ မင်းက အဆန်းလုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်ကွာ'

သူပြောချင်ရာပြောပြီး ဒီလူကြီးအထဲဝင်သွားတော့မှ မောင်ချစ် လည်း အသက်ရှူမိတော့တာပဲ။ စိတ်မှတ်မဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အိမ်ဘက် ပြန်လာရင်း တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ မောင်ချစ် ဒေါသတွေ ထွက်လာ တယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ ဒီလူကြီး၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့၊ မစားရ မညာကံ ရလို့ စိုးရတဲ့ ငပြိုးတို့ကျတော့ ဟောက်လိုက် ဟိန်းလိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့ အကြောင်းပြပြီး ဆွမ်းဟင်းလှူတဲ့ အလှူရှင်တွေရဲ့ ရှေ့မှာကို ပြောင်ကျကျ သူ့စားချင်တဲ့ ဆွဲနို့တာတွေကို

ရွေးခိုးနေလိုက်တာ၊ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့ဆိုတော့ ဘယ်သူက
 ဘာများ ပြောကြမှာလည်း ဘာရော ပြောနိုင်ကြလို့လဲ၊ အမှန်ကတော့
 သူစားချင်တာတွေကို ဥပုသ်ဆွမ်းဟင်းခွက်ထဲက ရွေးစားနေတာ၊
 ထွက်တော်ဆိုးတဲ့လူကြီး၊ အိမ်မှာလည်း အကောင်း စားနေရတဲ့ သားနဲ့။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိအောင် မောင်ချစ်က လျှောက်ပြောနေတော့
 ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ဦးကြဲတိုင်းအောင်လို့ ငွေရှင်ကြေးရှင်တစ်ယောက်
 ကို ဘယ်သူက လွန်ဆန်နိုင်မှာလဲ၊ မောင်ချစ်ကို တွယ်ထည့်လိုက်ရင်
 မောင်ချစ်သာ ခံရမှာ၊ ဦးကြဲတိုင်းအောင် တစ်ချက်သာ ကန်ရမှာ။

တစ်မိုစီမိုတွေးလေ မောင်ချစ် ဘာမှ လုပ်မရလေဆိုတာကို
 မောင်ချစ် သိလာလေပဲ၊ တော်ပြီ၊ နောက်အပတ်ကစပြီး ဆွမ်းခံ
 မလိုက်ဘူးကွာ။ ဘယ်နှယ် ဆွမ်းဗျပ်ကြီးချပြီး ဆွမ်းတော်တင်ဖို့
 ယူနေရင် ဒင်းစားချင်တာတွေ ကြိုက်တာ ရွေးယူနေတာဆိုတာ
 ဓမ္မာရုံထဲက ဥပုသ်သည်တွေ မသိပေမယ့် မောင်ချစ် သိနေတာ။
 သိရက်နဲ့ ဘာမှ လုပ်မရရင် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသထွက်နေမှာ၊
 မလိုက်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး မောင်ချစ်က ကလေးရိုသေးတာ၊
 ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေမြင်တိုင်း အဆင်ခြင်မရှိ စိတ်နဲ့ပစ်မှားချင် ပစ်မှား
 မိနေမှာ။ ကိုယ်က ဟင်းကောင်းမှစားရတာ မဟုတ်တာကို။ ဆွမ်းခံ
 မလိုက်တော့ ကင်းရှင်းရော မဟုတ်လား။ တော်ပါပြီ၊ ဦးကြဲတိုင်းအောင်
 နဲ့တော့ ငရဲမှာ မဆုံးချင်တော့ပါဘူး။

အတွေးအမြီးကြီးနဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးကို ဖနောင့်နဲ့ဖိနှင်း
 လျှောက်လာတဲ့ မောင်ချစ်ဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ဝင်တိုက်မိမှပဲ ရပ်တန့်
 သွားတော့တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ငပြီး။ ကြည့်ကြည့်လင်လင်

ပြုံးနေတဲ့ ငဖြိုးကို တွေ့တော့ မောင်ချစ် ပိုပြီး ဦးကြံတိုင်းအောင်ကို စိတ်တိုသွားတယ်။

'ဘယ်က လာတာလဲကွ'လို့ ငဖြိုးကမေးတာကို 'ဟေ့ ငါ ဘယ်တော့မှ ဆွမ်းခဲမလိုက်တော့ဘူး'လို့ မဆီမဆိုင် ဖြေမိတယ်။'

'ဘာပြုလို့လဲကွ'လို့ ငဖြိုးက နားမလည်တဲ့လေသံနဲ့ မေးတယ်။ နားမလည်ရကောင်းလားလို့ မောင်ချစ် ငဖြိုးကိုပါ ဒေါသထွက်လာ တယ်။ တကယ်တော့ ငဖြိုးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်။

'နောက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်လောက်မှ ဆွမ်းခဲပြန်လိုက်မယ်ဟေ့' ပြေချင်ရာ ဖြေလိုက်တော့

ငဖြိုး အကြောင်ကြောင်နဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။ မောင်ချစ် အသားကုန် ပြေးထွက်လာခဲ့လို့ပေါ့။ တကယ်လို့သာ ငဖြိုးက ဘာလို့ နောက်ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်မှ ဆွမ်းခဲပြန်လိုက်မှာလဲလို့ ထပ်မေးလာခဲ့ရင် မောင်ချစ်မှာ အဖြေ အသင့် ရှိနေပါတယ်။

သေချာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် မောင်ချစ် လူလားမြောက် နေပြီ။ လက်ဆကောင်းကောင်းနဲ့ ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ကောင်း ကောင်း အသုံးပြုနိုင်တဲ့အရွယ် နောက်နေပြီလေ။